

Regd. No. 2975

மூ:

ஸ்ரீ ராமாநுஜன் - 34

ஆசிரியர்: P. B. அண்ணங்கராசாரியர்.
Released by Maran's Dog, Toronto, Canada

SRI RAMANUJAN

Editor:

Mahamahimopadhyaya

P. B. ANNANGARACHARYA, KANCHIPURAM-631503.

வருஷச் சந்தா 10 ரூ.

ஜீவியச் சந்தா ரூ. 25

Released by Maran's Dog, Toronto, Canada

பேரருளான் பெருந்தேவத்தாயார்
திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வாரம்பெருமானார். ஜியர்
திருவடிகளே சரணம்.

Released by Maran's Dog, Toronto, Canada

ஆழ்வார்கள் வாழி அருளிச்செயல் வாழி*
தாழ்வாது மில்குரவர் தாம்வாழி—ஏழ்பாரு
முய்ய வவர்க ளுரைத்தவைகள் தாம்வாழி*
செய்யமறை தன்னுடனே சேர்ந்து.

Released by Maran's Dog, Toronto, Canada

பிங்களாஸ் 10-6-1977

ஸ்ரீ ராமா நு ஜன் - 348

ஆசிரியர் :

மஹாமஹிமோபாத்யாய ஸ்ரீ காஞ்சி ப்ரதிவாதி பயங்கரம்
அண்ணங்கராச்சாரியர்

ஸப்புடம் 29

பிங்களவ்ரு வைகாசி மீ
10-6-77

ஸஞ்சிகை - 12

ஸ்ரீ ராமா நு ஜனுக்குப் பிராயப் பூர்த்தி

நமது ஸ்ரீ ராமா நு ஜன் பத்திரிகைக்கு இவ்விதமோடு இருபத்தொன்பதாம் பிராயம் நிரம்புகின்றது. அடுத்தவிதழில் முப்பதாம் பிராயம் தொடக்கமாகிறது. இந்த இருபத்தொன்பதாம் பிராயத்தின் வெளிவந்த ஸஞ்சிகைகளில் பெரும்பாலும் பிங்கள வத்ஸர மங்கள மாலிகைகளைப் பலவகையாக வெளியிட்டு வந்தோம். (அதாவது) எம்பெருமானார் பெருமைகளைப் பலவாறு பிரசுரம் செய்துவந்தோம். பிங்கள வாண்டின் சித்திரைத் திங்கள் கடந்துபோனாலும், பிங்கள ஆண்டு முடிவுபெறவில்லையே இன்னும் பதினொரு மாதங்கள்வரையில் பிங்கள வாண்டு நிகழும்ன்றோ? இந்தப் பதினொரு மாதங்களிலும் எம்பெருமானாருடைய ப்ரசம்ஸைகளை (ஸஞ்சிகைதோறும்) பிரசுரித்து வரப் பாரித்திருக்கிறோம். [ராமா நு ஜ] என்னும் திருநாமத்திற்கு வடமொழி வியாகரணரீதியில்—(ராமஸ்ய அநுஜ:) (2. ராம: அநுஜ: யஸ்ய ஸ:) 3. ராமாயா: அநுஜ:) (4. ராமா: அநுஜா யஸ்ய ஸ:) என்று நான்குவதமான வ்யுத்திகள் செய்ய உபபத்தியுண்டு. ராம என்கிற சொல்லுக்கு - தசரதாத்மஜராமன் - பலராமன் - பரசராமன் ஆகிய மூவரையும் பொருளாகக் கொள்ள ஒளசித்ய முண்டு. தசரதராமனைப் பொருளாகக் கொள்ளும்போது அவனுடைய தம்பிமார்களான மூவரையும் ராமா நு ஜபதத்தி யால் விவக்ஷிக்கவும் ஒளசித்யமுண்டு. இங்குக் காட்டிய வ்யுத்பத்திகளெல்லாவற்றுக்கு மிணங்க எம்பெருமானாருடைய வைபவங்களை விவரித்துரைப்போம் வரிசையாக. முகுத்த மாலையில் ஹே .கோபாலக! ஹே க்ருபாஜலநிதே! * என்னும் சுலோகத்தில் * ஹே ராமா நு ஜ! ஹ ஜகத்த்ரயகுரோ! * என்றுள்ளதையடியொற்றி பலராமா நு ஜனென்னும் பொருளை வவ தத்து ஸ்ரீ தேவிகன் யதிராஜஸப்ததியில் “சமிதோதய சங்கராதி கர்வ:” இத்யாதி சுலோ கத்தை யருளிச்செய்திருக்கையாலே முந்துறமுன்னம் அந்த திவ்ய ஸூக்தியை வியாக்கியா திக்கும் முகத்தால் எம்பெருமானார் வைபவங்கள் சிலவற்றை “னுபலிக்க விரும்புகின்றும். பெரும்பூதார் மாமுனிக்குப் பின்னாள் வாழியே” என்கிற ஆண்டாள் வாழித திரு நாமத்திற்குச் சேர [ராமா அநுஜா யஸ்ய ஸ: என்கிற வ்யுத்பத்தி கொள்ளப்பட்டதாத லால், அதற்குச் சேர்ந்த எம்பெருமானார் வைபவங்களை அடுத்தபடியாக அநுபவிப்போம்.....

ஸ்ரீ:

யதிராஜ ஸப்ததியும் எம்பெருமானாரும்

ராமாநுஜனும் - ராமாநுஜரும்

ஸ்ரீமந்திகமாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச்செய்த யதிராஜ ஸப்ததியில் முதல் ஒன்பது ச்லோகங்கள் குருபரம்பராநுபவத்தில் சென்றன. 1. பெரிய பெருமாள், 2. பெரிய பிராட்டியார், 3. ஸேனை முதலியார், 4. நம்மாழ்வார், 5. ஸ்ரீமந்தாதமுனிகள், 6. உய்யக் கொண்டார், 7. மணக்கால் நம்பி, 8. ஆளவந்தார், 9. பெரியநம்பி.— ஆக, இப்படி குருபரம்பராநுபவம் செய்து தலைக்கட்டிய பின் *ப்ரணாமம் லக்ஷ்மணமுநி: * என்கிற ச்லோகம் முதலாக எம்பெருமானாருடைய குணநுபவத்திலே இறங்கியுள்ளார். மேற்குறித்த ஆரம்ப ச்லோகத்தில் லக்ஷ்மணமுநி: என்று ஸ்வாமியின் திருநாமத்தை வ்யபதேசித்தபடியினால்; ஸ்வாமிக்கு அமைந்த ராமாநுஜர் என்னுந் திருநாமம், தசரதாத்மஜனான ஸ்ரீராமனுடைய தம்பியாகிய இளைய பெருமானைக் குறிக்கொண்டதாமென்று விளக்கப்பட்டதாயிற்று. ராமாநுஜனென்ற திருநாமம், 'செம்பொற்கழலடிச் செல்வா பலதேவா' என்னப்பட்ட நம்பிமுத்தபிரா நென்னும் பலராமனுடைய தம்பியான கண்ணனையும் செல்லக்கடவ தென்பது முகுந்த மாலையில் *ஹேராமாநுஜ! ஹே ஜகத்தரயகுரோ! ஹேபுண்டரீகாக்ஷ!* என்கிற ஸுப்ரஸித்தமான ச்லோகத்தினால் அனைவருமறிந்ததேயாம். ஆகவே ஸ்வாமிக்கு அமைந்த ராமாநுஜ ரென்னும் திருநாமம் கண்ணபிரானைக் குறிக்கொண்டதாகவும் கொள்வதற்கு இடமிருப்பதால், கண்ணபிரானுக்கும் ஸ்ரீராமாநுஜர்க்கு முள்ள ஒற்றுமையை முன்பொரு வ்யாஸத்தில் நாம் பதினாறு வகையாக விவரித்து நிரூபித்திருக்கின்றோம். அது, சரித்ரப்போக்கில் உள்ளுறை பொருள்வகை யென்கிற ஸ்வாபதேசார்த்தமுறையில் நிரூபிக்கப்பட்ட ஸாம்யம். (அந்த நிரூபணங்களையும் மேலே வெளியிடுவோம்.) வேதாந்த தேசிகன் யதிராஜ ஸப்ததியில் சப்த ச்லேஷ வகையினால் நிரூபித்தருளின ஸாம்யம் ஈண்டு விவரிக்கப்படுகிறது

[அந்த ச்லோகம் வருமாறு:—

சமிதோதய சங்கராதி கர்வ: ஸ்வபலாத் உத்த்ருதயாதவப்ரகாச:!

அவரோபிதவாந் ச்ருதேரபார்த்தாந் நநு ராமாவரஜஸ் ஸ ஏஷ பூய:.

இந்த ச்லோகத்தில் மூன்று வகைகளினால் கண்ணபிரானுக்கும் எம்பெருமானார்க்கும் ஸாம்யம், வடமொழி வல்லுநர்க்கு மிகவும் ரஸிக்கக் கூடிய ச்லேஷாலங்கார மர்யாதையினால் சிலேடையணியில்] அருளிச்செய்யப்பட்டுள்ளது. பல பொருள்படச் சொல்லுவது ச்லேஷம் சிலேடை] எனப்படும். அது அபங்க ச்லேஷ மென்றும் ஸபங்க ச்லேஷ மென்றும் இருவகைப்படும். பதங்களை யொடித்துப் பொருள்கொள்ளவேண்டாமல் நாநார்த்த பதங்களையிட்டுப் பல பொருள்களைப் பெறுவிப்பதானது அபங்க ச்லேஷ மெனப்படும். அப்படியல்லாமல், பதங்களை யொடித்துப் பல பொருள்கொள்ளுமாறு ப்ரயோகம் செய்வதானது ஸபங்க ச்லேஷ மெனப்படும். இப்போது நாமெடுத்துக்கொண்ட *சமிதோதய* என்னும் யதிராஜ ஸப்ததி ச்லோக ரத்நத்தில் முதலிரண்டு பாதங்களில் அபங்க ச்லேஷம்; மூன்றாவது பாதத்தில் மட்டும் ஸபங்க ச்லேஷம்.

இனி, ச்லோகத்தின் கருத்து விவரிக்கப்படுகிறது.

1. சமிதோதய சங்கராதி கர்வ:

இது கண்ணனுக்கும் உடையவர்க்கும் பொதுவான விசேஷணம். 'சங்கரன் முதலான ருடைய செருக்கை அடக்கினவர்' என்பது இதன் பொருள். கண்ணபிரான் பரமாகப் பொருள் கொள்ளும்போது சங்கரன் என்பதற்குச் சிவபிரா நென்று அர்த்தம். ஆதி பதத்தினால்

அப்பிராணம் சேர்ந்த கார்த்திகையான் கரிமுகத்தாள் முதலானாரை [ஸூப்ரஹ்மண்ய விநாயகா திகளைக்] கொள்வது. கண்ணபிரான் பாணஸூர புத்தத்தில் சங்கரன் முதலானருடைய செருக் கை யடக்கினது இதிலாஸ புராண ப்ரஸித்தம். உடையவர் * சங்கர பாக்கர யாதவபாட்ட பிரபாகரர் தங்கள் மதஞ் சாய்வுற * என்றும் *கா சங்கா சங்கரா தே;* என்றும் சொல்லு கிறபடியே, சங்கரருந் ப்ரப்ருதிகளான புறமதத்தவர்களின் செருக்கைப் போக்கினவர் என்பது சரித்ர ப்ரஸித்தம். ஆகவே இந்த விசேஷணம் கண்ணனுக்கும் உடையவர்க்கும் ஸாம்யத்தை நிரூபித்ததாயிற்று.

கண்ணபிரான் சங்கராதிகளின் செருக்கை யடக்கின வரலாறு இங்குச் சுருங்க எழுதப்படு கின்றது. பலிசக்ரவர்த்தியின் ஸந்ததியிற் பிறந்த பாணஸூர னென்பான் ஒருகால் நடராஜனான சிவபெருமானுடைய நடனத்திற்குப் பொருத்தமாகத் தானம் போட்டனன். அதனால் மிக்க மகிழ்ச்சி கொண்ட சிவபெருமான் அந்த ஸந்தோஷாதிசயத்தினால் பாணஸூரனுக்கு ஆயிரங் கைகளை வரப்ரஸாதமாகத் தந்து, தானும் தன் பரிவாரங்களும் அவனது பட்டணத்தைக் காவல் செய்துகொண்டிருக்கும்படியான அநுக்ரஹமும் செய்தருளினன். அந்த பாணஸூர னுக்கு உஷையென்று ஒரு மகள் இருந்தாள். அவள் ஒரு நாள் பரமஸுந்தரனான புருஷோமூரு தான் கூடியிருந்ததாகக் கனாக் கண்டு, தன் உயிர்த்தோழியான சித்ரலேகைக்கு அச்செய்தியைத் தெரிவித்தாள். அவள் உலகிலுள்ள பல ஸுந்தர புருஷர்களின் வடிவங்களைச் சித்திரத்தில் எழுதிக் காட்ட, க்ருஷ்ணனுடைய பெளத்ரனும் ப்ரத்யும்னனது புத்ரனுமாகிய அநிருத்தனே தன்னோடு கூடியிருந்தனாக உஷை கூட்டிக்காட்டி, அவனைப் பெறுவதற்கு உபாயஞ் செய்ய வேண்டு மென்று அத்தோழியை வேண்டினாள். அவள் தன் யோகவீத்தை மஹிமையினால் த்வாரகைக்குச் சென்று அநிருத்தனைத் தூக்கிக்கொண்டுவந்து அந்தப்புரத்திலே விட, உஷை அவனோடு போகங்களை யநுபவித்து வந்தாள். இச்செய்தியைக் காவலாளரால் லறிந்த அந்தப் பாணன் தன் சேனையுடன் அநிருத்தனை யெதிர்த்து மாயையினால் பொருது நாகாஸ்த்ரத்தினால் கட்டிப் போட்டிருந்தான். த்வாரகையிலே அநிருத்தனைக் காணாமல் யாதவர்க ளெல்லாரும் கலங்கியிருந்தபோது, நாரத முனிவனால் செய்தி யுணரப்பெற்ற ஸ்ரீ க்ருஷ்ண பகவான், கருடா ரூடனாய் பலராமன் முதலானாரோடு பாணபுரமாகிய சோணிதபுரத்திற் கெழுந்தருளும்போதே, அங்கு அருகில் காவல் காத்துக்கொண்டிருந்த சிவபிரானது ப்ரமத் கணங்கள் எதிர்த்துவர, அவர் கூளை யெல்லாமழித்து, பின்பு சிவபெருமானு லேவப்பட்டதொரு ஜ்வரதேவதை முன்றுகால்களும் முன்று தலைகளு முள்ளதாய் வந்து பாணனைக் காப்பாற்றும் பொருட்டுப் போர்புரிய, அதனையும் துரத்தி, பாணஸூரனது கோட்டையைச் சூழ்ந்து கொண்டு காத்திருந்த சிவபிரானது அநுசரர்களான அக்நிதேவர்கள் ஐவரையும் நாசஞ் செய்து பாணஸூரனோடு போர்செய்யத் தொடங்குகையில், அன்னுக்குப் பக்கபலமாகச் சிவபெருமானும் ஸூப்ரஹ்மண்யன் முதலானபரி வாரங்களுடன் வந்து எதிர்த்துப் போராட, கண்ணன் தான் ஜ்ஞம்பனாஸ்த்ரத்தை ப்ரயோ கித்துச் சிவன் ஒன்றுஞ் செய்யமாட்டாமல் கெரட்டாவி விட்டுக்கொண்டு சோர்வடைந்து போம்படி செய்து, ஸூப்ரஹ்மண்யனையும் கணபதியையும் ஹுங்காரங்களால் ஒறுத்து ஒட்டி, பின்னர் சக்ராயுதத்தை யெடுத்து ப்ரயோகித்து அப்பாணனது ஆயிரந் தோள்களையும் தாரை தாரையாய் உதிர மொழுக அறுத்து அவனுயிரையும் கிதைப்பதாக விருக்கையில், பரமசிவன் அருகில் வந்து வணங்கிப் பலவாறு ப்ரார்த்தித்ததனால் சிவபஜனஞ் செய்தார்க்குப் பலன் கைமேல் கண்டதாக இருக்கட்டு மென்றெண்ணிய கண்ணபிரான் நான்கு கைகளோடும் உயி ரோடும் அவனை விட்டருளினன் என்பதாம்.

எம்பெருமானார் சங்கராதி கர்வசமநம் பண்ணினது. ஸ்ரீ பாஷ்யாதி க்ரந்த ரசநயி னாலும், அத்வைதி ப்ரப்ருதிகளை வாதப்போரில் வென்று ஆட்படுத்திக் கொண்டதனாலும் என் றுணர்க. இவ்விஷயம் மேலே மூன்றாவது பாதத்தின் விவரணத்தினாலும் விளங்கும்.

2. ஸ்வபலாத் உத்த்ருபாயாதவப்ரகாச:

கண்ணபிரான் பரமான அர்த்தத்தில், யாதவர்களின் ப்ரகாசம் யயாதி சாபத்தினால் மங்கிக் கிடக்கையில், “கோபாலோ யாதவம் வம்சம் மக்நமப்யுத்தரிஷ்யதி” என்கிறபடியே அந்த ப்ரகாசத்தைத் தனது வலிமையினால் புநருத்தாரம் செய்தவன் என்று கொள்ளக்கடவது. யதுகுலத்திலே பிறந்து யாதவர்களை விளக்கமுறச் செய்தருளினவன் கண்ணபிரான் என்க. உடையவர்பரமான அர்த்தத்தில், ‘யாதவப்ரகாச’ என்று முழுச்சொல்லாகக்கொண்டு, அப்பெயர்பூண்ட மாயாவாதி குருவைத் தம்முடைய க்ருபாபலத்தினால் உத்தரிப்பித்தவர் என்று கொள்க முதலில் தமக்கு உபாத்யாயராயிருந்த யாதவப்ரகாசரையும் தமக்கு அடிமைப் படுத்திக்கொள்ளும்படியான ப்ரபால முடையவர் எம்பெருமானார் என்க. இவ்வரலாறு உடை யவர் சரிதையில் விரிவாகக் காணத்தக்கது.

உபநிஷத்துக்களில் சில வாக்கியங்களில் ஒரு தத்வமே உள்ளதாகவும் பல தத்வங்கள் இல்லை யென்பதாகவும் பேசப்பட்டுள்ளது. *நேஹ நாநாஸ்தி கிஞ்சந* என்பது ஒரு ச்ருதி வாக்கியம். ‘ந இஹ நாநா அஸ்தி கிஞ்சந’ என்று பதம் பிரியும். இஹ நாநா கிஞ்சந நாஸ்தி —இவ்வுலகில் பலவென்று சொல்லக்கூடியது எதுவு மில்லை என்பது இந்த ச்ருதி வாக்கியத்தின் பொருள். “ஏகமேவ அக்விதீயம்,” என்கிற மற்றொரு ச்ருதி வாக்கியமும் மேற்கூறிய பொருளை அதாவது: பல தத்வங்கள் கிடையா; ஒரே தத்வந்தான் உள்ளது என்னும் பொருளைத் திடப் படுத்தியுள்ளது. இப்படிப் பல வாக்கியங்கள் உபநிஷத்துக்களில் உள்ளன வென்று வைத்துக் கொள்வோம். (மேலே காண்மின்.)

3. அவரோபிதவாந் ச்ருதே: அபார்த்தாந்

‘அபார்த்தாந் ச்ருதே: அவரோபிதவாந்’ என்று அந்வயம். இதில் ஸபங்க ச்லேஷ முள்ளது. அபார்த்தாந் என்னும் பதம், (அ + பார்த்தாந்) என்றும் (அப + அர்த்தாந்) என்றும் பிரியும். பார்த்தத் எனென்று அர்ஜுநனைச் சொல்லி, பார்த்த எல்லாத் அர்ஜுந விரோதிக ளான துர்யோதகாதிகளை அபார்த்தர்களென்று சொல்லுவதாகக் கண்ணன் பரமான அர்த் தத்தில் கொள்ளவேண்டும். ச்ருதி யென்று கீர்த்திக்கும் பெயர்; வேதத்திற்கும் பெயர். கண்ணபிரான் அபார்த்தர்களான துர்யோதகாதிகளைக் கீர்த்தியிலிருந்து கீழேயிறக்கிவிட்டான்; பாண்டவ பக்ஷபாதியாயிருந்து *மலைபுகழ்தோள் மன்னவரும் மாரதரும் மற்றும் பலர் குலைய னாற்றுவரும்* பட்டழியச்செய்து அவர்களைக் கீர்த்தி யிழந்தவர்களாகச் செய்தா னென்றபடி. ஸ்வாமி ராமாநுஜரோ வென்னில்: [ச்ருதே: அபார்த்தாந் அவரோபிதவாந்] இதர மதஸ்தர் கள் வேதங்களுக்குச் செய்த அபார்த்தங்களை ஸமீதோர்த்த ப்ரதர்சனத்தினால் நிரஸித்தருளின வர். ஆனதுபற்றியே *சமிதோதய சங்கராதி கர்வராக முதல் பாதத்தில் கூறப்பட்டா ரென்று உணர்க.

இனி, ச்ருதியின் அபார்த்தங்களை எம்பெருமானார்

நிரஸித்தருளின விதம் விலரிக்கப்படுகிறது:—

“அவரோபிதவாந் ச்ருதேரபார்த்தாந்” என்கிற மூன்றாவது பாதத்தினால் ஸ்ரீராமாநுஜர் வேதத்திற்குப் பிறர் கூறின அபார்த்தங்களைத் தள்ளி உண்மைப் பொருள்களை யுரைத்தருளி னதாகத் தெரிவிக்கப்படுகிறது. ‘எந்தச் ச்ருதி வாக்கியத்திற்கு எவ்விதமாகப் பிறர் ஏலாத

பொருளைக் கூறினார்? அங்கு எம்பெருமானார் எவ்விதமான அர்த்தங் கூறி யருளினார்? என்பதைத் தெரிவிக்க, ஈண்டு ஒரு விஷயத்தை யெடுத்துக்கொண்டு விவரிக்கின்றோம்:—

உபநிஷத்துக்களில் சில வாக்யங்களில் ஒரு தத்வமே உள்ளதாகவும் பல தத்வங்கள் இல்லை யென்பதாகவும் பேசப்பட்டுள்ளது. *நேஹ நாநாஸ்தி கிஞ்சந* என்பது ஒரு ச்ருதி வாக்யம். ந இஹ நாநா அஸ்தி கிஞ்சந' என்று பதம் பிரியும். [இஹ நாநா கிஞ்சந நாஸ்தி—இவ்வுலகில் பலவென்று சொல்லக்கூடியது எதுவுமில்லை யென்பது இந்த ச்ருதி வாக்யத்தின் பொருள். "ஏகமேவ அத்விதீயம்" என்கிற மற்றொரு ச்ருதிவாக்யமும்மேற்கூறிய பொருளை (அதாவது: பல தத்வங்கள் கிடையா; ஒரே தத்வந்தான்) உள்ளது என்னும் பொருளைத் திடப்படுத்தியுள்ளது. இப்படிப் பல வாக்யங்கள் உபநிஷத்துக்களில் உள்ளன வென்று வைத்துக்கொள்வோம்.

அந்த உபநிஷத்துக்களிலேயே மற்றும் சில ஷ்டங்களில் பல தத்வங்கள் உள்ளனவென்று காட்டுகின்ற வாக்யங்களையும் காணுகின்றோம்; அப்படிப்பட்ட வாக்யங்களில் சிலவற்றை ஈண்டெடுத்துக் காட்டுவோம்:—

(1) *க்ஷரம் ப்ரதாநம் அம்ருதாக்ஷரம் ஹா: க்ஷராத்மாநௌ ஈசதே தேவ ஏக: * இது ஒரு ச்ருதி வாக்யம். இதனால், அசேதநப் பொருளும் சேதநப் பொருளும் இவ்விரண்டுக்கும் இறைவனான ஒரு பகவானும் ஆக மூன்று தத்துவங்களுள்ளனவாகச் சொல்லப்படுகிறது.

(2) ஜ்ஞாஜ்ஞௌ த்வாவஜா வீச நீசௌ* -இதுவும் ஒரு ச்ருதி வாக்யம். இதனாலும் ஒரே தத்வ மல்ல, வெவ்வேறுபட்ட தத்வங்க ளுண்டென்பது காட்டப்படுகிறது.

(3) *த்வா ஸ்பர்ஷா ஸயுஜா ஸகாயா ஸமாநம் வருக்ஷம் பரிஷஸ்வஜாதே, தயோரந்ய: பிப்பலம் ஸ்வாது அதி அந்சநந்ந்யோ அபிசாகதி.* = இதுவும் அப்படிப்பட்ட மற்றொரு ச்ருதி வாக்யம். இரண்டு பகவிகள் ஒன்றோடொன்று இணங்கிக் கொண்டு ஒருவருக்ஷத்தில் (அசேத நமான சரீரத்தில்) அணைந்துகிடக்கின்றன வென்றும், அவ்விரண்டு பறவைகளுள் ஒரு பறவையானது (ஜீவாத்மா) புண்ப பாபரூப கர்ம பலன்களை இனிதாக உண்டு களிக் கின்ற தென்றும், மற்றொரு பறவையானது (பரமாத்மா) ஒன்றும் உண்ணாமல் மிக விளங்கு கின்ற தென்றும், இந்த ச்ருதி வாக்யத்தினால் கூறப்படுகின்றது இதனால் சேதந அசேதந ஈசுவரர்களாகிற மூன்று தத்வங்க ளுள்ளன வென்பது தெளிவாக விளங்கிற்று; இப்படிப் பட்ட ச்ருதிவாக்யங்களும் உபநிஷத்துக்களில் பல உள்ளன வென்று வைத்துக்கொள்வோம்.

பல தத்வங்கள் கிடையா; ஒரே தத்வந்தான் என்கிறதென்று கூறுவதாக முதலில் எடுத்துக் காட்டப்பட்ட ச்ருதிவாக்யங்களானவை அபேத ச்ருதி என வழங்கப்பெறும்; அதாவது ச்ருதி யென்பதும் மறு பெயர். பிறகு, பல தத்வங்க ளுள்ளன வென்று கூறுவதாக எடுத்துக் காட்டப்பட்ட ச்ருதிவாக்யங்களானவை பேத ச்ருதி அல்லது த்வைத ச்ருதி யென்று வழங்கப்பெறும் இவை ஒன்றோடொன்று முரண்படுகிற வார்த்தைகளாக இருக்கின்றன. 'பல தத்வங்கள் கிடையா; ஒன்றேதான்' என்று ஒரீடத்திற் சொல்லுவதும், பல தத்வங்க ளுண்டென்று பிறிதோரீடத்தில் விவரித்துக் காட்டிக் கூறுவதும் பரஸ்பரம் முரண் பட்டதே யன்றோ? ஒன்றுதான் தத்வம் என்று சொல்லினீட்டால், பல தத்வங்களுள்ளனவாகச் சொல்வது கூடாது; பல தத்வங்கள் உண்டென்றால் ஒன்றே தத்வ மென்பது பொருந்தாது; ஆகவே முரண்பாடு முதலிக்கப்பட்ட தாயிற்று.

"வேதநூல் ஒதுகின்றதுண்மையல்லதில்லை மற்றுரைக்கிலே" என்ற திருமழிசையாழ்வார் திருவாக்கின்படி யதார்த்தமே யுரைக்கவல்ல உபநிஷத்துக்கள் பரஸ்பர விருத்தமாகவோ

அஸங்கதமாகவோ சொல்லமாட்டா வாதலால், மேலே யெடுத்துக் காட்டின ச்ருதிவாக்யங்களை முரண்பாடு சிறிது மின்றியே ஸங்கதமாகப் பொருந்த விடுகிற வழி என்ன? என்பது ஆராயப் படவேண்டும்; ஸ்ரீ சங்கராசார்ய ஸ்வாமிகள், ஒரு தத்வமே யுள்ளதென்று ஒதுகின்ற அத்வைத ச்ருதிகளாக நாம் மேலே எடுத்துக் காட்டிய அபேத ச்ருதிகளை முக்யமாகக் கொண்டு ஒன்றேதான் தத்வமென்று நிர்வஹித்தார்கள். பல தத்வங்க ளுண்டென் றோதுகின்ற த்வைத ச்ருதிகளாக நாம் மேலே யெடுத்துக் காட்டிய பேத ச்ருதிகளை ஒருவாறு ஒளபசா ரிகமாக நிர்வஹிக்கலா மென்றும் அவர்கள் கருதினார்கள். சேதநப் பொருள்களும் அசே தநப் பொருள்களு முள்ளவாகத் தோன்றுவது மாயையின் தோற்றமே யாதலால் அப்படிப்பட்ட தோற்றத்தை நோக்காகக் கொண்டு பேத ச்ருதிகள் அவதரித்ததாக நிர்வஹித்துவிடலாமென்பது இவ்வத்வைதிகளின் கருத்து. ஆகவே த்வைத ச்ருதிகளைத் தள்ளி அத்வைத ச்ருதிகளையே முக்யமாகக் கொண்டபடியால், இவர்கள் அத்வைதிக ளென்று வழங்கப்படுகிறார்கள். பேதம் மாயைத்தோற்றம் என்கிறார்களாதலால் அவர் கள் மாயாவாதிகளென்றும் வழங்கப்படுகிறார்கள்.

ஸ்ரீமத் ஆனந்த தீர்த்த ஸ்வாமிகள் த்வைத ச்ருதிகளான பேத ச்ருதிகளை முக்ய மாகக்கொண்டு அத்வைத ச்ருதிகளை ஒளபசாரிகமாக நிர்வஹிக்கலா மென்று கருதுகின் றார்களாதலால், அவர்கள் (மத்வாசார்ய ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்கள்) த்வைதிகள் என வழங் கப்படுகிறார்கள்.

ஆக, மேற்கூறிய (அத்வைதம் த்வைதம் என்கிற) இரண்டு ஸம்பாதாயங்களிலும் ஒருவகையான உபநிஷத் வாக்யங்கள் ஒதுக்கப்பட்டு, ஒருவகையான உபநிஷத் வாக்யங் களே முக்யமாகக் கொள்ளப்படுகின்றன வென்பது தேறுகின்றது. சித்து அசித்து ஈச்வரன் என மூன்று தத்வங்கள் ஸத்யமாக வுள்ளன வென்கிற அர்த்தம் ஸ்ரீ சங்கராசார்ய ஸ்வாமி உட்கும் அவரைச் சார்ந்தவர்கட்கும் உடன்பாடன்று. ஒரு தத்வங்கா னுள்ளது என்கிற அர்த்தம் ஸ்ரீ மத்வாசார்ய ஸ்வாமிகட்கும் அவரைச் சார்ந்தவர்கட்கும் உடன்பாடன்று.

அத்வைதிகள் சில ச்ருதி வாக்யங்களைத் தள்ளவும், த்வைதிகள் சில ச்ருதி வாக்யங்களைத் தள்ளவும் நேர்ந்திருக்கின்ற தென்பதை இதுவரையில் விவரித்தோமானோம். இனி, ஒரு ச்ருதி, வாக்யத்தையும் தள்ளாமல் உபநிஷத் வாக்யங்க ளெள்ளாவற்றையுமே ஸமரஸப் படுத்தி ஒன்றையு மொதுக்காமல் மிகவும் பொருத்தமாகவே நிர்வஹித்தருளின வர்கள் நம் பூருவாசாரியர்கள். அவர்களில் தலைவர் பகவத் ராமாநுஜர். ஒரே தத்வந்தா னுள்ளது என்று தெரிவிக்கிற ச்ருதி வாக்யங்களையும், பல தத்வங்க ளுண்டென்று தெரி விக்கிற ச்ருதி வாக்யங்களையும் எப்படி பொருந்தவிட முடியு மென்னில்: நம் பேராசிரி யர் எப்படிப் பொருந்த விட்டிருக்கிற ரென்பது இனி உபபாதிக்கப்படுகிறது.

உகைத்தில் ஒரு வஸ்துவைப் பல வென்றும் ஒன்றே என்றும் சொல்வதற்குப் பொரு த்த முண்டு. உதாஹரணமாக, ஒரு கடிகாரத்தை யெடுத்துக் கொள்ளோம்; அஃது ஒன்று? பலவா? என்று கேட்டால், கையில் ஒரு கடிகாரமே உள்ளதாகையால் ஒன்றே என்று சொல்வோம். ஆனால் அதை நாம் ஊன்றிப் பார்க்குங்கால், அதில் பலபல வஸ்துக்கல் அவயவங்களாக (உறுப்புகளாகச்) சேர்ந்திருப்பது புலப்படாமற் போகாது. புல வயவங்களோடு கூடிய அவயவியான வஸ்து ஒன்றே என்று ஏற்படுமேயல்லது, ஒரு வஸ்துவுக்கு மேல் வேறொரு வஸ்துவே இதில் கிடையாதென்று சொல்வதாக ஒருகாலும் ஏற்படாது. இப்படி கடிகார மென்கிற ஒரு வஸ்துவே யல்ல; உலகிற் காணும் எந்த வஸ்துவை யெடுத்துக் கொண்டு பார்த்தாலும், இப்படி ஒரு விதத்தில் ஐக்க

மும் மற்றொரு விதத்தில் அநேகத்வமும் தோன்றியே தீரும். படுக்கை, தலையணை, வண்டி, வீடு முதலிய ஒவ்வொரு வஸ்துவும் ஸ்தூல த்ருஷ்டியில் ஒரே வஸ்துவாகவும், உறுப்புகளை உற்றுக் காணுமிடத்துப் பல வஸ்துக்களாகவும் கொள்ளப்படுவது அநுபவஸித்தம்.

நம்மையே யெடுத்துக்கொள்வோம். ராமாநுஜனென்பவன் ஒருவன்' என்று சொல்லுகிறோம். 'செவி வாய் கண் மூக்கு முதலான பல உறுப்புகளோடு கூடின ஆத்மாவாகிய அந்த வ்யக்தி ஒருவன்' என்று சொன்னதாகத் தேறுமேயல்லது, அவனிடத்தில் பல வஸ்துக்கள் இல்லை என்று சொன்னதாகத் தேறமாட்டாதன்றோ? இன்னமு மொன்று பாருங்கள். ராமாநுஜன் 'சிவப்பாயிருக்கிறான்' என்றும், 'ராமாநுஜன் மேதாவியாயிருக்கிறான்' என்றும் வழங்கி வருகிறோம் இவ்விரண்டு வார்த்தைகளிலும் 'ராமாநுஜன்' என்கிற சொல் உள்ளது. சிவப்பாயிருக்கிற நென்னும்போது ராமாநுஜனென்ற சொல்லானது சரீரத்தை நோக்கியது; மேதாவியாயிருக்கிற நென்னும்போது அந்தச் சொல் ஆத்மாவை நோக்கியது. ஏன்? சிவப்பு நிறம் சரீரத்திற்கு ஏற்குமேயல்லது ஆத்மாவுக்கு ஏலாது. மேதாவித்வம் (அதாவது: அறிவுடைமை) ஆத்மாவுக்கு ஏற்குமேயல்லது, சரீரத்திற்கு ஏலாது. ஆகவே, ஒரே பதம் சில ஸமயங்களில் உறுப்பைக் குறிப்பதாயும், சில ஸமயங்களில் ஆத்மாவைக் குறிப்பதாயும் தேறுகின்ற தென்பது தெற்றென விளங்கிற்று.

இனி, நாம் முன்னே காட்டிய அபேத ச்ருதிகளையும், பேத ச்ருதிகளையும் மெடுத்துக் கொள்வோம். சித்து அசித்து ஈச்வரனென மூன்று தத்வங்க ளுள்ளனவாகச் சொல்லுகிற ச்ருதி வாக்கியங்கள் (பேத ச்ருதிகளானவை), உண்மையாக அப்படிப்பட்ட மூன்றுபொருள்க ளிருப்பனவாகச் சொல்லுகின்றன வாதலால் பொருந்தும். ஒன்றே யுள்ளது என்று சொல்லுகிற ச்ருதி வாக்கியங்கள் (அபேத ச்ருதிகளானவை), சேதந அசேதநப் பொருள்களை சரீரமாகக் கொண்ட பரம்பொருள் ஒன்றே என்ற உண்மையைக் காட்டுகின்றன வாதலால் இவையும் பொருந்தும். இப்படி ஸமந்வயப்படுத்திக் காட்டுவதற்குத் துணைபுரியும் ச்ருதி வாக்கியங்கள், 'யஸ்ய ப்ருதிவீ சரீரம்.....யஸ்ய ஆத்மா சரீரம்' இத்யாதியாக உள்ளவைகளாம். இவை சரீர சரீரிபாவத்தை விளக்கவல்ல வாக்கியங்களாகும், பேதத்தையும் அபேதத்தையும் பொருந்த விடுகிற வாக்கியங்க ளாதலால் கடக ச்ருதி யென்றும் வழங்கப் பெறு மிவை. இப்படிப்பட்ட ச்ருதிவாக்கியங்களில் த்வைதிகளும் அத்வைதிகளும் கண் செலுத்தாமையினாலேயே, அவர்கள் ஸகல ச்ருதிவாக்கியங்களையும் ஸமரஸப்படுத்த அவகாசமில்லை யாயிற்று. நம்முடைய ஸம்ப்ரதாயத்திற்கு இந்த யுகாதியில் ப்ரதம ப்ரவர்த்தகரான நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழியில் 'உடன்மிசையுயிரெனக் கரந்தெங்கும் பரந்துளன்' என்கிற அருமருந்தன்ன ஸ்ரீஸூக்தியினால் சரீராத்மபாவத்தை நிதியாகக் காட்டி யருளிப்படியால், ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் ஆளவந்தார் எம்பெருமானார் முதலான நம் ஆசார்ய சிகாமணிகள் அந்தத் திவ்ய ஸ்ரீஸூக்தியையே பின்பற்றி ஸகல ச்ருதி வாக்கியங்களையும் ஸமரஸமாக நிர்வஹிக்க வல்லவர்களாயினர். அப்படிப்பட்ட ஆசார்யர்களில் தலைவரான ஸ்வாமி ராமாநுஜரைப்பற்றி 'அவரோபிதவாந் ச்ருதோபார்த்தாந்' என்று கூறியது மிகப் பொருத்தமான தென்று உணரத்தக்கது.

ஆக, இந்த வ்யாஸத்தினால் விசிஷ்டாத்வைதக் கொள்கையை விளக்கமாக விவரித்தோமானோம். இவ்வர்த்தங்களையெல்லாம் ஸாரமாகவும் சுருக்கமாகவும் நெஞ்சிற் பதிய வைத்துக்கொள்ள ஸ்ரீ வேதாந்ததேசிகன் தாமே ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயத்தில் அருளிச் செய்த ச்லோகரத்ந மொன்றுண்டு: அதைக் கண்டபாடம் செய்வது நலமென்று கருதிக் கீழே குறிப்பிடுகிறோமதனை:—

① "மிதோ பேதம் தத்வேஷ்வபிலபதி பேதச்ருதிரதோ
விசிஷ்டைக்யாத் ஐக்யச்ருதிரபி ச ஸாந்தா பகவது
இமாவர்த்தௌ கோப்தும் நிகிலஜகதந்தர் யமயிதா
நிரீசோ லக்ஷ்மீச: ச்ருதிபிரபராபி: ப்ரணிததே,, என்பதா மது

நம்முடைய ஸித்தாந்தத்திற்கு சரீராத்மபாவமே உயிரானதென்றும், அதைத் திடமாகத்
தெரிந்துகொள்ளப்பெறில் எந்த மதாந்தரஸ்தர்களுக்கும் எளிதில் வென்றுவிடலா மென்றும்
ஸ்ரீ தேசிகன் தாமே ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரய ஸாரத்தில் ஒரு ச்லோகரத்ந மருளியுள்ளார்:
அதுவும் கண்ட பாடஞ் செய்துகொள்ளத் தக்கதென்று கீழே குறிப்பிடலாகிறது.

② "யத்யேதம் யதிஸார்வபௌமகதிதம் வித்யாத் அவித்யாதம:-
ப்ரத்யூஷம் ப்ரதிதந்தாமந்திமயுகே கச்சித் விபச்சித்தம:
தத்ரைகத்ர ஜடித்யுபைதி விலயம் தத்தந்மதஸ்தாபநா
ஹேவாகப்ரதமாந ஹைதுககதாகல்லோல கோலாஹல." என்பதாம்.

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.

~~சரணம்~~

ஸ்ரீஸ்வாமி எம்பெருமானார் ஸ்ரீபாஷ்யமங்களைச் ச்லோகத்தில்

"ச்ருதிசிர்ஸிவிதீப்தே" என்றருளிச்செய்திருக்கையாலே

ச்ருதியின் ப்ரபாவத்தைச் சுருக்கமாக எழுதுகிறேன்.

"அஷ்டவர்ஷம் ப்ராஹ்மண முபநயீத" என்றபடி கர்ப்பாஷ்டமமாகிய ஏழாவது
பிராயத்தில் உபநயனத்தைப்பண்ணி உபாகர்மமான பிறகு வேதமோதத் தொடங்கினால்
ஆரேழு வருஷத்தில் க்ரமாந்தம் அத்யயனம் செய்து முடிக்கலாம். நாற்பத்து நான்கு
ப்ரச்னங்கள் கொண்ட ஸப்தகாண்ட ஸம்ஹிதையும், முப்பத்தாறு ப்ரச்னங்கள் கொண்ட
ப்ராஹ்மண பாகமுமாகிய என்பது ப்ரச்னங்களை [கிருஷ்ணயஜுர் வேதத்தில்] ஒதுவதென்று
வைத்துக்கொண்டிருக்கிறோம். ஸப்தகாண்டங்களுக்கு ஸம்ஹிதையை மட்டும் ஒதினால் அதைத்
தரிப்பதும் சிரமம், பகவத் கைங்கரியத்திற்கும் அது உதவாது. ஸம்ஹிதைக்குமேல் பதம்
க்ரமம் ஜடை கனம் என்றிலை ஏற்பட்டிருக்கின்றன. இவற்றுள் ஜடையும் கனமும் ஸபாரஞ்
ஜனமாகும். க்ரமந்தான் பகவத் கைங்கரியத்திற்குப் பெரும்பான்மைபாக உதவுமது. க்ரமம்
திடப்படுவதற்காகப் பதம் ஓத வேண்டுவது அவசியமாகிறது.

பலர் பதக்ரமங்களோதாமல் ஸம்ஹிதையோடு க்ருதக்ருத்யர்களாய் விடுவதுண்டு.
அன்னவர்களைப்பற்றி விநோதமாகச் சில இதிஹாஸங்களுண்டு. அவற்றுள் ஒன்றிரண்டு தெரி
விக்கிறேனின்கு. பதமோதாமல் ஸம்ஹிதைமட்டும் ஒதியிருந்த லோரு வைதிகர் சில
வித்யார்த்திகளுக்கு ஸம்ஹிதையை ஒதுவிக்கத் தொடங்கினாராம். இரண்டாங் காண்டத்தில்
ஆராவது ப்ரச்னத்தின் உபக்ரமம் "ஸமீதோ யஜதி வஸந்தமேவர்த்தாநாம்" என்பது. இந்ல்
'வஸந்தம், ஏவ, ருதாநாம்' என்று பதபாடம். அவர் வெறும் ஸம்ஹிதையையே ஒதினவ
ராதலால் "ஸமீதோ யஜதி வஸந்தமே" என்றாராம். அவருடைய பக்கத்து வீட்டில்
சிறந்த கனபாடியோருவர் இருந்தாராம்; அவர் இதைக்கேட்டு அருகே வந்து "பதமோதாத
பாவமே" என்றாராம்..... மற்றோசுதிஹாஸமும் கேண்மின்.

நான்காவது காண்டத்தில் ஐந்தாவதுபாசநம் நமகம் என்று பாஸித்தமானது அதில் "தாராபே அந்தஸஸ் பகே தரித்ரந் நீலலோஹித" என்று ஓர் அநுவாகம் தொடக்கம். இதில் [தரித்ரந் நீலலோஹித] என்றவிடத்திலும் (தரித்ரத்) என்று பதபாடம் பகமோதாத வர்க்கு இது தெரியாதாதலால் அவர் தரித்ரம் என்று சந்தை சொன்னார். அதைக் கேட்ட கனபாடி "அட பதபாட தரித்ரமே!" என்றாராம் இங்ஙனே பல கதைகளுண்டு. பதமோதா விடில் பல பரிபவங்கள் நேரும். பகமோதிவிட்டால் க்ரமத்தில் அதிக ச்ரமம் ஏற்படாது அனாலும் க்ரமத்தையும் ஒரு ஸம்வத்ஸர காலமாக குறுமுகமாக அதிகரித்தேயாக வேண்டும். இதற்குமேல் வர்ணக்ரம சிஷையும் ப்ராதி சாக்க்யாதி லக்ஷண சிஷையும் செய்ய வேண்டியதுண்டு. க்ரமாந்தம் நிகழியாகச் சொல்லவல்லவர்கள் என்று ப்ரக்க்யாதி பெற்றவர்களை இக்காலத்திலும் பெரும்பான்மையாகவே காண்கிறோம். வேதபாஷ்யங்களில் பரிச்ரமப்படுவாருமுளர். இவை நிற்க. வேதத்தின் சிறப்பைப்பற்றி இனி விவரிப்போம்.

ஸாராஸாரங்கள் கலந்த கட்டியாயிருக்கு மிந்நிலவுலகில் அஸாரங்களையும் அல்பஸாரங்களை யும் தள்ளி ஸாரங்களைக் கொள்ளொமாயின் அவை பிரமாணங்களின் திரள், பிரமேயங்களின் திரள், பிரமாதாக்களின் திரள் என மூன்று குப்புகளிலடங்கும். யதார்த்தமான ஞானத்தைப் பிறப்பிக்கும் சாஸ்த்ரங்கள் ப்ரமாண மெனப்படும். அந்த சாஸ்த்ரங்களினின்று தேறுகின்ற அர்த்த விசேஷங்கள் ப்ரமேய மெனப்படும் மேற்சொன்ன அர்த்தவிசேஷங்களைக் கண்டறிந்து உபகரிக்கவல்ல மாஞானிகள் ப்ரமாதாக்க ளெனப்படுவார்கள். இவற்றுள் பிரமாணங் கள் அளவு கடந்தவை. திருமங்கையாழ்வார் "கலைகளும் வேதமும் நீதி நூலும் கற்பமும் சொற்பொருள் தானும், மற்றை நிலைகளும் வானவர்க்கும் பிறர்க்கும் நீர்மையினாலுள் செய்து" என்றருளிச் செய்தபடியே எம்பெருமான் அத்வாரகமாகவும் ஸத்வாரமாகவும் வெளியிட்டருளியுள்ள சாஸ்த்ரங்கள் அளவுகடந்தவை. இங்ஙனே ப்ரமாணங்கள் அளவு கடங்கிந் தாலும் *ஆதெள வேதா. ப்ரமாணம்* என்கிற பட்டர் ஸ்ரீஸூக்தியின்படியும். *உளன் கடர் மிகு சுருதியுள்* என்கிற அழ்வாரருளிச் செயலின்படியும் வேதமே தலை சிறந்த ப்ரமாண மாகும் வேதத்தையுபஜிவித்தே மற்ற ப்ரமாணங்கள் அவதரித்தன. ஆகவே வேதம் ஸ்வத ப்ரமாணமென்றும். மற்றவை பரத: ப்ரமாணமென்றும் கொள்ளப்படுகின்றன பாஞ்சாத்ர மும் வேதமும் துல்யப்ரமாணமென்றும் மற்ற இகிஹாஸபுராணாதிகள் வேத விரோதம் காணாத விடங்களில் ப்ரமாணமென்றும் மேலையார்களின் கொள்கை இதைப்பற்றி இங்கு விஸ்தரிக்கின்றிலோம்.

மக்கியமாக நான்கு விஷயங்களைக் கொண்டு வேதத்தின் சிறப்பு அறியலாகும். நிக்ஷ மாபிருத்தல் அபௌநுஷெயமாகிருத்தல், அவிச்சின்ன பாய்பா ப்ராப்தவாசிருத்தல், வந்த தங்களாயிருத்தல். அக இக்கான்கு விஷயங்கள் வேதத்தின் பெருமைக்கு நிதானங்களாகையாலே இவற்றை எண்டுச் சிறிது விவரிப்போம்.

1. வேதங்களின் நித்யத்வம்:—ஸ்வரூபகோ நித்யமென்றும் ப்ரவாஹுகோ நித்யமென் றும் நித்ய வஸ்துக்கள் இருவகைப்படும் வேதமென்பது சங்கராசி யாதலாலும். உச்சாரண திசினுவேயே அதற்கு ஸ்வரூப ஸித்தியாதலாலும் உச்சரிக்கப்படாதுபோது அது இல்லையென்று சொல்லவேண்டி வருதலால் வேதம் ஸ்வரூபகோ நித்யமாகாது. சிலர் பலர் சிலால் விடங்க ளில் வேதத்தை உச்சரியாமலிருந்தாலும் ஆங்காங்குப் பல பலர் அதை உச்சரித்துக்கொண்டே இருப்பர்களாதலால் வேதம் ப்ரவாஹுகோ நித்யவகுபிற் சேரும். இதற்குமேல் ஒரு சங்கை தோன்றும். எம்பெருமான் ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில் ஸகல பதார்த்தங்களையும் ஸ்ருஷ்டிப்பதுபோல வேதங்களையும் ஸ்ருஷ்டிக்கையாலும், ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்பு வேதம் இருக்கமுடியாதாகையாலும் ஒருகாலத்திலே ஸ்வரூபவதம் ஒருகாலத்திலே படைக்கப்பெறுவதுமான வேதத்தை நித்ய மென்று எங்ஙனே சொல்லமுடியும்?

இகற்குக் கேண்மின் ஈசுவரன் வேதத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கிறான் என்பது ஒருநாளும் கிடையாது. வேதத்தை ஒதிவரும் அதிகாரிகள் பிரளயத்தில் அழிந்து போய்விட்டாலும் ஸர்வஜ்ஞனும் ஸர்வசக்தனுமான ஸர்வேச்வரன் வேதத்தின் ஆநுபூர்விகளைத் தான் ஞாபகத்தில் வைத்துக் கொண்டிருந்து* யோ ப்ரஹ்மணம் விகதாதி பூர்வம் யோ வை வேதம்* ப்ரஹ்மணே தஸ்மை* என்கிற கருதியின்படியே முன்னிருந்த ஆநுபூர்விமாறமல் அப்படியே நான்முசனுக்கு உபதேசிக்கிறான். ஆகவே வேதசப்தராசிகளுக்கு ஆதியும் அந்தமும் இல்லை யென்னத்தட்டிக்கலை. ஸ்வாமி பாஷ்யசாரர் தேவதாதிகரண ஸ்ரீபாஷ்யத்திலே “ஏததேவ ச வேதஸ்ய அபௌருஷே” த்வம் நித்யக்வஞ்ச; யத் பூர்வபூர்வோச்சாரண க்ரம ஜநித ஸம்ஸ்காரேண தமேவ க்ரம விசேஷம் ஸம்நத்வா தேவைவ க்ரமேண உச்சார்யமாணத்வம்” என்றருளிச் செய்திருப்பது இங்கே அநுஸந்தேயம். உபாத்யாயர்கள், இரவிலே உறங்கிப் பின்மாலை கண்ணிழித்தெழுந்த வித்யார்த்திகளுக்கு வேதமோதுவிப்பதுபோல ஸர்வேச்வரன் நான்முகன்முதலானோர்க்கு வேதமோதுவிக்கிறானத்தனை; இதை டட்டர் ஸ்ரீங்க ராஜஸ்தவ—உத்தரசதகத்திலே “ஸம்ஸ்காரம் ப்ரதிஸஞ்சரேஷு நித்தத் ஸர்கேஷு தத்ஸம்நிதம் ரூபம் நாம ச தத்ததர்ஹநிவஹே வ்யாக்ருத்ய ரங்காஸ்பத!, ஸுப்தோத்புத்த விரிஞ்ச பூர்வஜநதாம் அத்யாப்ய.....” என்று கலோகமக்கியருளினார்.

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

2 இனி, வேதங்களின் அபௌருஷேயத்வம்: கீழே நித்யத்வம் நிரூபிக்ககனாலேயே அபௌருஷேயத்வமும் நி - பிக்கப்பட்டதென்று கொள்ளலாம். ஆனாலும் சிறிது நிரூபிப்போம் உலகில் லக்ஷக்கணக்கான வாங்கியங்கள் தோன்றியிருக்கின்றன இதை இன்னாரியற்றினார். இதை இன்னாரியற்றினார் என்று ஒவ்வொரு நூலுக்கும் கர்த்தாக்கள் குறிக்கப்பட்டுள்ளார்கள். அப்படி வேதத்திற்கு ஒரு கர்த்தாவும் யாராலும் எந்நாளிலும் குறிக்கப்பட்டிருக்கவில்லை. சிறுசிறு நூல்களுக்குக் கல்லாம் கர்த்தாக்கள் தெரியவரும்போது அளவுகடந்த நூலாகிய வேதங்களுக்கு உண்மையாக ஒருவர் கர்த்தாவாக இருந்தால் குறிப்பிடாமலிருப்பார்களோ? வேதாந்த தேசிகன் யதிராஜஸப்ததியின் முதல் ச்லோகத்தில் ஆசார்ய பரம்பரையில் முதல்வனான ஸர்வேச்வரனைத் துதிக்குமிடத்தில் *ப்ரவக்தா ச்சந்தஸாம் வக்தா பஞ்சராத்ரஸ்ய யஸ் ஸ்வயம்* என்று பணித்துள்ளார். பகவான் பாஞ்சராத்ர சாஸ்திரத்திற்கு ஸ்வயம் வக்தா வென்றும் வேதங்களுக்கு ப்ரவசன கர்த்தா வென்றும் இதில் சொல்லிற்று. இதனால் ஸர்வேச்வரன் கூட வேதகர்த்தாவல்லன் என்பது விளங்கும்.

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

இவ்விஷயத்தில் சிலநடைய குதர்க்க வாதம் என்னவென்றால், எந்த சப்தராசியும் ஒரு கர்த்தாவோ வக்தாவோ இல்லாமல் ஆவிர்ப்பனிக்க இயலாதாகையால் விஸ்தாரமான இது ஹாஸபூர்ணதிகளை எழுதிவைத்த மஹர்ஷிகள் தாமே வேதங்களையும் எழுதி வைத்திருக்க வேண்டும் என்பதாக. இகற்கு ஸாரமாகக் கேண்மின். வேதங்கள் ஒரு நூறு வருஷங்களுக்கு உட்பட்ட காலத்தில் அச்சேறி வருகின்றனவேயன்றி அகற்கு முன் இவற்றை யெழுதி வைத்தவர்களுங் கூடக் கிடையாது. ‘ஒலைப்பாடாப்ரமாணம்’ என்றே இதனைப் பூருவர்கள் வழங்கியுள்ளார்கள். வேகத்திற்கு ஸ்வரம் முக்கியமானது அந்த ஸ்வரஸன்னிவேசம் வெகு அற்புதமாக அமைந்திருக்கின்றது. இந்த அற்புதத்தை வேதமோதினவர்களுங்கூட அனேகமாய் அறிந்திலர் என்று சொல்லலாம்.

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

வேதத்தில் பல லக்ஷக்கணக்கான பதங்கள் வருகின்றன. அவற்றிற்கு அமைந்திருக்கும் ஸ்வரங்கள் நியதங்களாய் ஒரீடத்திலும் பிறநாமமும், காரண விசேஷத்தினால் பிறழ்ந்தும் பூமண்டலம் முழுவதும் ஸமநுபமாக ஒசப்பட்டு வருவதை நோக்கினால் இது ஒரு புருஷனுடைய கருவிக்கு விஷயமாகக் கூடியதன்று என்பது ஸ்பஷ்டமாக விளங்கும். ஆகாசவாணி

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

யென்று ஒன்று சொல்லுவதுண்டே, அதேபோல வேதராசிகளும் ஆகாசத்திலே தோன்றிப் பரமபுருஷனால் கிரஹிக்கப்பட்டிருக்கவேண்டுமே யல்லது பரமபுருஷனுக்குங்கூட இந்த சப்த ஸத்தரீப ஸங்கலநம் ஸாத்யமன்று என்று அடியேன் துணிந்து கூறுவேன்.

மற்ற வேதங்கள் ஒருபுறமிருக்க; ஸாம்பவேதத்தின் இயல்பை நோக்குவோம். அநாதி பரம்பரை யென்பதை இதுகொண்டே அறியலாமே உலகத்தில் ராஜாஜ்ஞையென து பிரபலமாகச் சொல்லப்படுகிறது அரசர்கள் அனைவரும் ஒன்று கூடிச் சில வாசகங்களைக் கொத்து இரண்டு மூன்று பக்கமெழுதிப் பிரசுரஞ்செய்து. இதை உலகமெல்லாம் ஒருவிதமான ஸ்வரத்துடன் உச்சரித்து வரவேண்டுமென்று கட்டளை யிட்டால், அக்கட்டளை ஒரு சிறிய க்ராமத்திலாவது இரண்டொரு நாளாவது பரிபாலிக்கப்பட்டு வருமா வென்று பாருங்கள். தவீபாந்தரங்களிலும் கூட வியாபித்திருக்கின்ற வேதராசிகள் உலகம் போலவே அநாதியாய் அவிச்சினை பரம்பரையாய் வந்து கொண்டிருக்கின்றனவென்று இந்தப் பெருமையை யாவரும் இசைந்து தீரவேண்டுமே. பெளருஷேயமென்று நெஞ்சாலும் நினைக்கப் படுகதய்க்கலை. அதனாலேயே வேதங்கள் மானிடர்க்கு இயற்கையாக நேரக்கூடிய இருள்மருள் மறப்பு வஞ்சனை முதலான எவ்வகைக் குற்றமுமற்று விளங்கா நின்றன.

வேதங்கள் அனந்தங்களென்பது காடகச் சூத்திரியிலுள்ள பரத்வாஜோபாக்க்யானத்தினால் விளங்கும். தேவேந்திரனருளால் முந்நாறு பிராயம் ஜீவிதம்பெற்று அநநாடகா முழுதும் சுவதமேயோதின பரத்வாஜ மஹர்ஷி முந்நாறு வருஷகாலம் தாம் ஒதின தல்லாம் மூன்று மலைகளாகச் காட்டப்பட்ட வேதராசிகளில் மூன்று முஷ்டி மாத்திரமே உள்ளு முடிவு பெற்றுள்ளது. அந்த பிரகரணத்தில் தான் “அநந்தா வை வேதா” என்றோதப்பட்டது.

ஆக, நித்யமாய் அபெளருஷேயமாய் அத ஏவ நிர்தோஷ கத்தமாய் அவிச்சிந்த பரம்பராப்ரப்தமாய் அனந்தமாயிருக்கின்ற வேதத்தின் பரபாவம் ஸாம்பகோசரமென்று தலைக்கட்டி நிற்கின்றேன். *யஸ்ய வேதச்ச வேதீச விச்சித்யேதே த்ரீபூருஷம், ஸ வை துப்ராஹ்மணோஜ்ஞேயஸ் ஸர்வகர்ம பஹிஷ்க்ருத *என்னும் வசனத்தை யுற்று தோக்கிப் ப்ராஹ்மணர்களாய்ப் பிறந்தவர்கள் வேதாத்யயனத்தில் விருப்பங்கொள்ளப் ப்ராப்தம். ... *

ஸ்ரீ.

எம்பெருமானா * தென்னத்தியூர் கழலிணைக்கீழ்ப் புண்டவன்பாளராதலால்

ஸ்ரீ காஞ்சி ஹஸ்தகிரி வைபவமுலாக்கக் கேண்மின்.

அவதாரிகை

ஒருகால் நாரத மஹர்ஷியை நோக்கிப் ப்ருகு மஹர்ஷிபாணவர் “தொண்டை நாட்டிலுள்ள ஸத்யவ்ரத க்ஷேத்திரத்தின் பெருமையையும், அங்கு ஸ்ரீ ஹஸ்திகிரி சிகரத்தில் தேவப் பெருமாள் திருவவதரித்த பெற்றியையும், காஞ்சி நகரத்தின் சதீசயங்களையும் உள்ளபடியே எமக்கு உரைத்தருளவேணும்” என கேண்டிக்கொள்ள; அதற்குத் திருவுள்ளமிரங்கிய நாரத முனிவர் அந்த ப்ருகு முனிவரை நோக்கி இங்ஙன முரைத்தார்:—“ஒருகால் நான் எம்பெருமானை ஸாக்ஷாத்தகரிக்க விரும்பி அதற்குறுப்பாக மனத்தூய்மை பெறவேண்டி, சங்கையமுனை ஸரஸ்வதி ஆகிய மூன்று புண்ய நதிகளும் கூடுமிடமாய்ப் பரமபுனிதமான மேரு மலையுச்சியிட்டு வீற்றிருக்கின்ற எனது தந்தையான நான்முகக்கடவுளை அணுகி அடிபணிந்து ‘கண்ட விடமெங்கும் திரிந்தலைந்துழல்கின்ற நெஞ்சை அடக்கியாண்டு எம்பெருமானுடைய திருவடியி

ணையிலேயே பதியவைப்பதற்கு உரிய உபாயத்தை உரைத்தருள்க' என்று விண்ணப்பஞ் செய் தேன்; அப்போது அப்பிரமஞர் வார்த்தைபடைவில், தாம் ஸத்யவ்ரதக்ஷேத்திரம் சேர்ந்து அங்கு அச்வமேத யாகம் செய்து திருமலை ஸாக்ஷாத்கரிக்கப்பெற்றதைப் பெருமகிழ்ச்சியோடு புகன்றார்; 'அந்த வரலாறுகளை விரியவுரைத்தருளவேணும்' என்று உடனே அடியேனால் வேண்டிக் கொள்ளப்பட்ட அந்த மலர்மிசைப் பெருமான் கருணையோடு எனக்குரைத்த கதையைப் இப் போது உமக்கு நான் உரைக்கின்றேன்; கேளும்" என்றார்.

பிறகு கை கூப்பிக்கொண்டு பணிவுடன் செவிமடுத்த ப்ருகு மஹர்ஷிக்கு நாரத முனி வர் பணித்ததாய், காஞ்சி ஹஸ்திகிரியின் வைபவமும் ஸ்ரீவரதராஜனுடைய ஆவிர்ப்பாவமும் அப்பெருமானுடைய திருவாராதனப் பெருமைகளும் பொருந்தியதான கதா ஸந்தர்ப்பம் வருமாறு.

கதைத் தொடக்கம்.

(பிரமன் ஆகாசவாணியைச் செவியுறுதல்.)

முன்பு, நான்முகக் கடவுள் திருமலைக் காணவேண்டித் தவங்கள் புரிந்தனன். ஆயினும் எம்பெருமானுடைய திருவடித் தாமரைகளில் நிலை கொள்ளாமல் வெவ்வேறு விஷய இன்பங்களில் பதறியோடுகின்ற தனது ரெஞ்சை அடக்கியாள முடியாமல் வருத்தங்கொண்ட அந்தநான்முகன் இன்னதுசெய்வதென்று தெளியப்பெறாமல் திகைத்திருக்குமளவில் ஆகாயத்தில் நின்றும் ஒரு அசரீரி வாக்குத் தோன்றியது; அதாவது: - 'பிரம! ஆயிரம் அச்வமேதங்களை அனுட்டித் தந்தான் சித்த சுத்தி பெற்றுத் திருமலைக் கட்கூடாகக் காணப்பெறுவாய்; விரைவில் திருமலைக் காணவேண்டி ஆயிரம் அச்வமேதயாகமனுட்டிச்சும் தாமதத்தைப் பொறுக்கவில்லாயாக!; தொண்டை நாட்டிலுள்ள ஸத்யவ்ரதக்ஷேத்ரத்திற்குச் சென்று அவ்விடத்திற் அயமேத வேளவியிற்றி எம்பெருமானை உகப்பிப்பாயாக: அங்கு ஒரு கருமம் செய்தாலும் அங்கு ஆயிரமுகமாகிப் படன் பெறுவிக்கும்; இஃது அந்தக்ஷேத்ரத்திற்கு உற்ற பெருமை என்று.

மேற்கூறியவாறு தோன்றிய ஆகாயவாணியைக் கேட்டுப் பரமானந்தமடைந்த பிரமன் மேருமலையுச்சியில் நின்று உடனே எழுந்து ஸத்யவ்ரதக்ஷேத்திரத்திற்கு வந்து சேர்ந்து அங்குத் தவமுனிவா சூழ்க்த திருவனந்த வரஸ்ஸையும் அதனருகில் திகழும் திருவத்திமாமலையையும் நோக்கியவந்து அததிருக்குளக்கடையிலேயே தூய வேள்விபுரியத் துணிவுகொண்டான். நீண்டதர்ப்பாபதையும் அற்புதமாக நிரூபித்து முடிக்க வல்லவனான விச்வகர்மாவையழைத்து, ஸ்ரீஹஸ்திகிரியை உதரவேதியாக்கி இவ்விடத்திலேயே யாகசாலையை அமைத்திடுவாயாக; மணிமாடங்களை சூழ்ந்தழகாயதொரு நகரத்தையும் நிரூபிப்பாயாக" என்று கட்டளையிட்டான். இங்ஙனம் அயனது ஆணையைச் சிரமேற்கொண்ட விச்வகர்மா ஸ்ரீஹஸ்திகிரியை நாத் சதுரமாக்கி அதனருகில் அச்வமேத யாகசாலையை அமைத்துத் தடமாமதிள் சூழ்ந்தழகாய உச்சிபடதியையும் விரைவில் நிரூபித்தனன். பிறகு வேள்வியைக்காண விருப்பத்துடன் வந்து சேர்ந்த அந்தரத்தமரர்கள் கூட்டங்களும் இயக்கரும் விச்சாதரரும் கின்னரரும் கந்தருவரும் முதலாயினோர் தந்தமக்குரிய விருதிகளில் சார்ந்தனர். இந்திரன் முதலிய தேவர்களாலும், விச்வாவஸு முதலிய கந்தருவர்களாலும், வித்ராசனன் முதலிய அசுரர்களாலும், மணிபத்ரன் முதலிய யக்ஷர்களாலும், ஜநகன் முதலிய சக்ரவர்த்திகளாலும் மற்றும் பல்வகைப்பெரியார்கள் ளாலும் நெருக்கமுற்று விளங்கியது காஞ்சிமாநகர்.

[சீரிப் பிரிந்திருக்கின்ற ஸரஸ்வதியை அழகுத்துவர்
வளிஷ்டரையனுப்புதல்]

பின்னர், யாகத்திற்கு வேண்டிய ஸம்பாரங்கள் சேகரிக்கப்பட்டு, ரித்விக்குக்கும் திரண்டனராக. வேள்விபுரிய ஸஜ்ஜனாய் நின்ற விரிஞ்சனே நோக்கி ப்ருஹஸ்பதி யானவர். திசைமுகனே! உனது தருமபத்தினியான ஸரஸ்வதியின்றியில் வேள்வி நடைபெறுதாதலால் இவளை இங்கு அழைக்க முயல்வாயாக, என்றனர். பிறகு பிரமன் வளிஷ்ட முனிவனை நோக்கி முன்பொருகால் ஏதோவொரு காரணத்தினால் என்மீது கறுக்கொண்ட ஸரஸ்வதியா எனவள் ஸரஸ்வதி நதியைச் சென்று சேர்ந்து அங்குத் தவம்புரிந்துகொண்டிராநின்றாள்; அவளை நீ இப்போது நல்வார்த்தைகளினாலுபப்பித்து இங்குழத்துவரவேணும்' என்றனன். அக்கட்டளை யைச் சிரமேற் கொண்ட வளிஷ்டமா முனிவன் ஸரஸ்வதி தீரத்திற்கு விரைந்து சென்று வானியை வணங்கித் துதித்து, தாயே! காஞ்சிமாநகரில் அச்வமேத வேள்வியியற்ற விரும்பிய அம்புயத்தோன் உமது நல்வரவை ஆவலுடன் எதிர்பார்த்திருக்கின்றாராதலால் அவண்விரைந்து எழுந்தருளவேணும்; ஸத்யவர்த கேஷத்திரத்தில் அந்த வேளவியை நீர் குறையற நிறைவேற்றி யருளவேணும்' என்று கைகப்பிக் கூறினான். இது கேட்டதும் மிகக் கிணங்கொண்ட ஸரஸ்வதியானவள் உதடு துடிக்க இங்ஙனம் உரைத்தனள்;—'பிள்ளாய்! என்மீது மிக்க படைகொண்ட கொண்ட எனது கணவர் பெரியதொரு ஸபையில் என்னைப் பண்டு பரிபவப் படுத்தினபடியை நினைத்துக்கொண்டால் அவருகில் வந்துசேர எனக்கு மனமுண்டாகுமோ? என்னை அவர் பரிபவப்படுத்தினபடி யாதென்று உணர விரும்புவாயாகில் உரைக்கின் றேன் கேள்; முன்பொருகால், லக்ஷ்மீ பக்தர்களும் என்பக்தர்களும் பரஸ்பரம் ஒரு விவாத மடைந்தார்கள்; லக்ஷ்மியே மிகச்சிறந்தவளென்று லக்ஷ்மீ பக்தர்களும், நானே மிகச் சிறந்தவளென்று என் பக்தர்களும் சொல்லிவிவாதப்பட்டார்கள்; பிறகு இரு வகுப்பினரும் பல முனிவர்புடைகுழந்த நானமுக்கடவுளின் ஸபைக்குச் சென்றுதத்தம் வாதங்களை விரிவாகவெளியிட்டுக் கொண்டனர்; அப்போது சதுமுனார் தாமாகவே பிராட்டியின் பெருமையையே வித் தாந்தமாக அறுதிபிட்டுக் கூறினார். பிறகுதான் "என்னிலும் பிராட்டியே சிறந்தவளாயிடுக ஸகல நதிகளுக்குள்ளுமாவது நான் சிறப்புடையளாம்படி அருள்புரிய வேணும்" என்று நாதரை வணங்கி வேண்டிக்கொண்டேன்; ** கங்கை கங்கையெனற வாசகத்தாலே கடுவினை களைந்திடகிற்கும் கங்கை ஒப்புயர்வற்று விளங்கும்போது நதிகளுக்குள்ளும் உனக்குச் சிறப்பு ஏலாது; இங்ஙனம் நீ ஆசைப்படுவதும் அபஹ்ஸிக்கத்தக்கதாகும்,, என்று பல்லாயிரவர் திரண்ட பெருஞ்சபையின்கண் மிகவும் திரஸ்காரமாக மொழிந்தார்; அவர் அங்ஙனம் அவமதித்ததனால் அளவுகடந்த சீற்றமுற்ற நான் அனறே புறப்பட்டு இந்த எனது அம்ச மாகிய ஸரஸ்வதி நதியைச்சார்ந்து வாழ்ந்துகொண்டிராநின்றேன்: வேள்விபுரியவிரும்பிய கணவர் என்னோடு கூடியே வேள்வி நடத்தவிரும்பியிருப்பாராயின, அவர் தாமே பரம பவித் தரமான இவ்விடத்தேற எழுந்தருளி இங்கே வேள்விநடத்தலாம்' — என்று. இது கேட்ட வளிஷ்ட முனிவர், 'தாயே! ஸரஸ்வதி! எல்லாமறிந்த நீர் இங்ஙனம் இடம்பலாகுமோ? ஸத்ய வ்ரதகேஷத்ரத்தின் பெருமை ஸகலலோக ப்ரஸித்தமானது அன்றியும் ஆகாயவானியை ஆதரித்து அந்த கேஷத்ரத் தன்னிலேயே வேள்வியியற்ற நிச்சயித்த அப்பெரிபாரை இவ்விடத் திற்கு வரச் சொல்லுதல் உசிதமாகுமோ? நீர்தாமே சினம் தணிந்து அவ்விடமெழுந்தருள்வது மிகநன்று' என்று வணங்கி விண்ணப்பம் செய்தனர். அவ்வளவிலும் சிறிதும் சீற்றம் தணியப் பெறுகஸரஸ்வதி பழைய பனையையே பெரிதும் பாராட்டி அவ்வெண்டுக்காளை மறுத்தே விட்ட னள். எவ்வளவு வேண்டியும் நிறைவேறப்பெருமலே வளிஷ்டர் மீண்டு வந்துநான்முகரிடம் செய்தியறிவித்தனர்.

ஸரஸ்வதியின் நியமித்த மஹ மனைவியருடன் வேள்வியியற்றத்

தொடங்குதலும், அசுரர்கள் வேள்வியைக் கெடுக்க முயலுதலும்

வஸிஷ்டர் வந்து தெரிவித்ததை யுணர்ந்த ஸகல மஹர்ஷிகளும் நான்முகக் கடவுள் நோக்கி, 'தேவ! சீற்றத்தின் எல்லையிலே நிற்கின்ற ஸரஸ்வதி இஃண் வரப்போகிறதிக்கையே ன்பதறிந்தோம்; அதனால் ஒரு குறைபுமிக்லை; ஸாவித்ரி முதலிய மற்றை மனைவியரை உடன் கொண்டு வேள்வி தொடங்கி முடிப்பது நலம்' என்றனர். அங்ஙனமே செய்வதாக இசைத்த திரைமுகனார் ஸாவித்ரி முதலிய மனைவியருடன் கூடி யாஜ்ஞஸங்கல்பஞ் செய்து கொண்டு அச்வமேத தீக்ஷையை வஹித்துக்கொண்டார். வேள்வியதிசயங்களைக் காணவந்து குழுமியிருக்கின்ற தேவாஸுரர்முதலிய அனைவர்க்கும் தக்கவாறு மரியாதை செய்ய, ந்தணர்கள் நியமிக்கப்பட்டார்கள் அவர்கள் அவ்வண்ணமே ஸத்காரம் செய்ய எழுந்து தகுதிநீராக்கித் தேவர்களுக்கு முதல் மரியாதை செய்தனர், அதுகண்டுபொருமை கொண்ட அசுரர்கள் உடனே ஸதஸ்ஸிநின்று எழுந்து வெளியேறி, அமரர்களை அவமதிக்கவெண்ணி அமர்புரய ஆலோசிக்கலாயினர். போர்புரிவதே பொருத்தமானதென்று துணிந்த அவ்வசுரர்களை நோக்கி அவயுகளில் ஒருவனான விரோசன னென்பான் சிறிது விமர்சித்து இங்ஙனம் விளம்பினான்; "அசுரர்கள்! மேல்விளைவதறியாமல் நீங்கள் சடக்கெனச் செய்பதற்கு, னிந்த யுத்தஸந்நாஹத்தை நிறுத்திக்கொள்வது நன்று; விரைந்து விளக்கிலே விழும் விட்டில்களுக்கு நேரும் கடுதான் நமக்கும் நேரும்; பிறருடையவும் நம்முடையவும் பலாபலங்களை ஆராயாது திடீரென்று போர்புரிப்பது புகுவது பெருந்தீங்காகவே முடியும்; எளிய உபாயத்தினால் ஸாதிக்கத் தகுந்ததைப் பராக்கரமத்தினால் ஸாதித்துக்கொள்ளக் கருதுவது புத்திமான்களின் பணியல்ல; இப்போது எனக்குத் தோன்றுவதொரு உபாயத்தை உரைக்கிறேன் கேண்மின்; இந்த நான்முகக் கடவுள் தனது மூத்த மனைவியாகிய ஸரஸ்வதியைத் துறந்து வேள்வியியற்றத் தொடங்கியிருக்கின்றமையால் நாம் ஸரஸ்வதியிடம் சென்று சினமுட்டி அவளைக்கொண்டு வேள்வியைக் கெடுத்தல் மிக அளிதாகும்"—என்று விரோசனன் இங்ஙனம் விளம்பக்கேட்ட அசுரர்களைவரும் நன்று நன்றென்று நவின்று அப்பொழுதே புறப்பட்டு ஸரஸ்வதி பக்கவிற் சென்று, தங்களுக்குள்ளமாயசெயல் வல்லமையினால் அசுரவுடல் நீத்து அந்தணவேடம் பூண்டு வாணியை வாயாரவாழ்த்தி நின்றனர். அவ்வாழ்த்துதலால் அகம்கிழ்ந்த அவள், நீங்கள் வந்தகாரியமென்னென்று வினவ, தங்களுக்கு ஸதஸ்ஸிந் அவமரியாதை நடந்ததென்பதைச் சிறிதும் வெளியிடாமலே இங்ஙனம் மொழிந்தனர்;— "மன்மைதங்கிய கலைமகளே! தீய மதி கொண்ட சிலமுனிவர்களால் தூண்டப்பட்ட உமது கணவன் முக்கிய மஹிஷியான உம்மைத் தவிர்த்து மற்றை மஹிஷிகளோடு கூடி யாகம் செய்யத் தொடங்கியிருக்கின்றான்; மிகவும் அநீதியான இந்தச்செய்தியை நாங்கள் பொறுக்கவில்லோம்; இதனை உம் மிடத்து விண்ணப்பஞ் செய்யவே வந்தோம்; எவ்வகையினாலாவது அந்தவேள்வி நடைபெறுத வண்ணம் தடை செய்தீராகில் உம்மிடத்து அன்புபூண்ட எமக்கு மகிழ்ச்சியாகும்"— என்று

சதுருக்னா வேள்விதனைச் சதிர்கெடுக்க

[வேகவதி வெள்ளங்கோத்து வருதல்]

இங்ஙனம் அசுரர் மொழியக்கேட்ட ஸரஸ்வதி அடக்கவொண்ணாத சீற்றத்தை யேறிட்டு கொண்டு, நான்முகனார் செய்யும் நல்வேள்வியைப் பங்கம் செய்யப்பாரித்து, ஸஹ்யமலை யினின்று கிளம்பி வேகவதி யன்னும் நதியாகப்பெருகி ஸத்யவ்ரத சேஷத்திரத்திற் வந்து சேர்ந்தனன்; அந்த நதியின் பெருக்கு வாசாமகோசரமாக இருந்தது. மிகவும் பயங்கரமான விசையுடனே பெருகிவருகின்ற அப்பெருவெள்ளத்தைக்கண்ட யாகசாலையிலுள்ளாரனைவரும்

திடுக்கிட்டு இன்னது செய்வதென்று தோன்றாமல் மிகவும் வியாகூலப்பட்டனர்.' ஸ்வாஹா ஸ்வாஹா' என்று சொல்லிக்கொண்டிருந்த வாசகங்கள் 'ஹா ஹா ஹா ஹா' என்று மாறிவிட்டன.

[தீருவோர்களை, ஸ்ரீயதோக்தகாரியெய்ருவான் அறிவிப்பவித்தல்]

வேள்வி காணவந்த ஸகல ஜனங்களும் வருந்தியேங்கி யஜமாநனாகிப் நான்முகனைத் தஞ்சமாக அடைந்து 'எம்மைக் காத்தருளவேணும் எம்மைக் காத்தருளவேணும்' என வேண்டிக்கொண்ட வளவினே, பிரமன் யோகத்ருஷ்டியினால் 'அகரர்களால் கலக் ண்ட ஸரஸ்வதியின் செயல் இது' என்றுணர்ந்து, ஸ்ரீமந்தாராயணனது திருவருளாலேயே இப்பெருந்துயரம் தொலையவேணும் என்று துணிந்து உள்ளெலாழுருகிக் குரல் தழுத்து உடம்பெலாம் கண்ண நீர்சேர அப்பெருமானைக் குறித்து வாயாரத் தோத்திரஞ் செய்தனன். அந்தத் தோத்திரத்தினால் மிகவும் திருவுள்ள முவங்க எம்பெருமான், எற்கெனவே உபநிஷத்துக்கள் தன்னை ஸேதுவாக ஒதியிருப்பது பொருள்பெற்றகாம்படி. "சதுமுகனா வேள்விதனைச் சதிர்கெடுக்கச் செறிந்தோடுங் கதியுடைய வேகவகிக்கணையாக வந்துகித்தோய்!" என்றும், அணியாக வேகவதி அலையோடு கொண்டோடி ஆலிக்க அணையாக் கிடந்த களைதானே" என்றும் பின்னொரு ஏத்துமாறு அந்த ஸரஸ்வதியின் வெள்ளத்தைத் தடை செய்யவல்ல அணையாக சயனித்துக்கொண்டருளினன். அந்தத்திருப்பள்ளித் திருக்கோலத்தைக் கண்ட ஸரஸ்வதி நாணமுற்று மேலே பெருகிச் செல்லமாட்டாமல் திகைத்து நின்றனள். மலர்மைந்தனும் மற்றுமுள்ள மஹர்ஷிகளும் எம்பெருமானுடைய திருவருளை நோக்கி மிக வியந்து வாயார வாழ்த்தி வணங்கி நின்றனர். நதியுருவாக வந்த ஸரஸ்வதியும் அவ்வளவிலே தனது ஆர்ப்பாட்டங்களெல்லாம் அடங்கப்பெற்று எம்பெருமானுடைய தியமனத்தினால் அந்நர்வாஹினியாய்ச் சென்று கடல் சேரலுற்றாள். யதோக்தகாரியென்று திருநாமர்பூண்ட அப்பெருமானது தென்பறமாகச் செல்லலுற்ற வேகவகையை வணிஷ்டர் மதலிய மணிவர்கள் பிரமனது சொற்படி வந்து வணங்கி தாயே! ஸரஸ்வதியே! யாகசாலையில் இனியாகிலும் வந்து சேர்ந்து நாகரோடு கூடிக் களித்திருந்து இப்பெருவேள்வினை நிறைவேற்றியருளவேணும்; எல்லா நதிகளிற்காட்டிலும் உன்றனக்கே மிக்க சிறப்பு உள்ளகாக நான்முகக்கடவன் அநுக்ரஹம் செய்கின்றார்" என்று சொல்லி வேண்டிக் கொள்ள, அளவும் மிக்க மன மகிழ்ச்சியுடனே நதியில் நின்றும் விரைந்தெழுந்து நான்முகக் கடவுளோடு சேரலுற்றாள்.

[வேள்வியில் ஹவிஸ்ஸு கிடைக்கப்பெருத தேவர்கள் வருந்தாதல்]

அச்வமேத யாகத்திற்கு உண்டான இடையூறு எம்பெருமானது இன்னருளால் தொலைந்து ஸரஸ்வதியும் வந்துசேர்ந்து ஓங்குமையினின்று வேள்வி நடைபெறுவகையிற்று, அக்னியில் ஆஹுதி செய்யப்பட்ட ஹவிஸ்ஸு முழுவதையும் நான்முகன் எம்பெருமானைச் சிந்தை செய்துகொண்டு அப்பெருமானுக்கே நேரில் ஸமர்ப்பிக்கனன்; அதனால் பல பல தேவதைகள் யாகசாலைக்கு நேரில் வந்திருந்த போதிலும், "ஸோமாய ஸ்வாஹா, வருணாய ஸ்வாஹா; இந்திராய ஸ்வாஹா, ஸூர்யாய ஸ்வாஹா" என்றிப்படி அந்தநக் தேவதைகளை உத்தேசயர்களாகக் கொண்டு ஹோமம் செய்யப்பட்டபோதிலும், ஒரு ஹவிஸ்ஸும் ஒரு தேவதைக்கும் கிடைக்காமற்போயிற்று. அங்ஙனம் கிடைக்காமற்போனதனால் மிக்க வருத்தங் கொண்ட அத்தேவதைகள் நான்முகனை நோக்கித் தங்கள் வருத்தத்தைத் தெரிவித்து இப்படியும் எம்மை அவமானப் படுத்துவது தகுதியோ பிரம!" என்று முறையிட்டுக் கொண்டார்கள்.

[தேவர்களுக்கப் பிரான் தத்துவமுணர்த்தல்]

தத்தமக்கு ஹவிஸ்ஸு கிடைக்காமல் பற்றி வருத்தங்காட்டி முறையிட்டுக் கொண்ட அமரர்களை நோக்கி அயன் இங்ஙனமுரைத்தனன்:— 'தேவர்கள்! ஆயுள், ஆரோக்யம்

மக்கள், செல்வம் முதலிய அற்ப பலன்களைக் குறித்து வேள்வி புரிவின்றவர்கள் யாவரோ, அவர்களே உங்களைக் குறித்து யஜிப்பவர்கள்; அன்னவர்களால் ஆறுதி செய்யப்படும் ஹவிஸ்ஸுகளே உங்களுக்குக் கிடைக்கக் கூடியவை; முழுக்ஷுக்களான பரமைகாத்திகளால் ஸ்ரீமந்தாராயணனே ஸாக்ஷாத்தாக யஜிக்கப்படுகிறபடியால், அன்னவர்களால் அர்ப்பணம் செய்யப்படும் ஹவிஸ்ஸுக்களை ஸாக்ஷாத் பரமபுருஷன் தானே ஸ்வீகரித்தருள்வான்; இப்போது அடியேன் முழுக்ஷுவாய்ப் புண்டரீகாக்ஷையே ஸாக்ஷாத்தரிக்கவெண்ணி யாகஞ் செய்கிறேனென்பதை நீங்களனைவரும்றிவர்; இந்த வேள்வியில் ஹோமம் செய்யப்படும் அவி யுணவுகளை அமரர் பெருமான் தானே ஸாக்ஷாத்தாக அங்கீகரித்தருள்கின்றமையால் நீங்கள் இவ்வுணவுகளைப் பெற ஆசைகொள்ள அவகாசமில்லை' என்று.

[புண்பகோடி விமானம் தோன்றுதல்.]

இங்ஙனம் பிரமன் உபதேசிக்க தத்துவப் பொருளைச் செவியேற்று அமரர்கள் அஹக் கார மொழிந்து சேற்றமும் தணியப்பெற்றனர். நிபுணரான வஸிஷ்டர் வேள்விச்சடங்கு களைக் குறையொன்றுமின்றியே அடைவுபட நடைபெறுத்திப் போந்தனர். ப்ராப்தமான காலத்தில் வேள்விக் குதிரையின் வலையை யெடுத்து அக்நியில் ஹோமம் செய்தவளவில், மங்கல வாத்தியங்கள் முழங்காநிற்க, வேதிகோஷம் விம்மி வளராநிற்க, விண்ணுலகில் நின்று மூமாரி சொரியாநிற்கப் பரம பசித்திரமான புண்பகோடி விமானம் அக்நி மத்தியில் நின்றுத் தோன்றியது.

[தேவப்பெருமான் திருவவதரித்தல்]

அந்தப் புண்பகோடிவிமானத்தினுள்ளே *உலகேத்து மாழியாளத்தியூரான்* என்றும் *வரந்தரும் மாமணி வண்ணன்* என்றும் ஆழ்வார்களால் போற்றப்பட்ட பேரருளாளப் பெருமாளென்னும் ஸ்ரீ வாதராஜன் *கோலமாமணியாரமும் முத்துத் தாமமும் முடிவில்லாதோரெழில் நீலமேனியனாய்* *மின்னுநூலும் குண்டலமும் மார்வில் திருமறு வும் மன்னுபூணும் நான்கு தோளுமுடையனாய்* *சங்கிளேறும் நேமியோடும் தாமரைக் கண்களோடும் செங்கனிவா யொன்றினேடுங் கூடினவனாய்* *பூந்தண்மலைத் தண்டுழாயும் பொன்முடியும் வடிவும் பாங்கு தோன்றும் பட்டும் நானுமாய்* *தொக்க சோதித் தொண்டை வாயும் நீண்ட புருவங்களும் தகிக தாமரைக் கண்களுமாய், *குழுமித் தேவர் குழாங்கள் கைதொழச் சோதி வெள்ளத்தினுள்ளே எழுவதோருந் வெள்ளலாம்'படி நிறைந்த சோதி வெள்ளம் குழந்த நீண்ட பொன்மேனியோடே *தோளிணை மேலும் நன்மார்பிங்மேலும் சுடர் முடிமேலும் தாளிணைமேலும் புனைந்த தண்ணந்துழாய் மாலையினாய்க் காட்சி தந்தருள, அந்த ஸேவையை நான்முகனுள்ளிட்டாரடங்கலும் கண்டு ஆனந்தமென்னும் அமுதக் கடலில் ஆழ மூழ்கினர். பிரமன் நெடு நாளாகத் தான் பட்ட பரிச்ரமம் பயன் பெற்றதற்குப் போரவுகந்து, ஸாஷ்டாங்க நமஸ்காரஞ் செய்து கூப்பிய கையினாய்,

“தேவராய்த் தேவர்க்கும் தெரியாகவொளியுநவாய்

முவராய் முவர்க்குள் முதல்வனாய் நின்றேய் நீ;

போற்றுவார் போற்றுவதுன் புகழ்ப் பொருளேயாதவிஞல்

வேற்றுவாசகமடியேன் விளப்பு மாறறியேனல்;

பணித்தடங்காதிமையவர்க்கும் பலபல நன்முனிவர்க்கும்

பணித்தடங்காப் புகழடியேன் பணித்தடங்கற்பாலதோ,

யாங்கடவுளென்றிருக்குமெவ்வுலகிற் கடவுளர்க்கும்

ஆங்கடவுள் நீ பென்றால் அஃதுணக்கு வியப்பாமோ?

கருதரியவுயிர்க்குயிராய்க் கரந்தெங்கும் பரந்துறையும்
ஒரு தனி நாயகமென்றலுன் பெருமைக்களவாமோ?
அனைத்துலகுமனைத்துயிருமமைத்தளித்துத் துடைப்பது நீ
நினைத்த வினையாட்டென்றால் நின் பெருமைக்களவாமோ?"

என்றிங்ஙனே பலவாறுகத் துதித்து வேரற்ற மரம் போலே பெருமானது திருவடிவாரத்திலே விழுந்து கிடக்க, பேரருளாளன் பேரருள் பொலியும் புன்முறுவல் செய்து இங்ஙனே அருளிச் செய்தான்;—“ பிள்ளாய்! பிரமனே! எழுந்திருப்பாயாக; உனது திருவாராதனங்களுக்கு நான் மிகவும் உவந்தேன்; உனக்குப் பலவகை நன்மைகளுமுண்டாகுக: உனக்கு விருப்பமான வரத்தை ழிவண்டிக்கொள்வாயாக.” என்று.

அது கேட்ட சதுமுகன் எழுந்து “பரமபுருஷ! பலன்களெல்லாவற்றினும் மேம்பட்டுப் பரமபலனாயிருக்கின்ற உன்றன்னைப் பரம பாக்கியத்தினால் கண்குளிரக்காணப்பெற்ற அடியேனுக்குக் கை புகாத பலன் ஒன்றுண்டோ? அவாப்தஸமஸ்தகாமன் அடியேனையாகின்றேன்: விரும்பிப் பெறவேண்டியதொன்றில்லை: அடியேன்மீது பேரருள் பொலியுமாயில் இவ்வத்திமா மலையின் உச்சியின் மீதே நித்திய ஸந்நிதி பண்ணியருளி * வன்பெருவானகமுய்ய வமரமுய்ய மண்ணுய்ய மண்ணுலகில் மனிசருய்யத் துன்பமிரு துயரகல அயர்வொன்றில்லாச்சுகம் வளர அகமகிழும் தொண்டர் வாழ நீழிகாவம் எழுந்தருளியிருக்க வேணுமென்று இவ்வளவே வேண்டிக்கொள்வதை நிறைவேற்றியருள வேணும்” என்று விண்ணப்பம் செய்தனன். பேரருளாளனும் அங்ஙனமே திருவுள்ளமுவந்து இசைந்தருளினன்.

வேள்வி முடிவும் அவரவர்கள் தத்தம் இருப்பிடம் மீளுதலும்.

தனது வேண்டுகோளைப் பரம கிருபையுடன் பரிபூர்த்தி செய்தருளிய பேரருளாளனது பரிபூர்ண அநுகரஹத்திற்குப் பாத்தரபூதனான பங்கயத்தோன் பரமானந்தம் பூரிக்கப்பெற்று. வேள்வி முற்றுப் பெற்றதற் குறுப்பான அவபிரதஸ்நானத்தை அனந்த ஸரஸ்ஸில் செய்து தக்பிணைகளும் கொடுத்து அவரவர்களைத் தத்தம் இருப்பிடங்கள் சென்று சேருமாறு பஹுமானத்தோடு விடைதந்து அனுப்பினன். தேவேந்திரன் அமரர்களோடும் அப்ஸரஸ்ஸுக்களோடும் வித்யாதரர் முதலானாரோடுங் கூடிஸ்வர்க்கலோகத்திற்குச் சென்றனன். வளிஷ்டர் முதலிய மஹர்ஷிகளும் தம் தம்ஆச்ரமங்களை நோக்கி நடந்தனர். சக்ரவர்த்திகளும் தம் தம் நகர் நோக்கிச் சென்றனர் நித்ய ஸூரிகளும் முக்தர்களும் மாத்திரமே பேரருளாளனுடைய அத்தாணிச் சேவகத்தில் ப்ரேமம் நிரம்பினவர்களாய் இவ்வுலகத்தாருடைய கண்ணுக்குப் புலப்படாமே அங்கு வாழ்ந்து வந்தனர்.

[க்ருதயுக முடிவில் தன்னுலகம் செல்லுமாறு

நான்முகனுக்கு விடை தருதல்.]

க்ருதயுகம் முடியுமளவும் மிக்க மகிழ்ச்சியுடன் திவ்யோபசாரங்கள் செய்து தன்னை ஆராதித்து வருகின்ற அம்புயத்தோனை நோக்கி அத்திகிரிநாதன் அன்பு ததும்ப அருளிச்செய்ய லாயினன்—“ பிரம! உனது அத்தாணிச் சேவகத்தினால் அகமகிழ்கின்றனன்; வேண்டிய வரத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு உனது உலகத்திற்குச் சென்று சேர்வாயாக” என்று. இங்ஙனம் நியமிக் கப்பெற்ற நான்முகன் இவ்விடத்திலேயே நித்யகைங்கரியம் செய்துகொண்டு வாழ்வது தவிர வேறொன்றிலும் விருப்பமில்லாமையையும் பிரியில் தரியாமையையும் தெரிவித்து ‘இங்குத் திருவடி வாரத்திலேயே அடியேனுக்கு நித்யவாஸ நியமனம் தந்தருள வேணும்’ என்று பிரார்த்திக்க,

“ பிரமனே! அநுஜ்ஞா கைங்கரியத்திற் காட்டிலும் ஆஜ்ஞா கைங்கரியமே மிகச் சிறந்ததென்பதை நீ அறிவாயன்றோ. ஸத்ய ஸோகத்தை நிர்வஹிக்கவேண்டிய தடமையில் நீ,

நியமிக்கப்பட்டிருக்கின்றாயாதலால், அந்த ஆஜ்ஞா கைங்கரியத்தைத் துறந்து இங்கு என் அருகே வாழ்ந்திருக்க விரும்புவது உரியதன்று. ஆகவே, நெடுநாளாக உன்னை விட்டுப் பிரிந்த துடிக்கின்ற உன்னுலகத்தவர்களை மகிழ்விக்க வேண்டி நீ அவ்விடமே சென்று சேர்ந்து என்னைச் சிந்தை செய்துகொண்டே ஆஜ்ஞா கைங்கரியங்களை நிர்வஹிப்பாயாக: என்னை விட்டுப் பிரிந்ததாக வெண்ணி நீ துயருறவும் வேண்டா; உனது நின்மலமான நினைவிலே நிரந்தரம் நான் இருக்கி தன்றேனன்றோ? அன்றியும் இன்னமுமொன்று கேள்; முதல் யுகமான க்ருதயுகத்தில் நீ திருவாராணம் செய்ததுபோல இரண்டாவதான த்ரேதாயுகத்தில் கஜேந்திரனும், மூன்றாவதான த்வாபர யுகத்தில் ப்ருஹஸ்பதியும், நான்காவதான 'கலியுகத்தில் * ஆதிசேஷனும் திருவாராதனம் ஸமர்ப்பிப்பார்கள். எந்நாளிலும் ஆண்டுதோறும் சித்திரைமாஸத்தில் சுக்ல சதுர்த்தசி யன்று நீ இவ்விடம் வந்துசேர்ந்து பெளர்ணமி யன்று நியமேந எனக்குத் திருவாராதனம் ஸமர்ப்பிக்கக் கடவை." என்று நான்முகனுக்குப் பேரருளான நியமன மளித்தனன். அந்த நியமனத்தைச் சிரமேற்கொண்ட 'விரிஞ்சன் வரதராஜனை வணங்கி வாழ்த்தி இத்திசை நோக்கி அஞ்சலி செய்துகொண்டே ஸத்யலோகம் சென்று சேர்ந்தனன்.

ஸ்ரீ மதுரகவிகள்

(ஸ்ரீமதுபயவே. D. ராமஸ்வாமி ஐயங்கார், அட்வகேட். சென்னை)

தேறிய மாஞானமுடன் திருக்கோளூரில்

சித்திரையில் சித்திரை நாள் வந்து தோன்றி

ஆறிய நல்லன்புடனே குருகூர் நம்பிக்கு

அனவரதம் அந்தரங்க அடிமை செய்து

மாறணையல்லால் என்றும் மறந்தும் தேவு

மற்றறியே னெனும் மதுரகவியே! நீ முன்

கூறிய கண்ணினுண் சிறுத்தாம் பதனில் பாட்டுக்

குலவுபதினொன்றும் எனக்குதவு நீயே.

(தேசிகப் பிரபந்தம்)

தேறிய மாஞானமுடன் திருக்கோளூரில் சித்திரையிற் சித்திரை நாள் வந்து தோன்றியவர் மதுரகவிகள். ஆழ்வார்களில் பெருமாள் விஷயமாய் நூற்றுக்கணக்காய் பாசுரங்கள் பாடியோர் நிற்க, பதினொரு பாசுரங்கள் மட்டுமே, அவையும் நம்மாழ்வார் விஷயமாகவே, பாடிய இம்மதுர கவிகளுக்கு மதிப்பு அதிகம். செந்திறத்த தமிழோசையில் முதிர்ந்த பயிற்சியடைந்து "மதுரகவி" என்று காரணப்பெயர் பெற்று இன்பப்பாக்களை ஆயிரக்கணக்கில் பாடவல்ல இவர், மாறன் பணித்த மறையாயிரத்தை அவர் அருளியவாறு பட்டோலை கொண்டு அதற்கு முன்னும் பின் னும், 'வேதத்திற்குப் பிரணவம்போல்' அனுஸந்திக்கப்படுவதற்காக கண்ணினுண் "சிறுத்தாம்பு" என்னும் பதினொன்றே பாக்கள் அடங்கிய ஒரு சிறுநூலை மட்டும் இயற்றியருளினார். வடநாட்டில் அயோத்தியில் எழுந்தருளியிருந்த மதுரகவிகள், தென்திசையில் தோன்றிய ஒரு சோதி யைக் கண்டு அதைப் பின்பொடர்ந்து திருநகரியை அடைந்து, அங்கே புனியமரத்தடியில் பக வதனுபவம் செய்து கொண்டிருந்த ஆழ்வாரை ஸேவித்தனராம். இந்த விசித்திர சம்பவத்தால் தான் இன்று திருவாய்மொழியும் அதன் மூலமாய்த் திருமகள் கேள்வன் திருவருளும் உலகத்தில் நடைபாடி நம்மனைவரையும் வாழ்வித்து வருகின்றன. நம்மாழ்வார் பகவானைத் தம் திருவுள்ளத் தாலே அனுபவித்து அதனால் ஏற்பட்ட ப்ரீதியால் அனுபவித்தபடியே பேசுவாங்கால் அருகே யிருந்து அவ்வனுபவத்தை எள்ளளவும் தவறவிடாது நமக்கு அளித்துய்வித்தவர் நம்மதுரகவிகள். இந்தப்பேருபகாரம் ஒன்றே போதும், இவரை நாம் என்றும் வழிபட்டுவணங்கிப்போற்றுவதற்கு.

ஆனால் ஸ்ரீ மதுரகவிகள் நம் சம்பிரதாயத்திற்குச் செய்த வேறொரு மஹோபகாரம் உண்டு. ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில் சத்துருக்களின் எந்தநிஷ்டையை அனுஷ்டித்தாரோ அந்த நிஷ்டையை மதுரகவி உல்கோருக்கு உபதேசித்துள்ளார். பெருமான் இட்ட கட்டளையைப், பிரிவு

நேரிட்டபோதிலும் பொறுத்துக்கொண்டு நடத்தியவர் பரதன். பெருமாள் விஷயத்தில் லக்ஷ்மணனும் பரதனும் இருந்தவிதங்களை ஒருங்கே சேர்த்து, பரதன்விஷயத்தில் அனுஷ்டித்துப் போந்தவர் சத்துருக்களின் மீதி மூவர் கதைகளால் நிரம்பிய இராமாயணம் சத்துருக்களனுக்கென்று தனித்து மிகச்சில சொற்களையே கூறியிருக்கிறது. அந்த நிஷ்டையை மிகுந்த ரஸமாயும் அர்த்தம் நிறைந்தவையாயுமுள்ள பாசுரங்களால் உபதேசம் செய்து அந்த மதத்தை எல்லோருக்கும் சம்மதமாம்படி காட்டித்தந்ததே நம்மதுரகவிகள் செய்த மஹோபகாரமாகும்.

விசிஷ்டாத்வைத தத்துவத்தை நன்குணர்ந்தோ ரெல்லாம் தமது ஆத்மாவுக்கு ஸர்வேசுவரன் அந்தராத்மாவென்று அனுபவபரியந்தமாய் அறிவார்கள். அதிலும் சிலர் “உண்ணுஞ் சோறு பருகு நீர் தின்னும் வெற்றிலையுமெல்லாம் கண்ணன்” அதாவது “வாஸுதேவஸ்ஸர்வம்” என்று விசுவாசம் மிகுந்து நிற்பார்கள். இவ்வாறு உளங்கனிந்து நிற்கும் மஹாத்மாக்களை எம்பெருமான் மிகவும் துர்லபர்களென்று கொண்டாடி அவர்கள் தனக்கு ஆத்மாவென்று சொல்லிக்கொள்வது வழக்கம். இப்படி நமக்கெல்லாம் ஆத்மாவாய் விளங்கும் பரமாத்மாவுக்கே அந்தராத்ம ஸ்தானத்தைப்பெற்ற மஹாபுருஷர்களைப் பின்பற்றுவதுதான் சத்துருக்களும் மதுரகவிகளும் நமக்குக்காட்டியுள்ள புருஷார்த்த காஷ்டை. அதாவது புருஷார்த்தத்தின் எலலை நிலம். இந்த விஷயத்தை ஸ்ரீவைஷ்ணவ தர்மத்தின் பரம ஸுக்ஷ்மமான ரஹஸ்யமாகப் பரிபாலித்து அதனுடைய அனுஷ்டானத்தினால் அனைவரும் நன்மை பெறுவது இவ்வி எளிதென்றே கூறவேண்டும்.

பகவத் விஷயத்தில் வியாமோஹ மடைந்து நின்றோருக்கு “வேங்கடப் பொற்குன்றமும் வைகுந்த நாடும் குலவிய பாற்கடலும்” எத்தனை இன்பந்தரவல்லனவோ அத்தனை இன்பமும் அவ்வடியார்கள் திறத்து அவ்வடியாரடியார்களுக்கு ஏற்படுவதுண்டு இந்த விஷயத்தை நம்மதுர கவிகள் இயற்றியருளிய பிரபந்தம் நன்கு வெளியாக்குகின்றது. ஒவ்வொரு பாசுரத்தில் ஒவ்வொரு அனுபவத்தைப் பேசித் தாம் ஆழ்வாருடைய பூரண கடாசுத்திற்குப் பாத்திரராய் அவருடைய அனுக்கிரஹத்தால் பகவதனுபவத்திற்கு உரியராய் விளங்குவதை ஆஹலாதத்தோடு அனுஸந்திக்கிறார்.

பாகவத காஷ்டை யென்று பெயர் பூண்டு நிற்கும் இந்த மனோநிலை ஒரு பெரிய படுகுழியினின்று தப்பவேண்டும். பாகவதர்களுடைய பெருமையைப் பேசுமிடத்தும் எண்ணுமிடத்தும் பகவத் ஸம்பந்தமாய் அபசாரமும் அபகர்ஷமும் ஏற்படாதிருத்தல் வேண்டும். பகவத் ஸம்பந்தம் பெற்றமையால் ஏற்றமடைந்தவர்களை வழிபட்டு, அந்த பகவத் ஸம்பந்தத்தைக் குறைகூறுவது எத்தனை மதியீனம். அதிசயோக்கிகளும் அதிவாதங்களும் (மிகைபடக் கூறுமியல்பு) பெருமைப்படுத்துவதில் தோக்கமுள்ளனவேயன்றி இதர விஷயத்தில் தாழ்ச்சியை ஏறிட முன் வந்தவைகளல்ல—என்பதை மறவாதிருத்தல் வேண்டும். வால்மீகி சத்துருக்களனை “தோஷமற்ற சத்துருக்களன்” என்று கூறியவிடத்து “தோஷம் அற்றமையாவது இராம பக்தியாகிய தோஷம் தீண்டாதிருத்தலே” என்று பொருள் படுத்துவாருமுண்டு. இதுதான் மேலே சொன்ன நஹிநிந்தா நியாயம். இப்படி அயோத்யா காண்டத்தின் முதல் ச்லோகத்தை பொருள் படுத்துமவர் அதே காண்டத்தின் 89-வது ஸர்க்கத்தின் முன்னுவது ச்லோகத்தில் “ஜாகர்மி, நாஹம்ஸ்வபிமி தமேஹார்யம்விசிந்தயந்” (நான் தூங்கவில்லை. நீர் வந்திக்கும் மஹாபுருஷனையே சிந்தித்து விழித்தே யிருக்கிறேன்) என்று தம்மை எழுப்பிய பரதனுக்கு உத்தரமளித்த சத்துருக்கள வாக்கத்தைப்படித்திலர் போலும்! என்று சொல்ல முடியுமா? ராமபக்தியைத் தோஷமாக மதிப்பவர் தமக்குக் கைங்கர்யம் செய்வது பரதன் திருவுள்ளத்திற்கு உகப்பாயிராது என்றும் அறிவர். ஆகையால் ராமபக்தியைப் பழிப்பது உத்தேச்யமன்று. பரத பக்தியைப் பாராட்டுவதில் தோக்கு.

கண்ணினுண் சிறுத்தாம்பு என்னும் நூலில் பகவதனுபவமும் பாகவதானுபவமும் ஒருங்கே திரண்டு கிடப்பதால் படிப்பவர் உள்ளம் கவரப்படும் வழியில் பாகரங்கள் அமைந்துள்ளன. நம்மாழ்வாருடைய பெயர் நாவிலுறாத அமிழ்துறச் செய்யுமியல்பினதென்று தொடங்கி, தனக்குத் தனித் தேவராய் நிற்கும் ஆழ்வாரைத் தாம் அடிபணிந்தமை பற்றி தனக்கு முன்பிருந்த பாபநிலையெல்லாம் கழிந்து, பிறர் பொருள் தாரம் என்றிவற்றில் நம்பிக்கை விட்டு, வேதத்தினுட் பொருள் தன்னுள் நிற்கப் பாடித் தனக்கு ஸர்வவித பந்துவாய் நிற்கும் ஆழ்வாருடைய மிகுந்த அருளால் தனக்கு இன்றுதொட்டு எழுமையிலும் ஆழ்வார் புகழ் ஏத்த அருள் பெற்றதுமன்றி ஆழ்வாருக்கு அடிமை பூண்டதின் பயனாய்த்தான் தேவாதிராஜனை சீரியப் பதியினுடைய கரிய கோலத்திருவுருவைக் காண்ப்பெற்றதையும் பேசிக் களிக்கிறார், இந்த ப்ரபந்தத்தில்.

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

எம்பெருமானை எப்படி உபாயமாயும் புருஷார்த்தமாயும் கருதுவது முறையோ, அது போல் அவனடியாரையும் இரண்டு வழியிலும் முக்கியர்களாய்க் கருதுவது தருமம். நம்மாழ்வார் தமது ஒரு திருவாய்மொழியில் அவர்களை உபாயமான ஆசார்யர்களாயும் வேறு ஒரு திருவாய்மொழியில் அவர்களைப் புருஷார்த்த ரூபமான பாகவதர்களாயும் பேசி அனுபவிக்கிறார். “பயிலும் சுடரொளி” (மூன்றாம் பத்து 7-ம் திருவாய்மொழி) யில் கண்ணனை உள்ளத்துக் கொள்ளுமவரைத் தம்மைச் சலிப்பின்றியாண்டு சன்ம சன்மாந்தரம் காக்கும் தனிமக்களாய்ப் புகழ்ந்து அவர்களுடைய உபாயத்வத்தைக் காட்டுகிறார். “நெடுமாற் கடிமை” (எட்டாம்பத்து பத்தாம் திருவாய்மொழி) யில் தனிமாத் தெய்வத்தளிர டிக்கீழ்ப் புகுதவின்றி அவனடியார் நனிமாக் கவியின்பமே நாளும் வாய்க்க நங்கட்கே, என்று தமதிஷ்டத்தை வெளியிட்டு, பாகவதோத்தமர்களுடைய கடாசும் முக்தியாகிற ஒரு மஹோத்ஸவ தினத்திற்கு நல்விடிவாயும் நற்பகலாயும் நிற்பது என்றுவிளக்குகிறார். இந்த அம்சத்தை மதுர கவிகள் நன்கு துலக்கியுள்ளார், “பயனன்றுகிலும் பாங்கல்லராகிலும் செயல் நன்றாகத் திருத்திப் பணி கொள்ளும்” ஆசார்ய ச்ரேஷ்டரான நம்மாழ்வாரே “அன்னையாய் அத்தனாய் என்னை ஆண்டிடும் தன்மையான்” என்றும் “தேவு மற்றறிமேன்” என்றும் சொல்ல வல்ல சடகோப நம்பியாயுமுள்ளார் என்று உபாயத்வ உபேயத்வ ஸ்வரூபங்கள் இரண்டிலும் வைத்து அநுபவிக்கிறார்.

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

இப்படித்தமது உபதேசத்தாலும் அனுஷ்டானத்தாலும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் மிக்க உயர்வாக உதித்திருக்கும் பாகவத பாரதந்திரியத்தை நிலைகொள்ளச் செய்த ஸ்ரீ மதுர கவிகள் பெருமை சொற்கடந்தது. பகவத் விஷயமாய்ப் பாடிய ஆழ்வார்களுக்கெல்லாம் அளிக்கப்படாத ‘மதுரகவி’ பென்னும் பட்டம், பாகவத ஸம்பந்தத்தைப் பெரிதும் புகழ்ந்த இவ்வாழ்வாரொருவருக்குமே அளிக்கப்பட்டது, என்றால் ஸ்ரீவைஷ்ணவ மதத்தின் உத்தமக் கொள்கைகளும் இவ்வாழ்வாரின் மஹிமையும் ஒருவாறு உணரப்படலாம். ஏனைய ஆழ்வார்கள் அனைவருக்குமாக ஒருபாகரம் “பொய்கைமுனி பூதத்தார்” என்று தொடங்கிப் பாடிய ஸ்ரீமத் வேதாந்த தேசிகன் ஸ்ரீமதுரகவிகளுக்குத் தனித்தொரு பாகரம் “இன்பத்தில்” என்று தொடங்கி அருளிச்செய்திருக்கிறார். இது ஸ்ரீவைஷ்ணவ சித்தாந்தத்தை முற்று முணர்ந்த ஆசார்ய ச்ரேஷ்டர் கற்பிக்கும் முறை. மற்றைய ஆழ்வார்கள் அருளிய பிரபந்தங் களுடைய பயிற்சியால் தெளியாத மறை நிலங்கள் தெளிந்த பின்னர் ஸர்வப்பிரகாரத்தா லும் பகவதனுபவத்திற்குப் பின்வாங்காது அதை அதிசயிக்கும் பாகவத பாரதந்திரியமே வடிவெடுத்து வந்தது போன்ற “துன்பற்ற மதுரகவி தோன்றக்காட்டும் தொல்வழியே நல் வழிகள் துணிவார்கட்கே”. “அன்பர்க்கே அவதரிக்கும் ஆயன் நிற்க அருமறைகள் தமிழ் செய்தான் தாளே கொண்டு” எம்பெருமான் இணையடியை எளிதினிலெய்தியதால் தான் ஸ்ரீமதுரகவிகள் முதறிய மாரூானியாகிறார்.

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

தாழ்வாது மிக்குவர் தாம் வாழி!

(51 ஆம் ஸ்ரீ வைணவ மாநாட்டுத் தலைவரும், ஸ்ரீ புட்பால கன்னைய நாயடு அறங்கள் நிர்வாக அறங்காவலரும், ஸ்ரீ சத்காலட்சேப சபைச் செயலருமான கெய்கலேட்டி திரு. A. V. கன்னைய நாயடு)

“லக்ஷ்மீநாத ஸமாரம்பாம் நாத-யாமுந-மத்யமாம்!
அஸ்மதாசார்ய-பர்யந்தாம் வந்தே குருபரம்பராம்!”

பரமபவித்ரமான நம்முடைய ஸ்ரீ வைணவ ஸம்பிரதாயத்திற்கு அநாதி காலமாக ஏற்பட்டிருக்கும் ஏற்றங்கள் பலவற்றுள் முக்கியமானதோர் ஏற்றம் கேளீர்! தொடர் சங்கிலிகையான குருபரம்பரையானது நமது வைணவ ஸம்பிரதாயமொன்றுக்கேயுள்ளது. திருமால் தொடங்கி அஸ்மதாசார்யர் வரையிலும், அல்லது அஸ்மதாசார்யர் தொடங்கித் திருமால் வரையிலும் தொடர்பு அருமல் வரிசையாக ஆசார்ய பரம்பரையின் அநுஸந்தானம் நிகழ்வது வேறு எந்த ஸம்பிரதாயத்திலும் கிடையாது; ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸம்பிரதாயமொன்றுக்கே இஃது அஸாதாரணமாக அமைந்துள்ளது. வஞ்சமுக்குறும்பாங் குழியைக் கடக்கும் நங்கூரத்தாழ்வான் என்று போற்றப்படும் நிகரில் புகழ் பெற்றவரான கூரத்தாழ்வானென்னுமாசாரியர் அநுஸந்தித்தருளின “லக்ஷ்மீநாத ஸமாரம்பாம்” என்கிற மேலே குறித்த தனியானது, வைணவ சமயம் விளங்கும் நாடு நகரம் முழுவதிலும்-இமவந்தந் தொடங்கி இருங்கடலளவும் இன்னொரினையாரென்கிற வாசியின்றிக்கே ஆசார்ய ஸமாச்சரயணம் பெற்ற அனைவராலும் ஒருங்கே அநுஸந்திக்கப்பட்டு வருவதைக் காண நின்றோம்.

இந்தத் தனியனின் பொருள்யாதெனில்; ஸ்ரீமந்நாராயணனைத் தொடக்கத்திலேயுடைத்தாய், ஸ்ரீமந்நாதமுனிகளையும் ஆளவந்தாரையும் இடையிலே யுடைத்தாய், அஸ்மதாசார்யரை இறுதியிலேயுடைத்தான குருபரம்பரையை வணங்குகின்றேன் என்பதாம். ப்ரதமாசார்யனை லக்ஷ்மீநாதனென்றும், இடையிலாசார்யர்களை நாதயாமுனர்களென்றும் திருநாமமிட்டுக் குறித்திருப்பது போல “ஸ்ரீ ராமாநுஜபர்யந்தாம்” என்றோ, “ராமாநுஜார்ய பர்யந்தாம்” என்றோ எம்பெருமானாரையும் குறிப்பிட்டிருக்கவேணும். இத்தனியன் பணித்தவரான கூரத்தாழ்வான் அஸ்மதாசார்ய சப்தத்தினால் கருதுவது தமது ஆசாரியரான எம்பெருமானாரை யேயாதலால் அவர்திருநாமத்தையிட்டே தனியனை முடித்திருக்கவேணும். ஏன் அப்படி இடவில்லை யென்று ஆலோசிக்குமளவில், கூரத்தாழ்வானுடைய மிக விசாலமான திருவுள்ளம் அற்புதமாகத் தெரியவருகின்றது. (அதாவது) “ராமாநுஜார்ய பர்யந்தாம்” என்று திருநாமத்தைக் குறித்து இட்டிருந்தாராகில் நம் குருபரம்பரையானது எம்பெருமானாரோடு முடிவுபெற்றதாக ஆகி விடும். உண்மை அப்படியில்லையே. நம்முடைய குருபரம்பரையானது காருள்ளளவும், கடல் நீருள்ளளவும், வேதமுள்ளளவும், வேதகீதமுள்ளளவும் இடையருது தொடர்ந்து வரவேணுமென்கிற திருவுள்ளத்தினால் வெகு ஸாமர்த்தியமாக “அஸ்மதாசார்யபரியந்தாம்” என்று இட்டருளினர் ஆழ்வான். இந்தத் தனியனை அநுஸந்திப்பவர் கூரத்தாழ்வான் மட்டுமல்லரே; அவர்க்குப் பிறகு இந்நாள் வரையில் [ஏறக்குறைய 900 ஆண்டு காலமாக] அநுஸந்தித்து வந்துள்ளது வைணவவுலகம். மேலும் ஸார்ய சந்திர நகூத்ர மண்டலங்களுள்ள வரையில் அவிச்சிந்த பரம்பரையாகக் கடல் சூழ்ந்த இம்மண்ணுலகம் அநுஸந்தித்து வருமென்பதில் ஐயமில்லை. “அஸ்மதாசார்யபர்யந்தாம்” என்று அநுஸந்திக்கும் அனைவருடையவும் ஆசார்யர் நம்முடைய குருபரம்பரையில் இடம் பெறுவராதலால், இங்ஙனே தொடர்சங்கிலியாகச் செல்லும் குருபரம்பரை விளங்குமேற்றம் நமது ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸம்பிரதாயமொன்றுக்கே யுள்ளதென்பது அனைவருமிசைந்ததாகும்.

திருமகள் தொழுநான ஸர்வேச்வரன் “நரநாரணனாயுலகத்தற நூல் சிங்காமை விரித்தவனெம் பெருமான்” என்கிற திருமங்கையாழ்வாரருளிச் செயலின்படியே தானே சிஷ்யனுமாய். ஆசார்யனுமாய் நின்று ஸ்ரீ பதரிகாச்ரமத்திலே திருவஷ்டாக்ஷர மஹாமந்திரத்தை வெளியிட்டருளினன். ஸத்யலோகத்தில் பெரிய பிராட்டியாரை முன்னிட்டு மந்திர ரத்ன மென்கிற த்வயமந்திரத்தை ஸ்ரீமந்தாராயணன் தானே வெளியிட்டருளினன். மண்ணின் பாரம் நீக்குதற்கே வடமதுரைப் பிறந்தான் என்னும்படி கண்ணபிரானாய்த் திருவவதரித்தருளின அப்பெருமான் தானே பற்றலர்வியக்கோல் கையில் கொண்டு பார்த்தன் தன் தேர் முன்னின்ற காலத்தில் அர்ஜுனனை வியாஜமாக்கி சரமச்சலோகத்தையருளிச் செய்தான். மற்றும் வராஹ சரமச்சலோகம் ஸ்ரீராம சரமச்சலோகம் என்றிருந்தாலும், ஸ்ரீக்ருஷ்ண சரமச்சலோகமே ரஹஸ்யதரயத்திலொன்றாக அநுஸந்திக்கப்பட்டு வருகின்றது.

ஆக, திருமந்திரம், த்வயம், சரமச்சலோகம் என்கிற இம்முன்று ரஹஸ்யங்கள் தாம் நம்மாழ்வார் தொடக்கமான ஆசாரியர்களின் வழியாக முறைவழுவாது நமக்குக் கிடைத்து நம்மைப் புனிதமாக்கி வருகின்றன. இந்த முன்று ரகஸ்யங்களின் அர்த்த விசேஷங்களையே இதிஹாஸங்களும் புராணங்களும், ஆழ்வார்களின் திவ்வியப்பிரபந்தங்களும், ஆசாரியர்களின் வடமொழி, தென்மொழி நூல்களும் சுருக்கமாகவும் பெருக்கமாகவும் வெளியிட்டுள்ளன.

இக்கலியுகத்தின் ஆதியிலே திருவவதரித்தருளிவனரான நம்மாழ்வார் தமது திருவாய் மொழியில் “கலியுகமெனும் கண்டு கொண்டின்!” என்று துணிந்து அருளிச்செய்தார். கலி பிறந்த 43வது நாளில் அவதரித்தவரான அவ்வாழ்வார் “கலி கெட்டுப் போய்விடும்!” என்றதோடுநில்லாமல், தமது வார்த்தை பொய்யாகாமல் மெய்யேயாகும்படியைக்கண்டு கொள்ளுங்கள் என்றும் உறுதி கூறினபடியே, கடலளவாய திசையெட்டினுள்ளும் கலியிருளே மிடைதருகாலத்து இராமானுசர் திருவவதரித்து மிக்க நான்மறையின் சுடரொளியால் அக்கலியிருளைக் கடிந்தொழித்தருளினர். எம்பெருமானார்க்கு முன்னும் பின்னும் பல ஆசாரியர்கள் அவதரித்திருப்பினும் அவர்தம்மையே ஜகதாசார்யரென்று அந்நாள் தொடங்கி உலகம்போற்றுகின்றது. அப்படிப்பட்ட பெருமை அவர்தமக்கு எதனால் வாய்த்ததென்பதை அவர் தாமே மீண்டும் மணவாளமாமுனிகளாகத் திருவவதரித்தருளி,

“ஒராண்வழியாய் உபதேசித்தார் முன்னோர்
ஏராரெதிரா சரின்னருளால் — பாருலகில்
ஆசையுடையோர்க்கெல்லா மாரியர்காள்! கூறுமென்று
பேசி வரம்பறுத்தார் பின்.”

என்னுமுபதேச ரத்தின மாலைப்பாசுரத்தினால் வெளியிட்டருளினர்.

“பயன்னருகிலும் பாங்கல்லராகிலும் செயல் நன்றாகத் திருத்திப் பணிகொள்பவர்!” என்னும் பெருமை நம்மாழ்வாருக்கு இருக்கச் செய்தேயும், அவருடைய வாழ்ச்சி கலியின் ஆதியிலேயே முற்றுப்பெற்றபடியாலும், ஆளவந்தார் “ஆம் முதல்வனிவன்” என்று எம் பெருமானாரையே கடாக்ஷித்தருளினபடியாலும், “எம்பெருமானார் தரிசனமென்றேயிதற்கு” நம்பெருமாள் பேரிட்டு நாட்டிவைத்தார்” என்று பொய்யிலாத மணவாள மாமுனிகள் அருளிச்செய்தபடியே ஸ்ரீராமாநுஜ தரிசன மென்றே நமது தரிசனம் வழங்கப்பட்டு வருமாறு ஸ்ரீரங்கநாதன் நியமனம் தந்தருளினபடியாலும், எழுநாறு ஜீவர்களும் பன்னீராயிரம் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும் புடைசூழ எழுந்தருளியிருந்த எம்பெருமானாரும் அவர் தம்முடைய அபரா வதாரபூதரான மணவாளமாமுனிகளும் காத்தருளின நம் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ சமயம் மேன்மேலும் வளர்ந்தோங்குவதற்கு நாமனைவரும் உடல் பொருளாவிகளால் உழைக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். நமக்குள் எத்தனையோ பிரிவினைகள் ஏற்பட்டிருந்தாலும் அவற்றைப் பொ

ருள்படுத்தாது 'நாமெல்லோரும் எம்பெருமானார் திருவடிகளைச் சார்ந்தவர்கள்' என்பதொன்றையே நிதியாகக் கொண்டு ஒற்றுமையுடன் பணிசெய்யக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம்.

ஆசாரிய சம்பந்தமே நமது இராமாநுச தரிசனத்தின் மிகப்பெரிய ஏற்ற. ஈசுவரம்னைப் பற்றுகை, கையைப் பிடித்துக் காரியம், கொள்ளுமோ பாதி ! (கொள்வது போல) ஆசாரியனைப் பற்றுகை. காலைப் பிடித்துக் காரியம் கொள்ளுமோ பாதி ! (கொள்வது போல) ஆசாரிய சம்பந்தம் குலையாதே கிடந்தால்: ஞானபக்தி வைராக்கியங்களை உண்டாக்கிக்கொள்ளலாம்! ஆசாரிய சம்பந்தம் குலைந்தால் அவை உண்டானாலும் பிரயோசனம் இல்லை! தாலிகிடந்தால் பூஷணங்கள் பண்ணிப் பூணலாம்! தாலிபோனால் பூஷணங்கள் எல்லாம் அவத்யத்தை (தாழ்வை) விளைவிக்கும்! 'சுய அபிமானத்தாலே ஈசுவர அபிமானத்தைக் குலைத்துக்கொண்ட இவனுக்கு (சேதனனுக்கு) ஆசாரிய அபிமானம் ஒழியக் கதியில்லை! என்று (வடக்குத்திருவிதிப்) பிள்ளை பலகாலும் அருளிச்செய்யக் கேட்டிருக்கையாய் இருக்கும்!

— என்பவை பிள்ளை லோகாசாரியரின் ஸ்ரீ வசன பூஷணங்கள்.

ஆழ்வார்களுடைய மங்களசாஸனங்கள் பெற்ற 108 திவ்விய தேசங்களிலும், தனிச் சிறப்பு அமைந்துள்ளவை நான்கே. இவைகளே கோயில், திருமலை, பெருமாள்கோயில், திருநாராயணபுரம் எனப்படுபவை. ஆழ்வார்களுக்குப் பிறகு அவதரித்தருளிய நம் ஆசாரியர்கள் இந்த திவ்ய தேசங்களில் பெரிதும் ஈடுபட்டுச் சேவை புரிந்தமையால், இத்தலங்கட்கும் அதிகப் புனிதத்தன்மையும், சிறப்பும் ஏற்பட்டுள்ளன.

ஸ்ரீ வைணவ உலகின் தலைநகராக விளங்குவது, திருவரங்கம். ஸ்ரீமந் நாதமுனிகள் தொடக்கமாக, மணவாள மாமுனிகள் வேதாந்ததேசிகர் வரை அவதரித்தருளிய குருபரம்பரையை விளங்க வைத்த ஸ்ரீவைணவ ஆசாரியர்கள் அனைவரும் எழுந்தருளியமையால் திருவரங்கம் மேலும் சிறப்புற்றது. நம் ஆசாரியர்கள் எழுந்தருளியிருந்த மடங்களை இன்றும் திருவரங்கத்தில் சேவிக்கலாம். பெருமாள் கோயில் எனப்படுவது, பெருந்தேவித் தாயார் சமேதபேரருளாளர் எழுந்தருளியுள்ள அத்தி கிரியான, கச்சியம் பதியாகும். பேரருளாளருடைய திருவடிவாரத்தில் திருக்கச்சி நம்பிகள், ஸ்ரீ இராமாநுசர், நம் கூரத்தாழ்வான், பெரியநம்பிகள், மணவாள மாமுனிகள், வேதாந்த தேசிகர் முதலான ஆசாரியர்கள் எழுந்தருளியிருந்து சேவை புரிந்து சிறப்பித்தனர். திருநாராயணபுரம் என்னும் மேலக் கோட்டையில், அனந்தாழ்வான், ஸ்ரீ உடையவர் திருநாராயணபுரம் ஆய் முதலான ஆசாரியர்கள் எழுந்தருளியதால் அத்தலமும் அதிகப் புகழ் பெற்றது.

சென்னியோங்கு தண் திருவேங்கடத்தில் ஆசாரிய சம்பந்தத்தால் ஏற்பட்ட சிறப்புகளைக் கண் கூடாகச் சேவித்துக் களிக்கலாம், திருவேங்கடவருக்கு அப்பன் என்றும் திருநாமம். திருவேங்கடமுடையானுக்கு ஸ்ரீ இராமாநுசர் திருவாழியும், திருச்சங்கமும் அருளியதால் அப்பனுக்குச் சங்காழி அளித்தருளும் பெருமாள்! என அவரை ஸ்ரீ வைணவ உலகம் வணங்குகிறது! ஸ்ரீ வைணவருக்குச் சங்க சக்கர திருவிலச்சினைகளைத் தரிப்பிக்கின்றவர் ஆசாரியர் திருவேங்கடமுடையானுக்குச் சங்கு சக்கர முத்திரைகளை ஸ்ரீ எம்பெருமானார் அணிவித்த காரணத்தால் அவர் திருவேங்கட முடையானுக்கும் ஆசாரியரானார்! மற்ற சந்நிதிகளில் ஸ்ரீ இராமாநுசர் கைகளைக் கூப்பியவண்ணம் சேவை சாதிப்பார், திருவேங்கடமுடையானுக்கு சங்கசக்கர முத்திரைகளைத் தரிப்பித்ததனால், திருமலையில் உபதேச முத்திரையுடன் ஆசாரியராக சேவை தருகிறார்!

திருமலையை ஸ்ரீ வைணவத் தலமாகவும், திருவேங்கடமுடையானை ஐயமுறத் திருமாலாகவும் திகழ வைத்த மிக உயரிய சேவையால், ஸ்ரீ இராமாநுசருக்கு திருமலையில் திருவேங்கடவர் சந்நிதி அருகில், முதல் திருச்சுற்றின் வடக்குப் பாகத்தில், தனி சந்நிதி ஏற்பட்டுள்ளது. திருமலையில் ஸ்ரீ உடையவருக்கே இத்தனிப் பெருமை உரியது. திருமலையில் ஆழ்வார்களுக்காகவது மற்ற ஆசாரியர்கட்காவது சந்நிதிகள் இல்லை,

திருவரங்கத்தில் ஸ்ரீ உடையவர் தமது திருவாய்மொழிக் காலட்சேப சமயம்,
ஒழிவில் கால்மெல்லாம் உடனாய்மன்னி வழிவிலா அடிமை செய்ய வேண்டும் நாம்!
தெழிகுரல் அருவித் திருவேங்கடத்து எழில்கொள்சோதி எந்தை தந்தைக்கே!

என்ற பாசரம் சேவிக்க நேர்ந்தபோது, வானவர் வானவர் கோனெனும் சிந்து பூ மகிழும் திருவேங்கடம், சென்று நந்தவனம் அமைத்து திருவேங்கடமுடையானுக்குப் புஷ்ப கைங்கரியம் புரிய அனந்தாழ்வானுக்கு நியமித்தருளினார். அக்காலத்தில் வாசத்திற்கு அபாயமாக இருந்த திருமலையில், புட்ப கைங்கரியத்தை ஏற்றுக் கொண்ட அனந்தாழ்வானுக்கு, அனந்தாண் பிள்ளை என்னும் சிறப்புப் பட்டம் ஏற்பட்டது!

திருமலையில் அனந்தசரசு ஏரியை மண்வெட்டி கொண்டு அனந்தாழ்வான் ஆழப் படுத்திய சமயம் திருவயிறு வாய்த்திருந்த அவரது மனைவி கூடையில் மணசுமந்து சென்றார். இதைப் பார்க்கப்பொருத நாரணனும் திருவேங்கடவர், சிறுவனாக வந்து உதவி செய்தார். அக்கைங் கரியத்தை பூரணமாகப் புரியவிடாமல் தடுத்ததற்குச் சீற்றம் கொண்டு மண்வெட்டியால் அடிக்கவும் சிறுவனுடைய முகவாய்க்கட்டையில் பெருகிய இரத்த வெள்ளம் சந்நதியில் மாதவனும் எம்பெருமான் திருமேனியில் காணப்பட்டது. அனந்தாழ்வான் பதறி, கோவிந்தனும் எம்பெருமானின் முகவாய்க்கட்டையில் அப்பிய பச்சைக் கற்பூர ஒத்தடக் குறியை இன்றும் சேவிக்கலாம்.

“ஒழிவில் கால்மெல்லாம் உடனாய் மன்னி வழிவிலா அடிமை செய்ய வேண்டும் நாம்” என்ற நம்மாழ்வார் நியமனத்தை நிறைவேற்றும் வகையில் திருமலையில் பெரிய ஜீயரையும், அவருக்குத் திருமடத்தையும் திருமலையில் ஏற்படுத்தியருளினார் ஸ்ரீ உடையவர்.

ஸ்ரீ வேதாந்த தேசிகர்: மணவாள மாமுனிகளோடு புகழ் பெற்ற ஆசாரியர் பரம்பரை குடிவு பெறுகிறது மணவாள மாமுனிகள் திருமலைக்கு எழுந்தருளுவதற்கு முன்பே, அவருடைய பரிமளம் இருடிகேசனும் திருவேங்கடமுடையானுக்கு எட்டி விட்டது!

காஞ்சியிலிருந்து திருமலைக்கு எழுந்தருளிய பிரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணன் பதுபநாப னும் திருவேங்கடவருக்குத் தினமும் ஆகாச கங்கைத்தீர்த்தம் கொணர்ந்து பரிமளம் சேர்த்துச் சமர்ப்பித்துக் கொண்டிருந்தார். திருவரங்கத்திலிருந்து திருமலைக்கு எழுந்தருளிய ஸ்ரீ வைணவர் ஒருவரால், மணவாள மாமுனிகளின் பெருமைகளைப் பேசக் கேட்டார் அண்ணன்: மாமுனிகள் நினைவாகவே இருந்ததால், திருவேங்கடவருக்குத் தீர்த்தம் சமர்ப்பிக்க காலந் தாழ்த்தவும் அர்ச்சகர்கள் ஒடி வந்து பரிமளம் சேர்க்காத தீர்த்தத்தை அண்ணனிடமிருந்து கொண்டு போனார்கள்! அந்தத் தீர்த்தத்தை அங்கீகரித்த கேசவனும் திருவேங்கடவர் “இந்தனை நாள் களாகக் கொணர்ந்த தீர்த்தை விட இன்று அளித்த தீர்த்தத்தில் ருசியும் பரிமளமும் அதிக மாக இருக்கிறதே!” என்று அர்ச்சகர் மூலம் திருவாய் மலர்ந்தருளி, மாமுனிகளின் மாண்பை அனைவரும் அறியச் செய்தருளினார்!

திருமலைக்கு எழுந்தருளி, பிரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணனுடைய மேன்மைகளை நேரில் அறிந்துவந்த மணவாள மாமுனிகள். அண்ணரயே திக்கு நிறை புகழ் அடைந்துள்ள திருவேங்கட வர் சிப்ரபாத கீதத்தையும் ஸ்ரீ வேங்கடேசுவரர் தோத்திரத்தையும் அருளப் பணித்த, அண்ணன் பால் தாம் கொண்டுள்ள அன்பை அனைவரும் உணரச் செய்தருளினார்.

(51ஆம் ஸ்ரீ வைணவ மாநாட்டுத் தலைமை உரையின் சுருக்கம்)

ஸ்ரீரஸ்து.

ந்ருஸிம்ஹப்ரியா வெளியிடும் - ஸ்ரீங்கராஜஸ்தவவுரை - விமர்சம்.

(பத்ராதிபர் ப்ர. அண்ணங்கராசாரியர்)

உலகம் புகழ் வெளிவரும் ந்ருஸிம்ஹப்ரியா பத்ரிசையில் சில மாதங்களாக ஸ்ரீங்கராஜஸ்தவவுரை வெளிவந்து கொண்டிருப்பதை உலகமறியும். இந்த வரையை எழுதுபவர் ஸ்ரீஉவே. வித்வான். வில்லிவலம். நாராயணசார்ய ஸ்வாமி பென்பவர். நிகழும் வைகாசி மாதத்துப்ரியா பத்ரிசையில் ஸ்ரீங்கராஜஸ்தவ—உத்தரஸ்தகத்தின் இருபத்தேழாவதான *தோஷோபதாவதி ஸமாதியாயாந* என்னும் சுலோகம் தொடங்கப் பட்டிருக்கின்றது உரையின் இடையில்

“இங்கு இந்த பட்டர் ஸ்ரீஸூக்தியின் சாயலே போலப் பின்னிலோகாசார்யருடைய தத்வத்ரய ஸ்ரீஸூக்தியும் உள்ளது; அங்கும் உரையாசிரியர்களாலே இதற்கு உதவிகரமாக ஏதும் கூறப்படவில்லை; பின்னை என்ன செய்வது? ஸ்ரீஸூக்திகளைச் சிக்கலுடனேயே கைவிடுவாருண்டோ?”

என்றெழுதப்பட்டுள்ளது. அதாவது மணவாளமா மணிகள்ருளிச் செய்த தத்வத்ரய வியாக்கியானத்தில் இவர்தம்கலக்கம்தீர விளக்கம் காணவில்லை என்று தெரிவித்தபடி.

இங்குப் பண்டித வல்குக்குத் தெரிவிக்கவேண்டிய விஷயங்களை உபேக்ஷித்து விட மனமில்லாமையாலே விரிவுக்கு அஞ்சாமல் பலபலவும் தெரிவிக்க பன்வருகிறேன். முகுந்தமாலே மதலாக நக்ஷத்ரமாலி நகயீருகவுள்ள (நம் ஆசாரியர்கள் அனைவரும் அருளிச் செய்த ஸகல ஸ்தோத்ரங்களுக்கும் (ஒன்று தப்பாமல்) மிகவிரிவான வியாக்கியானமெழுதி அச்சிட்டு வெளியிட்டிருப்பவனடியேனென்பதை உலக பழுது பணரும். மணிப்ரவாள வியாக்கியானம் மட்டுமன்றிக்கே சிலபல ஸ்தோத்ரங்களுக்கு ஸம்ஸ்க்ருத பாஷையிலும் தெலுங்கு பாஷையிலும் வியாக்கியானங்கள் வெளியிட்டிருக்கிறேன். ப்ரக்ருதம் ஸ்ரீங்கராஜஸ்தவ மாகையாலே இதைப்பற்றி விஜ்ஞாபிக்கிறேன். இதில் பூர்வஸ்தகத்திற்குமட்டும் தெலுங்குபாஷையிலும் வியாக்கியானம்வெளியிட்டிருக்கிறேன். பூர்வ-உத்தரஸ்தகங்களிரண்டுக்கும் மணிப்ரவாள வியாக்கியானம் விரிவாக இட்டிருக்கிறேன். அது நான்கு பதிப்பேற்புள்ளது. நான்காவது பதிப்பு 1974-ஆம் வருஷத்தில் வெளிவந்துள்ளது. அதிலிருந்து ப்ரஸ்துதச்லோகத்தின் உரையைப் பூர்த்தியாக வெளியிடுகிறேனென்கு.(எதற்காகவென்னில்; இந்தச்லோகத்தில் ஏதோசிக்கலிருப்பதாகவும் சங்கட மிருப்பதாகவும் வில்லிவலம் பண்டிதர் எழுதியிருப்பதால், என்ன சிக்கல் என்ன சங்கட பூள்ளதென்பதை வித்வான்கள் உணர்ந்துகொள்ளட்டுமென்று.)

தோஷோபதாவதிஸமாதிசயாநஸங்க்யா நிர்லேபமங்கலகுணௌகதுகாஷ் ஷடேதா:,
ஜ்ஞாநைச்வரீசகநவீர்யபலார்ச்சிஷஸ் த்வாம் ரங்கேச! பாஸ இவ் ரத்நமநர்க்கயந்தி.

27.

ஹே ரங்கேச! —ஸ்ரீரங்கநாதரே!
தோஷ —குற்றமென்ன
உபதா —உபாதிதென்ன
அவதி —எல்லையென்ன
ஸம —ஸத்ருசவஸ்துவென்ன
அதிசயாந —மேற்பட்டவஸ்துவென்ன
ஸங்க்யா —எண்ணிக்கையென்ன
நிர்லேப —(ஆகிய இவற்றின்)
ஸம்பந்தமில்லாத
மங்கள குண —கல்யாண குணங்களின்
ஒக —ஸமுஹத்தை

துகா: —சுரக்கின்ற
ஏதா: —இந்த
ஜ்ஞாந ஐச்வரீ { ஞானம் ஐச்வர்யம்
சகந வீர்ய { சக்தி வீர்யம் பலம்
பல அர்ச்சிஷ: { தேஜஸ்ஸென்கிற
ஷட் —ஆறுகுணங்கள்
த்வாம் —தேவரீரை
ரத்நம் பாஸ: { ரத்நத்தை ஒளிகள்
இவ அநர்க்க { பெருமைப்படுத்துவது
யந்தி { போலப் பெருமைப்
படுத்துகின்றன

***—ஆக இவ்வளவும் ப்ரமாணப்ரமேய பரிஷ்காரம் செய்தருளினாராயிற்று. பாஹ்ய குத்ருஷ்டி நூல்களைக் கழித்து வேதங்களே ப்ரமப்ரமாணமென்று ஸ்தாபித்து, அவர தெய்வங்களைக் கழித்து ஸ்ரீரங்கநாதனே ப்ரதேவதை யென்று ஸ்தாபித்தருளின வநந் தரம் அப்பெருமானுடைய திருக்குணங்களையும் தத்பரீவாஹருபங்களான திருவவதாரங் களையும் அநுபவிக்கக் கோலி, முந்துறத் திருக்கல்யாண குணங்களைப் பேசத்தொடங்கு கிறார். *உயர்வற வுயர் நல உடையவனான எம்பெருமானுடைய திருக்கல்யாண குணங் கள் *ஸங்க்யாதும் நைவ ஸக்யந்தே* கணக்கறு நலத்தனன்* என்கிறபடியே கணக் குக்கு எட்டாதவைகளானாலும் *தவாநந்தகுணஸ்யாபி ஷடேவ ப்ரதமே குணா:* இத் யாதிப்படியேஜ்ஞாநசக்தி பலைச்வர்யவீர்யதேஜஸ்ஸுக்களென்கிறகுணஷட்கம் பகவச் சப்தார்த்த நிர்வாஹகமாகையாலே அந்த ஆறு குணங்களையும் மேல் ச்லோகந் தொடங்கி க்ரமேண விவரிக்கப் புகுகிறார். இதில் ஸமுதாயத: அந்த குணங்களால் தேவரீர் பெருமதிப்புப் பெறுகின்றீரென்கிறார். தோஷ என்று தொடங்கி துகா: என்னு மளவும் ஒரே ஸமஸ்தப்தம். இங்ஙனமன்றிக்கே, தோஷோபதாவதிஸமாதிசயா: என் றும், நஸங்க்யா: என்றும் நிர்லேப...துகா: என்றும் மூன்றுபதமாகப் பிரித்து ஸம்ஸ்க்ருத வ்யாக்க்யாதா வியாக்கியானித்தது ஒரு படியாலும் பொருந்தத்தக்கதன்று. குற்றமற்ற வைகளும் உபாதியற்றவைகளும் எல்லையற்றவைகளும் ஒப்பற்றவைகளும் உயர்த்தி யற்றவைகளும் கணக்கற்றவைகளுமான தயாக்ஷாந்த் யௌதார்யாதி கல்யாணகுணங் கள் யாவை, அவற்றுக்குணற்றுவாயாக ஜ்ஞாநாதிஷ்டகுணங்கள் இருக்கின்றன என்பது இந்த ஸமஸ்தபதத்தின் கருத்து. தத்வத்ரயத்தில் ஈச்வர ப்ரகரணத்தில்—“இவனு டைய ஜ்ஞாநசக்த்யாதி கல்யாண குணங்கள் நித்யங்களாய் நிஸ்ஸீமங்களாய் நிஸ் ஸங்க்யங்களாய் நிருபாதிகங்களாய் நிர்தோஷங்களாய் ஸமாநாதிகரஹிதங்களாயிருக் கும்” என்றவிடத்து மணவாளமாமுனிகளின் வியாக்கியானஸ்ரீஸூக்திகளைஸேவிப்பது.

ஜ்ஞாநமாவது—*யோ வேத்தி யுகபத்ஸர்வம் ப்ரத்யக்ஷண ஸதா ஸ்வத:* என்கிற படியே ஸர்வகாலத்திலு முண்டான ஸர்வபதார்த்த ஸாக்ஷாத்காரம். பலமாவது.— *ஸ தாதார ப்ருதிவீம் த்யாம் உதேமாம்* விஷடப்யாஹமிதம் க்ருத்ஸந மேகாம்ஸேந

வ்யவஸ்தித: * இத்த்யாதிப்படியே உபய விபயித்யையும் அநாயாஸேந வஹிக்க வல்ல
மிடுக்கு. * பொங்கோதம் சூழ்ந்த புவனிடம் விண்ணுலகம் அங்காதுஞ்சோராமே
யாள்கின்ற வெம்பெருமானே. ஐஸ்வர்யமாவது—* க்ஷராத்மாநாவீசதே தேவ ஏக: *
என்கிறபடியே இப்படி தரித்த ஐகத்தைத் தன் சுடைநிழலின் கீழே அபக்கி ஆள
வல்லவனாகையாகிற நியந்த்ருத்வம். வீரமாவது—* ந ச்ரமோ ந ச கேதஸ் தே ஐகத்
தாரண ஸாஸநே * என்கிறபடியே ஐகத்தாரண நியமநங்களிலே சாரீரமான க்லேச
மொன்றுமின்றிக்கேயிருக்கை. ஸக்கியாவது—* பரா அஸ்ய ஸக்திர் விவிதைவ ச்ரு
யதே * இத்த்யாதிப்படியே, ஏறிட்டுக்கொண்டதொருகாரியம் பட்டுப்படாதபடி செய்து
தலைக்கட்டவற்றான ஸாமர்த்தியம். கேஜஸ்ஸாவது—* ரகாராதீநி நாமாநி ராமத்ரஸ்தஸ்ய
ராவண! ரத்நாநி ச ரதாச் சைவ த்ரானம் எம்ஜநயந்தி மே. * (ஸ்ரீராம.
3-39-17) என்கிறபடியே எதிரிகள் குடல் சூழம்பும்படியான மதிப்பு. அன்றிக்கே.
பஹுப்ரயத்ந ஸாத்யமானவற்றை ஸஹகார்யந்தரநிரபேக்ஷமாக அல்பப்ரயத்நத்
தாலே தலைக்கட்டவல்லவனாகையாகவும். * ஸக்யாதும் நைவ ஸக்யந்தே குண
தோஷாச் ச ஸார்த்திண: அநந்த்யாத் ப்ரதமோ ராசி: அபாவாதேவ பச்சிம: * இத்த்யாதிப்
படியே எண்ணிறந்துள்ள குணகணங்களுக்கு இந்த அறு குணங்களும் ஊற்றுவாய்
என்னுமிடத்தை இவருடைய திருத்தகப்பனாரான அழ்வான்தாராம் வரதராஜஸ்தவத்
திலே (15) * ப்ரக்ருஷ்டம் விஜ்ஞாநம் பலமதுலம் * இத்த்யாதி ச்லோகத்தாலே அருளிச்
செய்தார். [ரத்நம் பாஸ இவ த்வாம் ஷடேதா: அநர்க்கயந்தி.] ரத்நத்தை ஒளியானது
பெருவிலையதாகச் செய்வதுபோல, தேவாரை இக்குணங்கள் பெருமைப்படுத்துகின்றன
வென்றபடி. ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவத்தில் * ஸர்வஸ்யசைவ குணதோ ஹி விலக்ஷணத்
வம் * என்றும், ஸுந்தரபாஹுஸ்தவத்தில் * குணஜம் குணிநோ ஹி மங்களத்வம் *
என்றும், வரதராஜஸ்தவத்தில் * குணயுத்தம் லோகே * என்றுள்ள ச்லோகங்களினால்
எம்பெருமானுடைய ஸம்பந்தத்தினால் குணங்களுக்குப் பெருமையெய்ன்றி குணங்
களினால் எம்பெருமானுக்குப் பெருமையென்பதில்லை என்று அருளிச் செய்யப்பட்ட
படிருக்க. இந்த ச்லோகத்தில் அதற்கு மாறாக எம்பெருமான் குணங்களினால் வீறுபெறு
வதாகச் சொல்லுகிறபடி எங்ஙனையென்று சங்கிக்க வேண்டா; இரண்டுபடியும்
பேசலாம்படியிறேயிருப்பது. [ஆக இவ்வளவும் நமது வியாக்கியான பக்கதிகள்.]

இந்த நமது பங்க்திகளினிடையில்—“தத்வத்ரயத்தில் ஈஸ்வர ப்ரகரணத்தில் * இவ
னுடைய ஜ்ஞாநசக்த்யாதி கல்யாண குணங்கள் ... ஸமாநாதிக ரஹிதங்களாயிருக்
கும்” * என்றவிடத்து மணவாளமாத்ரிகளின் வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்திகளை ஸேவிப்
பது” என்று நாமெழுதியிருப்பதால், பிள்ளைலோகாசார்யருடைய தத்வத்ரயத்தில் இவ்
விஷய விசாரமிருப்பதறிந்துகொண்டு, வியாக்கியானத்தோடு கூடிய அந்த
ஸ்ரீகோஸ்ததைவாங்கி ஸேவிக்கத் தொடங்கினார் இந்தவில்லிவலம் பண்டிதர். ஆசார்ய
ஸந்நிதானத்தில் கேட்டறியவேண்டிய ஸ்ரீஸூக்த்யர்த்தங்களை குருகுல விபுசுர் எங்
ஙனே தெரிந்துகொள்ள முடியும்? இவருடைய மதிக்கு ஒன்றும் விள்ளாமையாலே
“பிள்ளைலோகாசார்யருடைய தத்வத்ரயத்திலும் உரையாசிரியர்களாலே இதற்கு
உதவிகரமாக ஏதும் கூறப்படவில்லை” என்று எழுதித் தமக்குச் சிக்கலாயிருப்பதாகவும்
வரைந்துள்ளார் அப்படியே கிடக்கட்டும். விசுவாக்கிகாமணிகளின் வியாக்கியான
ஸ்ரீஸூக்திகளையும் இங்கு உதாஹரிக்கிறோம் நிர்மல்ஸர்கள் நெளிவிப்பேற.

(மணவாளமாமுனிகளின் வியாக்கியான ஸ்ரீஸூத்ரிகள் —;)

“இப்படி, ஸ்வருபவைகளை உபபாதித்த வநந்தரம், ஸ்வருபாச்சரிதமான குணங்களினுடைய வைலக்ஷணியத்தை யருளிச்செய்கிறார் — (இவனுடைய ஜ்ஞாநசக்தியாதி கல்யாணகுணங்கள்) என்று தொடங்கி.

(மூலம்) இவனுடைய ஜ்ஞாநசக்தியாதி கல்யாண குணங்கள் நித்யங்களாய்,

நிஸ்ஸமங்களாய், நிஸ்ஸங்க்யங்களாய், நிருபாதிகங்களாய்,

நிர்தோஷங்களாய், ஸமாநாதிகா ஹிதங்களாய் யிருக்கும்.

ஆதிஸப்தத்தாலே—பல ஐச்வர்ய வீர்ய தேஜஸ்ஸுக்களும், வாத்ஸல்யாதிகளும், ஸௌர்யாதிகளுமாகிற குணவிசேஷங்களெல்லாவற்றையும் சொல்லுகிறது. நித்யங்களாகையாவது — உத்பத்திவிநாசரஹிதங்களாயிருக்கை. ஸ்வருபாநுபந்திகளாகையாலே, யாவதாச்ரய பாவிகளாயிருக்குமிதே. *த இமே ஸத்யா: காமா: என்று குணங்களினுடைய நித்யத்வம் ச்ருதிஸித்தம். *காம்யந்த இநி காமா:—கல்யாணகுணை: த இமே ஸத்யா: நித்யா இத்யர்த்த: என்று இதைச் ச்ருதிக்கர்த்தம். “ஈநிலவண்புகழ்” என்றாரிதே ஆழ்வார். நிஸ்ஸமங்களாகையாவது — ஒரொன்றே அவதி காணவொண்ணாதிருக்கை. *யதோ வர்சோ நிவர்த்தந்தே, அப்ராப்ய மநஸா ஸஹ* என்று, மீண்டுவிட்டதிதே ஆநந்தகுணத்தை யெல்லே காணப்படுகவேதம். இது ஆநந்தகுணமொன்றிலுமன்றிதே; குணங்களெல்லாம் இப்படியேயே இருப்பது. *உபர்யுபர்யப்ஜபுவோபி பூருஷாந் ப்ரகல்ப்ய தே யே சதமித்யநுக்ரமாத், கிரஸ் த்வதேகைக குணாவதீபஸ்யா ஸதா ஸ்த்திதா நோத்யமதோதிஸேரதே* என்னக்கடவதிதே, “உயர் நலம்” என்றிதே ஆழ்வாரும் அருளிச்செய்தது. (நிஸ்ஸங்க்யங்களாகையாவது) இப்படிப்பட்ட குணங்ஸ்தான் எண்ணிறந்திருக்கை. *யதா ரத்நாநி ஜலதேரஸங்க்யேயாநி புத்ரக!, ததா குண ஹ்யநந்தஸ்ய அஸங்க்யேயா மஹாத்மந: *வர்ஷாபுதைர் யஸ்ய குண நசக்யா வக்தும் ஸமேதைரபி ஸர்வலோகை: மஹாத்மந: சங்கசக்ராஸிபானே: விஷ்ணோர் ஜிஷ்ணோர் வஸுதேவாத்மஜஸ்ய* *சதுர்யுகாபுர்யதி கோபி வக்தா பவேந் நர: க்வாபி விசுத்தசேதா: ஸ தே குணநாமபுதைகமம்ஸம் வதேந் ந வா தேவவர! ப்ரஸீத* *நஹி தஸ்ய குண ஸ்ஸர்வே ஸர்வைர் புநிகணேரபி, வக்தும் ஸக்யா விபுக் தஸ்ய ஸத்வாத்யைரகிலேர் குணை: என்று என்னக் கடவதிதே, “எண்ணில் தொல்புகழ்” என்றாரிதே ஆழ்வாரும். *யேஷவேகஸ்யகுணஸ்ய விப்ருடபிவை லோகோத்தரம் ஸ்வாச்ரயம் குர்யாத் தாத்ருசவைபவைரகணிதைர் நிஸ்ஸமபுராந்விதை: நித்யைர் திவ்யகுணஸ்ததோதிகசுபத்வை காஸ்பதாத்மாச்ரயை ரித்தம் ஸுந்தரபாஹுமஸ்மிஸரணம்யாதோ வநாதீச்வரம்* என்கிற ச்லோகத்திலே குணங்களினுடைய நித்யநிஸ்ஸமநிஸ்ஸங்க்யத்வங்களை யருளிச்செய்தாரிதே ஆழ்வார். நிருபாதிகங்களாகையாவது பரதந்தர வஸ்து கதங்களாகையாலே — ஸ்வோதயாதிகளிலே ஈச்வர — இச்சையாகிற உபாதியை யபேக்ஷித்திருக்கும். சேதநகுணங்கள் போலன்றிக்கே, ஸ்வாபாவிகளாயிருக்கை. ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் *ஸ்வபாவதோ நிரஸ்தநிகிலதோஷாநவதிகாதிசயாஸங்க்யேய கல்யாணகுணகண: புருஷோத்தமோபிதீயதே* என்கிறவிடத்துக்கு வ்யாக்க்யாநம்பண்ணுகிற ச்ருதப்ரகாசிகாகாரர், அநவதிகாதிசயபதத்தாலே நித்யஸித்தரை வ்யாவர்த்திக்கிறதென்று முந்துறவொரு யோஜனை பண்ணி, *அநுஷக்தேந ஸ்வபாவத இதி பதேநவா நித்யஸித்தவ்யாவ்ருத்தி: தேஷாம் தாத்ருசகுணகத்வம் ஹி பகவந்நித்யேச்சாதீநம்* என்று, அநந்தரயோஜனையிலே யிவ்வர்த்தத்தை யருளிச்செய்தாரிதே.

ஸ்வாபாவிக் ஜ்ஞாநபலக்ரியா ச என்று குணங்களினுடைய ஸ்வாபாவிகத்வத்தைச் ச்ருதி சொல்லாநின்றதிதே. இந்தச் ச்ருதியில், க்ரியை யென்கிறது — நியமநத்தை. *பராஸ்யேதி-ஜ்ஞாநசக்த்யாதீநாம் ஸ்வாபாவிகத்வ பக்தம், க்ரியா-நியமநம்* என்றிதே இதுக்கும் ச்ருதப்ரகாசிகாகாரர் வ்யாக்யாநம் பண்ணிற்று.

நிர்தோஷங்களாகையாவது- ஹேயகுண ஸம்ஸர்கமாகிற தோஷமின்றிக்கே யிருக்கை. *அபஹதபாப்மா விஜ்ஜரோ விம்ருத்புர் விசோகோ விஜிகத்ஸோபிபாஸஸ் ஸத்யகாமஸ் ஸத்ய ஸங்கல்ப: *ஸத்வாதயோ ந ஸந்தீசே யத்ர ச ப்ராக்ருதா குண: *ஜ்ஞாநசக்திபலைச்வர்யவீர்யதேஜாம்ஸ்யசேஷ: ! பகவச்சப்தவாச்யாநி விநா ஹே யைர் குணாதிபி: *தேஜோபலைச்வர்யமஹாவபோதஸுவீர்ய சக்த்யாதிசுணிகராசி: ! பர: பராணாய ஸகயா ந யதா க்லேசாதயஸ் ஷந்தி பராவரேசே* என்கிறபடியே ஆச்ரயம்-ஹேயப்ரத்யநீக மாகையாலே இவற்றுக்கு ஹேயகுண ஸம்ஸர்கதோஷாபத் திக்கு யோக்யதை யில்லையிதே.

ஸமாநாதிகரஹிதங்களாகையாவது—சேதநாத்ர குணங்களை ஸமமாகவும், ஈச்வரகுணங்களை அதிகமாகவு படைத்தாயிருக்கும் சேதநகுணங்கள் போலன்றிக்கே, தனக்கொத்ததும் மிக்கது'மின்றிக்கேயிருக்கை. *ந தத் ஸமச்சாப்யதிகச்ச த்ருச்யதே* என்கிற ஸமாதிகதரித்ரவஸ்துவை ஆச்ரயமாக வுடையவையாகையாலே, இவையும் ஸமாநாதிகரஹிதங்களா யிருக்குமிதே. *தோஷோபதாவதி ஸமாதிசயாந ஸங்க்யா நிர்லேப மங்கள குணௌகதுகாஷ் ஷடேதா: ! ஜ்ஞாநைச்வரீ சகநவீர்ய பலார்ச்சிஷஸ் த்வாம் ரங்கேச' பாஸ இவ ரத்நமநர்க்கயந்தி* என்கிற ச்லோகத்திலே இவையித்தனை யும் பட்டரருளிச்செய்தாரிதே.” ஆகஇவ்வளவும்மணவாளமாபுரிகளின்ஸ்ரீஸூக்திகள்]

இங்ஙனே மணவாளமாபுரிகளின் வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்திகளை உதாஹரித்தேன். (ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவ வியாக்கியானத்திலிருந்து) என்னுடைய புன்சொற்களையும் உதாஹ ரித்தேன். இதேபோல் ப்ராக்ருத பண்டிதருடைய உரையிலுள்ள வாசகங்களையும் எடுத்துக்காட்டவேண்டாவோ? ஏன் வேண்டா? காட்டுகிறோம் காண்மின். (இப் பண்டிதரது உரையில் பக்கம் 17ல்) “இதுமாதிரியே” என்று ஒரு வாக்யச்ரேணி தொடங்குகிறார். ‘இதுமாதிரி, அதுமாதிரி’ போன்ற பாமரமொழிகளை நம்முடைய ஸம்ப்ரதாய க்ரந்தங்களில் நவீந க்ரந்தங்களிலாவது எங்கேனும் கண்டிருக்கிறீர்களா? இஃதிருக்கட்டும். மேலே “பட்டர் ஸ்ரீஸூக்தியின் சாயலேபோலப் பிள்ளைலோகாசார் யருடைய...” என்றொழுகிறார். ‘சாயலில்’ என்றோ ‘சாயலாக’ என்றோ எழுதுவா ருளர்; “சாயலேபோல” என்று எங்கேனுங் கண்டதுண்டோ? மேலே “உதவிகரமாக ஏதுமில்லை” என்கிறார். ‘உதவிம் கரோதீதி உதவிகரம்போலும். டென்னே முக் காலனா என்று வழங்குவாருமுளரன்றோ? மணற்சோற்றில் கல்லாராய்வது கிடக்க. “இதுமாதிரியே” என்று இப்பண்டிதர் தொடங்கியுள்ள வாக்யச்ரேணியில் மேலுள்ள வற்றைக் கேண்மின்;—

“அவை (பகவத் குணங்கள்) அவதி நிர்லேபங்கள்—எல்லையற்றவைபும் ஆகின்றன. இங்கு மூலத்தின் கருத்துப்பற்றி கொஞ்சம் விசாரிக்கவேண்டி யிருக்கிறது. எல்லை என்றால் என்ன? ஒரு கிராமத்திற்கு கிழக்கு எல்லை, மேற்கு எல்லை என்கிறோம்.

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

இங்கும் பகவத்குணங்களுக்கு அம்மாதிரி எல்லையிலை என்கிறா? அது சரியல்ல. ஸ்தூலமான பொருள்களுக்கு எல்லைப்பிரதேசம் உண்டு இல்லை எனலாம். ஸூக்ஷ்மமான ஆத்மகுணங்களுக்கு இது சேராது.” என்கிறார்.

(மேலுள்ள அவலக்ஷணவாக்யங்களைப் பிறகு காட்டுவோம். “ஒரு கிராமத்திற்குக் கிழக்கெல்லை மேற்கெல்லையென்கிறோம்” என்கிறாரே; ஏன்? தெற்கெல்லை வடக்கெல்லைபும் இல்லையோ? அவற்றை அந்தோ! விட்டிட்டதேன்? நாற்றிசையோடும் நிற்கவில்லையே; “எட்டுத்திசையும், எண்ணிசையும்” என்றுமுள்ளதே. அவ்வளவோடும் நிற்கவில்லையே. ‘திசாஸு தசாஸு க்க்யாதிஸு ஸுபா ஜ்ஞும்பதே’ என்றதைக் கண்டிலரோ? ‘கொஞ்சம் விசாரிக்க வேண்டியிருக்கிறது’ என்கிறாரே பண்டிதர். நிரவதி விசாரிக்க வேண்டியில்லையா? ஸ்வாமி தேசிகன் ஸங்கஸ்பன உர்யோதயத்தில்—“நிரவதி குணக்ராமே ராமே” என்கிறார். ராமகுணங்களுக்குக் கிழக்கெல்லைபும் மேற்கெல்லைபுமில்லைஎன்கிறாரா? பத்துதிக்கெல்லை புமில்லை என்கிறாரா? என விசாரிக்கவேண்டாவோ?

இப்பண்டிதர் இதற்குமேலு மெழுதியுள்ள அசட்டு வாசகங்களைக் கேண்மின்;—எம் பெருமான் குணங்களுக்கு இவன் குணம் கீழானது. அவற்றுக்கு இவன்குணம் மேலானது என்ற. இரண்டு விதமாகப்பேச்சு இருந்தால் இவற்றையும் ஓர் கீழ்மேல் எல்லையாகக் கொள்ளலாம். ஆனால் எம்பெருமானுடைய கல்யாணகுணங்களுக்குக் கீழ் எல்லையிருந்தாலும் மேல் எல்லை இல்லையெனலாம். இதைத்தான் அவதிநிர்லேபம் என்றபதம் மூலத்தில் சொல்லுகிறது எனலாம். இது சேரும். அனால் இதிலும் ஓர் சங்கடம் உண்டாகிறது’ என்றெழுதுகிறார். இவர்க் குண்டாகும் சங்கடம் காசி ராமேச்வரம் சென்றாலும் தீராதந்தோ! (கிடக்கட்டும்) என்ன சங்கடம்! என்று கேட்போம் மேலே எழுதுகிறார்—

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

“அப்போது மூலத்தில் மேலே ‘ஸம அதி ரயாந நிர்லேப’ என்றவிடத்தில் அதி ரயாந நிர்லேபம்—மேல் எல்லையற்றவை பெருமானுடைய பெருமைகள் என்று கூறியுள்ளதோடு கூறினது கூறல்—புனருக்தி—என்ற சொற்குற்றம் வந்து சேரும். ஆக இங்கு மூலத்தை எவ்விதம் பொருந்தவிடலாம் என்று பண்டிதர்களுக்கு மயக்கம் வரவேசெய்யும்”—என்று. (இதில் எனலாம் எனலாம் எனலாம்—பரம போக்யம்). இந்த மயக்கம் தெளிவதற்கு வழியே யில்லையே’ (நாராயணாய) என்றபதத்தில் மூன்றாவதெழுத்தான யகாரமே மறுபடியும் ஐந்தாவதெழுத்தாகவும் வந்திருக்கையாலே யகாரத்திற்குப் புநருக்தி தோஷம் வருகிறதே யென்று மயக்கங்கொள்பவரோடு இந்த மயக்கக்காரரைபும் சேர்த்துவிடவேண்டும். அவச்யம் சேர்த்தே யாகவேண்டும். மயக்கத்தைப்போக்கித் தெளிவுபெறுத்தும் பேஷஜஸாலைகள் பலவுண்டே.

எம்பெருமானார் ஸரணாகதிகத்யத்தில் *அநிலஹோயாநித்யாதி சூர்ணையில். *அபாரகாருண்ய ஸௌ ல்யவாத்ஸல்யௌ தார்யைச்வர்ய ஸௌந்தர்ய மஹோததே * என்று சொல்லி வாய் மூடுவதற்குள்ளே மீண்டும் *ஆச்ரித வாத்ஸல்ய ஜலதே * என்றருளிச்செய்துள்ளார். அபாரகாருண்யேத்யாதியில் உள்ள வாத்ஸல்ய பதத்தை விட்டு நீக்கவோ. (ஆச்ரித வாத்ஸல்யை ஜலதே!) என்கிற வாக்யத்தையே விஸர்ஜனம் செய்யவோ இப்பண்டிதர் துணியவேண்டும். அல்லது, இப்படி ஸுஸ்பஷ்டமாகப் புநருக்தி காணுமிடத்திலே ஸ்வாமி தேசிகன் எவ்விதமாக பாஷ்யம் செய்தருளி

யுள்ளார் என்றாலும் அந்த ஸ்ரீகோஸ்தை யெடுத்துக்காண முயலவேண்டும். நம்முடைய வியாக்கியானத்தைக்கண்டு பிள்ளைலோகாசார்யருடைய தத்வத்ரயத்தைஎடுத்து ஸேவித்ததாகவும் அங்விடம் தமக்கு உதவிகரமாக இல்லை யென்று மெழுதுகிறார்.

ஒரு நகரத்தில் தர்மஸாஸ்த்ர நிபுணரொருவரிருந்தார். அவரிடம் ஒருவர் தர்மஸந்தே ஹமொன்று கேட்கவந்தார். அத்தான் ஷட்டகருடைய பெரிய தகப்பனாரின் மைத்துனன் மனைவி மரணமடைந்தால் தனக்கு எத்தனை நாள் அமோளம்? என்று கேட்கவந்தார். வந்த மமயத்தில் தர்மஸாஸ்த்ர நிபுணர் பிவனியே போயிருந்தார். அவருடைய தம்பி யிருந்தார். தர்மஸந்தேஹத்தைத் தான் பரிஹரிப்பதாகச் சொல்லி. கேட்கவந்த அவரை வாசல் திண்ணையில் உட்காரவைத்துவிட்டு உள்ளேசென்று நியாய ஸித்தாஞ் ஜநம். தத்வரக்தாகலாபம் பதரிய ஸ்ரீகோஸங்களில் அட்டவணையைத் தேடிக்கொண் டிருக்கிறார்; அகப்படவில்லை. ஸ்ரீராமாயணத்தில் அகப்படுமோவென்று அதை யெடுத் துப் பார்க்கிறார். (இந்தக் கதை ஓயாது.) இதேபோல இந்த பண்டிதர். அடியேனுடைய ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவ வுரையில் தத்வத்ரய வ்யாக்க்யாந ஸ்மாரணம் செய்திருப்பது எந்தவிஷயத்திற்காக வென்பதை யுணராமல் “காகஸ்ய கதிவா தந்தா: ? மேஷஸ்யாண்டம் கியத்பலம்?” என்றுற்போன்ற கேள்விகளைக் கிளப்பிக்கொண்டு தனக்குண்டான மயக்கம் உலகில் எல்லாப்பண்டிதர்களுக்குமே யுண்டாகியே தீருமென்றெழுதுவதும். “ச” கடமாயிருக்கிறது “சிக்கலாயிருக்கிறது” என்றெழுதுவது மாயிருக்கிறாரந்தோ! மேலேயெழுதுகிறார் இப்பண்டிதர்—“ஸ்ரீ” உத்திகளைச் சிக்கலோடு கைவிடுவாருண்டோ? பண்டிதர்களுக்குப் பேசுபடியாதது மொன்றுண்டோ? என்கிறார். “பெருந்தனக் காரனிடம் பணங் கொண்டு மூட்டை மூட்டையாக எண்ணினாலும் மாளாது என்பது போல இப்படிக்கொண்டு சமாளிக்கலாம்” என்று தலைகாலில்லாமே முடிக்கிறார். திருவாய் மொழியில் “உலகோ உறங்குமே” என்கிறாராழ்வார். பண்டிதவுலகம் உறங்குகின்றதா வென்று கேட்கிறோம். மூலமென்ன? அர்த்தமென்ன? ஸங்கையென்ன? எமாதான மென்ன? என்று விமர்சிப்பாரில்லையா? *இஹ ஸந்தோ ந வா ஸந்தீத்யாதி.

ஸ்ரீஸுதர்ஸநஸ்தகத் தனியனில்—“ரங்கேஸ விஜ்ஞாப்திகராமயஸ்ய சகார சக்ரேஸநுதிம் நிவ்ருத்தயே” என்றுள்ளது; இதில் சகார சக்ரே என்று புநருக்தியாயிருக்கிறதே’ எப்படிஸமாதானம்? என்று ஒருபண்டிதர் மற்றொருபண்டிதரைக்கேட்க; “சகார என்பது பரஸ்மைபதியாகையாலே ஸுதர்ஸநஸ்தகஸ்துதியைப் பிறர்க்காகச் செய்தா ரென்கிறது; சக்ரே என்பது அகம்நேபதியாகையாலே அந்தஸ்துதியைத் தமக்காகவும் செய்துகொண்டா ரென்கிறது; ஆகவே புநருக்தி தோஷமில்லையென்றாராமவர்; ‘இப்படியன்றோ ஸாஸ்த்ரீய ஸரணியில் ஸந்தேஹபரிஹாரம் பண்ணவேண்டும்’ என்று அவரை மிகமிகக் கொண்டாடினாராம். இங்கு வில்லிவலம் பண்டிதர் கிளப்பின ஸங்கையென்ன? முடித்த எமாதானமென்ன? என்று பார்க்கும் வித்வான்களில்லையோ?

கூரத்தாழ்வான் வரதராஜஸ்தவத்தில் (15)*ப்ரக்ருஷ்டம் விஜ்ஞாநம்* என்கிற சுலோகத்தில் “குணநாம் நிஸ்ஸீம்நாம் கணநவிகுணநாம்” என்றருளிச்செய்துள்ளார். அங்விடத்தில் எமது தத்வார்த்த சிந்தாமணி வியாக்கியானத்தில் நாம் எழுதியிருப்பதைக் காட்டுகிறோம் காணமின்;—[“கணநவிகுணநாம்” என்பதனால் தனித்தனியாக எண்ண முடியாதவை யென்பதும், ‘நிஸ்ஸீம்நாம்’ என்பதனால் ஒரு பெரியராசியாகவும்

எண்ண படியாதவையென்பதும் போதரும். *யாவந்த: பாக்ம்ஸலோ பூமே: எங்க யாதா தேவமாயயா* என்று காடகச்ருதியில் ஒதினபடி தேவர்களால் எண்ணக்கூடிய மண்மணல் முதலியவற்றைத்தனித் தனியாக நாம் எண்ண வொண்ணாதாயினும் 'ஒரு கூடைமண்' ஒருவண்டிமணல். என்று ஒருராசியாக எண்ணக்கூடும்; பகவத் குணங் கள் அப்படியும் எண்ண படியாதவை யென்கை."] என்றெழுதியுள்ளோம். அந்த ஸ்தவந்தன்னிலேயே மேலே (19)*தயாஷாந்தீத்யாதி ச்லோகத்திலும் 'விஸ்வமந: அஸங்க்யா: உத்தமகுண:' என்றருளிச்செய்துள்ளார். நாமியற்றி வெளியிட்டுள்ள வியாக்கியானங்களில் எழுதாத விஷயங்களில்லையென்று சபதம் செப்போம். அவற் றையெல்லாம் இந்த வில்லிவலம் பண்டிதர் காணாதவருமல்லர். அதனை இவ்விடத்தி லேயே மூதலிக்கிறேன்.

தோஷோபதாவதி என்கிற ப்ரக்ருதச்லோகத்திற்கு நம்முடையவியாக்கியான வதாரிகையை எடுத்துக்காட்டுகிறோம்; வில்லிவலம் பண்டிதருடைய அவதாரிகையை யும் எடுத்துக்காட்டுகிறோம்; அவர் எவ்வளவு சாதாரியமாக நமது பங்க்திகளை உபஜீவித் திருக்கிறாரென்பதைமத்யஸ்தபண்டிதர்கள் கண்டறியலாம்; (எமது உரையவதாரிகை வரு மாறு:-) "ஆக இவ்வளவும் ப்ரமாணப்ரமேய பரிஷ்காரம் செய்தருளினாராயிற்று; பாஹ்ய குத்ருஷ்டி நூல்களைக்கழித்து வேதங்களே பரமப்ரமாணமென்று ஸ்தாபித்து. அவர தெய்வங்களைக் கழித்து ஸ்ரீரங்கநாதனே பரதேவதையென்று ஸ்தாபித்தருளின வநந் தரம்..." என்பவை நமது அவதாரிகாவாக்கியங்கள்; இவற்றை வில்லிவலம் பண்டிதர் எப்படிமாறுபடுத்திக் கொண்டிருக்கிறாரென்பதைக் காண்பின்; [அவருடைய அவதா ரிகை.] "கீழே பரமதங்களைக் கழித்து, வேதத்தின் பிரமாணிகத்தன்மையை நிலை நாட்டி அரங்கனன்றிவேறு பரதேவதை இல்லை யென்று பேசின பிறகு....." இவை வில்லிவலம் பண்டிதருடைய வாக்கியங்கள். ஸ்தாலீபுலாகந்யாயமென்று ஒன் றுண்டே; அந்த ரீதியில் இவ்வளவு காட்டினால் போதுமே. இவர் நமது வியாக்கியா னங்களை உபஜீவிப்பதுபற்றி நமக்குப் பரம ஸந்தோஷமேயன்றி சித்தவிகாரம் சிறிது மில்லை. வடமொழியில் பரிசயமற்ற ஸாமாந்யமதிகளுக்கு எவ்வளவு விளக்கமாக வியாக்கியானங்களொழுதினாலும் பயன்படுவது அரிது. நம் வில்லிவலம் ஸ்வாமியைப் போன்ற பண்டிதர்கட்குப் பயன்பட்டுமென்றுதானே நாம் எழுதுவது. அவரோ அவரைப் போன்றவர்களோ அதனை உபஜீவித்தால் இதைவிட நமக்குப் பரமானந்த ஸந்தோஹ கந்தம் வேறுண்டோ? முக்கியமாக வொன்றுதெரிவிக்கவேண்டியதாகிறது; நாமெழுதும் வியாக்கியானங்களில் சர்ச்சிக்கவேண்டும் விஷயம் எதைபும் சர்ச்சிக்கா மல் விடுவதில்லை. வியாகரணவிசாரமோ, நிகண்டு விசாரமோ ப்ராப்தமாகுமிடங்களில் அந்த விசாரங்களை ஆர அமரச்செய்தே நிற்போம். நாம் செய்யாத விசாரத்தை இந்த வில்லிவலம் பண்டிதர் செய்யப்புகுந்தால் அது பரிதாபஸ்பதமேயாகும். இவரது ப்ரஸ்துத ச்லோகவுரையிலேயே இது தன்னைக்காட்டுவோம். இங்கு இவரெழுதுகிறார்— "ஏதா: அர்ச்சிஷ: என்று இங்குக் காண்கையாலே அர்ச்சிஸ் என்னும் பதம் பெண் பாலிலும் உண்டு போலும்; நிகண்டுக்களில் காணவேண்டும்" என்று. "அமரம் தெரியாதவன் மரம்" என்று அடியேன் திருத்தகப்பனார் அடிக்கடி ஸாதிப்பது நினை வுக்கு வருகிறது. (நிகண்டுக்களில் காணவேண்டும்) என்றெழுதுகிறார். யார் காணவேண்டுமென்பது தெரியவில்லை. மேதிநீ, வைஜயந்தீ போன்ற துர்லபங்களான

நிகண்டுக்களைத் தேடிப் பிடித்துக் காணா முக்தியில்லாவிட்டாலும் அமரகோஸத்தைக் கூடவா எடுத்துக் காண முடியவில்லை இந்த வியாக்கியாதாவுக்கு? அதில் முதல் காண்டத்தில் முதலது ஸ்வர்க்கவர்க்கம். அதில் ஐம்பத்தேழாவது சுலோகம்—*வஹ்நேர் த்வயோர் ஜ்வாலகீலேன அர்ச்சிர் ஹேதி: சிகா ஸ்த்ரியாம்* என்பது. சிகா ஸப்தம் ஸ்த்ரீ லிங்கத்திலுள்ளது என்று கூறுவதற்கா இந்த சுலோகம் வந்தது? இங்கு ஸுதா காரர் எழுதுகிறார்—“ஸ்த்ரியாமிதி அர்ச்சிராதிபிஸ் ஸம்பத்த்யதே; தத்ர அர்ச்சிஷ: *ஜ்வாலாபாஸோ: ந புர்ஸ்யர்ச்சி:” இதி க்ஷீபத்வமபி வக்ஷ்யதே” என்று. *ந புர்ஸ்யர்ச்சி:” என்பது அமரகோஸத்திலேயே மேல் மூன்றாவது காண்டத்தில் நானாந்த வர்க்கத்திலுள்ளது. பாக்ருத ச்லோகத்தில் பும்லிங்க ப்ரயோகம் பண்ணியிருந்தால் நிகண்டு காணவேண்டுமென்று இவர் எழுதலாம். ஸுதர்ஸந ஸதகத்தின் முதல் ச்லோகத்தில் *ஸௌதர்ஸந புஜ்ஜிஹாநாதிசி விதிசி திரஸ்க்ருத்ய ஸாவித்ரமர்ச்சி: *என்றிருப் பதைக் கேள்விப்பட்டார்போலுமிவர்; அதனால் அர்ச்சிஸ் ஸப்தம் நபும்ஸக மாத்ர மென்று மருண்டுவிட்டாரந்தோ! அந்த ஸுதர்ஸந ஸதகந்தன்னிலேயே *உத்யந் பிம்பாதுதாராத்* என்கிற இருபதாம் சுலோகத்தில் *ஸ்புரணமபஹரந் அர்ச்சிஷ: பாவ கீயா:” என்கிற ப்ரயோகம் இவரது திருச்செவியில் விழவில்லைபோலும்; அவ்விடத்தில் எமது வியாக்கியானத்தில்—“பாவகஸ்ய இமா: பாவகீயா:; தா:.. அர்ச்சிச் சப்தம் நபும்ஸகஸ்ச சத்திலும் ஸ்த்ரீலிங்கத்திலு பண்டு” என்று எழுதப்பட்டுள்ளது. இப் பண்டிதர் ஸுதர்ஸந ஸதகத்திற்கு வியாக்கியானம் எழுதநேர்ந்தால் அப்போது அது இவருடைய கண்ணில்படும். “இதம் பவதே ததாமி” என்று ஒரிடத்தில் ஒருவர் எழுதி யிருந்தார்; அதைக்கண்ட பொருபண்டிதர் “புதாதுவானது பரஸ்மைபதியேயொழிய. ஆத்மநேபதியன்று. உபய பதிபுமன்று. இங்கு பாவக என்று ஆத்மநேபதியாகக் காண்கிறது; தாது பாடம் பார்க்கவேண்டும்” என்றெழுதினாரென்று கேட்டிருந்தோம்; அது ஒரு மருள்; இதுவொரு மருள்.

(இடையில் ஒரு சிறு விஷயம்.) இப்பண்டிதர் வாழ்வது வேளச்சேரி— சென்னையில் என்று ந்ருஸிம்ஹப்ரியா காட்டிபுள்ளது; அவ்விடத்தில் ஸ்ரீ உ. வே. வீராபுரம் வரதாசார்ய ஸ்வாமி எழுந்தருளியிருக்கிறார். அவர் பரம ஸாத்விகர்; பரமரஸிகர்; மஹாவிவேகி. அடியேனுக்குப் பரமாப்தர் அந்த ஸ்வாமி அடியேன் பதிப்பித்துள்ள ஸகல க்ரந்தங்களையும் (பெரும்பாலும்) பெற்றிருக்கிறார். பெற்றிருப்பது மட்டுமன்று. அவற்றைக் கடாக்கிப்பதையே போதுபோக்காகவுடையவ ரென்பதை அவரது திருவாக்குக்கொண்டே அறிந்து வருகிறேன். அந்த ஸ்வாமி ஸன்னிதியி லிருந்தே இந்த வில்லிவலம் பண்டிதர்க்கும் எனது நால்களெல்லாம் கிடைத்து வருவ தாகவும் கேள்விப்பட்டுவருகிறேன் அதை இவருடைய இந்த ஸ்தவவுரையினாலும் திடமாக வறிகின்றேன். எனது நால்களைபெல்லாம் ஒன்று விடாமல் பரிபூர்த்தியாகக் கடாக்கித்துவிட்டு இவர் உரையெழுதத் தொடங்குவரேல் உலகுக்கு மஹோபகாரமாகு மென்று ஹித புத்தியால் தெரிவிக்கிறேன். இஃதொன்று கேண்மின்; இந்த ஸ்தவத்தி லேயே மேலே (29) சுலோகம் *நயநச்ரவணோ த்ருஸா ச்ருணோஷிஹி அத: தே ரங்க பதே! மஹேசிது: கரணாரபி காமகாரிணஸ் தே கடதே ஸார்வபதீநமீக்ஷணம்* என் பதாக (இதுவரை அர்ச்சிட்ட பல பதிப்புகளிலும்) உள்ளது. எடுத்துப் பார்க்கலாம்.

இதில் மூன்று பிழைகள் உள்ளன. 'ப' தல் பாதத்தில் (ஹி) என்பது கூடாது. மூன்று வது பாதத்திலே (தே) என்பது கூடாது. ச்லோகாவஸாநத்தில் (ஸார்வபதீநம்) என்றது பிசகு; ஸர்வபதீநம் என்றே யிருக்கவேணும். இங்கு நான் தெரிவித்த இந்த அசுத்திகள் நான்கண்ட எல்லாப்பதிப்புகளிலும் காண்பவை. என்னுடைய மூலப் பதிப்புகளிலும் வியாக்கியானப்பதிப்புகளிலுமே இந்த அசுத்திகள் நீக்கப்பட்டிருக்கின்றன. வில்லிவலம் பண்டிதர் இவ்வசுத்திகளில்லாமல் மூலம் எழுதியிருப்பது என்னுடைய பதிப்பைக்கொண்டேயென்று ஸபதம் செய்வேன். இவற்றை நான் அசுத்திகளென்று கூறுவது எந்த காரணத்தினாலென்பதைக் கூட இப்பண்டிதர் அறியார். எதனாலிப்படி நீ துணிந்து எழுதுகிறாய்? என்று வேறு சிலர் கேட்கக் கூடுமேயல்லது அந்தஸ்வாமி கேட்கமாட்டார். அவருள்ளம்நன்கறியுமாதலால். ('ப' ராரி) அநர்க்கராக வத்தில் *விஷயேஷு நைஷ்டிகாநாம் ஸர்வபதீநா மதி: க்ரமதே* என்பதொரு ச்லோகம். இங்கும் (ஸார்வ பதீநா) என்றே அசுத்தமாகப் பதிப்பேறிபுள்ளது. தவருனபாடங்களைத் தவிர்க்கும் பாக்கியமும், தவறென்று தெரிந்து கொள்ளும் பாக்கியமும் எல்லார்க்கும் எளிதன்று. வியாசம் மிகமிக வளர்ந்துவிட்டது. உபேக்ஷிக்க முடியாத சிலவிஷயங்களை விடாமலே யெழுதித் தீரவேண்டியிருக்கிறது.

வில்லிவலம் பண்டிதர்க்கு (அவதிநிர்லேபம்) என்பதிலே சிக்கலும் சங்கடமுமேற்பட்டது. ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் அவசியம் கற்கவேண்டிய ஸ்தோத்ரரத்நம் (ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரம்) கற்றிருப்பரேயிவர். அதில் *தயாஸிந்தோ! பந்தோ! நிரவதிகவாத்ஸல்யஜலதே* என்றுள்ளது. தேசிகன் ஸ்தோத்ரபாஷ்ய மருளிச் செய்திருப்பதாகக் கேள்விப்பட்டிருப்பரே யிப்பண்டிதர். இங்குள்ள (நிரவதிக) என்பதை தேசிகன் எப்படி வியாக்கியானித்தருளியுள்ளார்? பார்ப்போம். என்று தோன்றவில்லையே இவர்க்கு. "[நிரவதிகவாத்ஸல்யஜலதே] *ரிபூனாமபி வத்ஸல:* இதிஹ்யுக்தம்" என்பது தேசிகபாஷ்யஸூக்தி. ஆச்ரிதர்களளவில்மட்டும் சுவறிப்போகாமே விரோதிகள் பக்கவிலும் ஏறிப்பாய்கைதான் நிரவதிகத்வம்—என்றுதேசிகன் திருவுள்ளம் பற்றியுள்ளார். ஒருவர் காசீயாத்திரை புறப்படவுத்தேசித்து நண்பரிடம் அதைச் சொல்லிக்கொண்டார். யாத்திரையின் அவதி காசிவரைக்குந்தானோ? என்று வினவினார் நண்பர். அதற்கு அவர் விடை கூறினார்—“இல்லை யில்லை; வடநாட்டு ஷேத்ர தீர்த்தங்களில் அவதிவைக்காமல் நிரவதிகமாக யாத்திரை செய்ய உத்தேசம்” என்று. இதன்கருத்து என்ன?” எம் ஹாசலம் ஸ்ரீகூர்மம் புருஷோத்தமஞ்ச பதாரீநாராயணம் நைமிஸம் ஸ்ரீமத் த்வாரவதீப்ரயாக மதுராயோத்யாகயா புஷ்கரம் ஸாளக்ராமகிரிம்” என்னுமிடங்களில் எதைபும விடாமல் நிச்சேஷமாகவே ஷேத்ரதீர்த்தங்களை ஸேவித்தவர உத்தேசம்—என்பதன்றோ கருத்து. இதேபோல எம்பெருமானுடைய திருக்குணங்களை நிரவதிகங்களென்றால், இன்னொரினையாரென்று பார்த்துச் சிலரைக்கொள்ளுவதும் சிலரைத்தள்ளுவதுமின்றிக்கே *நமே த்வேஷ்யோஸ்தி ந ப்ரிய:* என்று கீதையிற் சொன்ன கணக்கிலும், *யதிவாராவணஸ்ஸ்வயம்* என்றுரைத்தகணக்கிலும் ஸர்வத்ரவெள்ளமிட்டுப்பெருகுகைதான் நிரவதிகத்வ மென்றதாயிற்று. வேறு விதமாகச் சொல்லக்கூடா தென்பதில்லை. இதில் சங்கடமென்னவந்தது? சிக்கலென்னவிருக்கிறது?

(சில ஸந்தோஷ ஸமாசாயங்கள்.) ந்ருஸம்ஹப்ரியா பத்ரிகை எமக்கு நியமேந கிடைப்பதில்லை; கிடைத்தாலும்நி பமேநபார்ப்பது மில்லை. பார்க்கக்கூடாதென்கிறவிரதங்கொண்ட

வனல்லேன். எழுதுவதற்கு மட்டுமே நேத்ரஸிகிதஸகர் அதிகாரமளித்திருக்கின்றார். க்ரந்தங்களையோ பத்ரிகைகளையோ தபால்களையோ பார்ப்பது பராதீனமே. ப்ரக்ருதந்ருஸிம்ஹப்ரியா கிடைத்தபோது ஒரு ரஸிகபண்டிதர் அருகேயிருந்தார்; அவரிடம் அதைக் கொடுத்து, இதில் என்ன விசேஷம் உள்ளது? நீர் வாசித்துப் பார்த்து எனக்குச் சொல்ல வேணும்" என்றேன். அவர் முந்துற முன்னம் இந்தஸ்தவவுரையில் சில வரிகளை வாசித்து விட்டு 'வானரங்களுக்கு ஒருகையா? இரண்டு கையா?' என்று விசாரம் செய்யத் தொடங்கினார். திடீரென்று இந்த விசாரம் எதற்குச் செய்கிறீர்?' என்று அருகேயிருந்தவர்கள் கேட்க, "வானரமுதலிகள் மதுவனத்தை யழிக்கும்படிக்கீடாக திருவடி'நானே உங்கள் விரோதிகளை ஒருகை பார்த்துக்கொள்கிறேன், நீங்கள் அநுபவியுங்கள், என்று சொன்னமாதிரி...." என்று வில்லிவலம் பண்டிதர் எழுதியிருக்கிறார்; இதிலிருந்து, திருவடிக்கு ஒரு கைதானுள்ளதோ என்று ஐயுண்டாயிற்று; அதனால் கேட்டேன்-என்றார் அந்த பண்டிதர். "அஹமாவாரயிஷ்யாமி யுஷ்மாகம் பரிபந்திந:" என்ற ஸ்ரீ ராமாயண ச்லோகத்திற்கு அவர் கண்ட விசேஷார்த்தமிது! என்று ஸாதித்தா ரொருவர். "அவ்விடத்து மூலத்தில்- இக்கதையை பெழுதுவதற்கு ஏதேனும் ப்ரஸஞ் ஜக'முண்டோ?" என்றாரொருஸ்வாமி. பஞ்சமாந்யதாஸித்தகதையை, யெடுத்துரைக்கத் தொடங்கினாரொருவர். "எம்பெருமானுடைய கல்யாண குணக்கடலில் இடையூறின்றி முத்துக்குளிக்கும் பான் பிறர் மத நிரஸனம் மிகத் தேவை. அவர்களின் மதங்களிலே இதற்கு அவகாசமில்லை யல்லவா?" என்றெழுதிவிட்டு, உடனே வநாநாதவிகள்..... இத்யாதி ஸ்ரீஸூக்தித் தொடக்கம். ப்ரக்ருதத்தில் வானர முதலிகளின் ஸ்தானத்தில் யார்? திருவடி ஸ்தானத்தில் யார்? என்று வினவினால் *நாராயணன் படைத்தான் நான் புகளை யாகையாலே அந்த நான்/புகளேயாகவேண்டுமத்தனை. வானரமுதலிகள் பாஹ்யகுத்ருஷ்டிகள்; திருவடி பட்டர் என்பர்போலும். என்ன சேர்த்தி? சேராச் சேர்த்திதான்?

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

கீழே ப்ரஸ்தாவித்த *நயநச்ரவண* என்ற ச்லோகத்திற்கு அர்த்தமெழுது மிப்பண்டிதர் (நயனமே அதாவது கண்ணை) என்கிறார். அடுத்தபடியாக (ச்ரவண: — அதாவது காது) என்றெழுத மறந்தார்போலும். அக்ரூரரால் திருவாய்ப்பாடியிலிருந்து மதுரைக்கு அழைத்துவரப்பட்ட கண்ணனுடைய கதையை உபந்யஸிக்கு மொருவர். "ரஜகன் ரஜகனென்று ஒரு வண்ணானிருந்தான்; அவன் வஸ்த்ரம் வஸ்த்ர மென்கிற துணிகளை மூட்டைகட்டிச் சுமந்துகொண்டு வீதீ வீதீ யென்கிற தெருவிலே போனான்" என்று கதை சொல்லிக்கொண்டு போவாராம். இங்ஙனே பலபல கதைகள் நினைவுக்கு வரும்படி யெழுதக் கற்றவர் கடல்குழந்த மண்ணுலகில் இப்பண்டிதரொருவரேயாவார்.

உபஸம்ஹாரம்; *வித்யாவிநய ஸம்பந்தே* என்கிற கீதா ச்லோகத்திற்கு ப்ரதம லக்ஷ்யபூதரும், *வித்யா ஹ்ருத்யாபி ஸாவத்யா விநா விநயஸம்பதம்* என்கிற சந்த்ராலோக சுலோகத்தை நினைவூட்டமாட்டாதவருமான ஸ்ரீமதுபயவே. நியாய வேதாந்த வித்வான். அத்தி கிருஷ்ணமாசார்யஸ்வாமி திருப்பதி கலாசாலையிலிருந்து விச்ராந்தி பெற்று ஏழெட்டுமாதமாய் ஸ்ரீகாஞ் ஈபுரியை உறைவிடமாகக்கொண்டிருக்கிறார்; அதுவும் அடியேனுடைய குடிலுக்கு அருகாமையில். இந்த ஸ்வாமி இங்கெழுந்தருளியிருப்பது காஞ் ஈ வாஸிகளின் பரமபாக்யமென்று சொல்லத்தாரில்லை. ப்ரக்ருத ந்ருஸிம்ஹப்ரியா நமக்குக் கிடைத்தது ஹஸ்த'மும் ஏகாதசிபும் கூடினவன்று. அன்று மாலை தேவப்

பெருமானுடைய புறப்பாட்டில் இந்த வித்வான் ஸ்வாமியை ளந்திக்க நேர்ந்தது. “இன்று ந்ருஸிம்ஹப்ரியா வந்திருக்குமே; அதில் ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவ வரை கடாஷித்த துண்டோ?” என்று வினவினேன்; உடனே அவர் ளாதித்தவற்றை அந்நூத அதி ரிக்தமாக விஜ்ஞாபிக்கிறேன்; “ஸகல ஸ்தோத்ரங்களுக்கும் தேவரீருடைய வியாக்கி யானங்கள் அற்புதமாக அவதரித்திருக்க. வேறென்றைப் பார்க்கவேண்டிய ஆவச்ய கதை யுண்டோ? தேவரீருடைய ளகல ஸ்தோத்ர வியாக்கியானங்களையும் நெடுநாளா கவே பெற்றிருக்கிறேன். வியாக்கியான மென்றால் அபுதான் வியாக்கியானம்; வேறு எதைபும் அடியேன் பார்ப்பதில்லை” என்று ளாதித்தார். இதை அந்த ஸ்வாமி ஏகாந்த மாக ளாதிக்கவில்லை; பிறகு (இரண்டு நாழிகை கழித்து). அடியேனுடைய குடிலுக் கெழுந்தருளி “*கற்றுக் கறவைக் கணங்கள் பல கறந்து* என்ற விடத்தில் ஸ்வாமி ளாதித்திருப்பதை மறந்திலேன்” என்று நெஞ்சருகி ளாதித்தார். அது கேட்டு எனக் குண்டான விஸ்மயத்திற்கு அளவே யில்லை. திருப்பாவை (பா. 11ல்) *கறவைகள் கறந்து* என்றே. *கறவைகள் பல கறந்து* என்றே அருளிச்செய்யாமல் *கறவைக் கணங்கள் பல கறந்து* என்றருளிச்செய்திருப்பதன் விசேஷங்களை அடியேன் விவரிக் கும்போது (புன்னோர்கள் நுட்பமாகக் காட்டிய வழியிலே) பகவத் கல்யாண குணங்க ளைத் தனித்தனியாகவும் ராசிகளாகவும் எண்ணமுடியாதாபோலே திருவாய்ப்பாடி யிற் கறவைகள் தனித்தனியாகவும் ப்ருந்தம் ப்ருந்தமாகவும் எண்ண முடியாபென்று அடியேனுடைய திருப்பாவை யுரைகளொன்றில் எழுதியிருக்கிறேனே. சொற்பொழி வில் சொல்லியிருக்கிறேனே எனக்கு நினைவில்லை; (அத்தி) வித்வான் ஸ்வாமி அந்தப் பாசுரத்தை நினைவூட்டுவதற்கென்றே குடிலுக்கு எழுந்தருளினதாக ளாதித்தது *என் னுயிரையருக்கி யுண்ணுமே. அன்று அந்த ஸ்வாமியோடு வார்த்தை யாடும்போது அடியேனடைந்த ஆனந்தம் *ஆனந்தம் ப்ரஹ்மனே வித்வான்* என்னப்பட்ட ப்ரஹ் மானந்தத்திற் காட்டிலும் மேம்பட்டிருந்தது என்பது உண்மை யுரை. இதை யெழுதி வதனால் அந்த ஸ்வாமிக்கு ஏதேனும் க்லேசம் பிறரால் நேருமோ! என்றஞ்சினேன்; இங்கு உதாஹரித்த ச்ருதி வாக்கியத்தில் *ந்ரிபேதி குதச்சநேதி* என்றிருப்பதை ஸ்ம ரித்து அச்சங்கெட்டேன்.

மறுநாள் ஸ்ரீஅஹோபில மடத்திற்கு யாத்ருச்சிகமாக வந்திருந்த வொருபண்டிதர், அவ்விடத்தில் ந்ருஸிம்ஹப்ரியாவை நால்வர்கூடி வாசிக்கையில் *நயநச்ரவணே த்ருஸா* என்ற சுலோகத்தினுரையில் “இங்கு நயநச்ரவண: த்ருஸா ச்ருணேஷி” என்று சொல்லப்பட்ட பெயரும் செயலும் உலகில் பாம்புகளுக்கும் உண்டு. எம்ஸ்க்ரு தத்தில் ‘சக்ஷச்ரவஸ்’ என்பது பாம்பைக் குறிக்கும்பதம். அதனால்தான், ‘அது தேரங்கபதே!’ என்று துவங்கி, எல்லா இந்திரியங்களுக்கும் கட்டுப்பாடின்மை மேலே தெரிவிக்கப்பட்டதுபோலும். ஐயா! இந்த நிலை அயோக்கிய மனிதனுக்கும் உண் டல்லவா? அவனும் இந்திரியங்களுக்குக் கட்டுப்பாடின்றி உலகில் திரிபவனேயன்றே? ஆனால், பாம்புகளுக்கும் அயோக்கியர்களுக்கும் ஒரு வாசி உண்டு என்று அழகாக ஒரு கவி சொல்லி புள்ளான். பாம்பினால் கடிக்கப்பட்டவனே சாவான்: அயோக்கியன் விஷயம் வேறு. அவன் ஒருவனுடைய கர்த்தக் கடிக்கிறான். அவனுக்கு வேண்டாத வேறு ஒருவன் ம்ரணமடைகிறான். அயோக்கியன் ஒரு மனிதனிடம் கலகம் செய்ய, அந்த மனிதன் வெகுண்டு வேறு மனிதனைக் கொன்றுவிடுகிறான் என்றபடி. ஆக

இவ்வளவு சொல்லியும் எம்பெருமானுக்கு ஏற்றம் சொன்னதாக அடியவில்லையே என்னில்....." என்றுள்ள வாக்கியங்களைத் திருப்பித் திருப்பி வாசித்து "இப்படிப்பட்ட விஷயங்கள் வேறு எந்த பண்டிதருடைய உரைகளிலும் காணா"டியாவென்று நெடும் போது கொண்டாடினதாகக் கூறினர். அங்கு ஒரு வித்வான் "இதற்கெல்லாம் மூலத் தோடு என்ன ஸங்கதி? என்றதாகவும், 'ஸ்ம்ருதஸ்ய உபேக்ஷாநர்ஹத்வம் ஸங்கதி:' என்பது தேவரீருக்குத் தெரியாதுபோலும்" என்று மற்றொரு வித்வான் கூறினதாகவும், மற்றையோர் 'யஜ்யதே யஜ்யதே' என்று தலை தலுக்கினதாகவும் கேள்விப்பட்டோம்.

ஒரு பிரபுவிடம் சென்ற வித்வான் தன்னுடைய ஸாஸ்த்ரார்த்த வாதங்களுக்கு அவகாசம் கிடைக்காமை கண்டு, பிரபு வெளியே வரும்போது 'உமது மூக்கு *இகோய ணசிபோலே யிருக்கிறது காணும்' என்ன, 'இது எனக்கு அர்த்தமாகவில்லையே, விளக்கிச் சொல்லவேணும்' என்று சொல்லிப் பிரபு மிக்க குதூஹலத்தோடே அஸ்தானத்தி லமர்ந்து இவரையும் ஆஸனத்தில் வீற்றிருக்கச் செய்ய, வித்வான் குறைதீர வியாகர ணத்தைப் பொழிந்து உத்தம ஸன்மானம் பெற்றாரென்றொரு கதை கேட்டிருக்கிறோம். அப்படி இந்த வில்லிவலம் பண்டிதர்க்கும் உத்தமஸம்பாவனை செய்ய ஒரு பிரபு ஏற்பட வேணும். நேற்றை நம்மாழ்வார் சாத்து மறையன்று (செவ்வாய்க்கிழமை) ஸ்ரீமதுபய வே. வியாகரண வேதாந்தவித்வான், உத்தரமேரூர் வாஸு தேவாசாரியர் இவ்விடம் வந்து நெடும்போது தங்கியிருந்தார். நாலைந்து மணிகாலம் அவரோடு கூடியிருந்து குளிர ப்ராப்தமாயிற்று. இந்தப் பன்னிரண்டு பக்கங்களும் அச்சாகி (ப்ரூப் கரெக்ஷன்) ஸோதித்துக்கொடுத்த மஹோபகாரத்தை மிக்க க்ருதஜ்ஞதைபுடன் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

(கலோ) வில்லிவலை விபுதராஜோ யத்வா தத்வா லிபந் சிரம் ஜயதாத் |
தஸ்யைதஸ்ய வசோபி: பரமாம் ஸோபாம் ப்ரியா பிபர்த்து ஸதா :|

தேவப்பெருமான் ஸன்னித்யில் நம்மாழ்வாருத்ஸவம்

29—5—77ல் த்வஜாரோஹணமாகி 6—3—77ல் அவதிரதம் கண்டருளவேண் டிய தேவப்பெருமானின் வைசாகப்ரஹ்மோத்ஸவம் இந்த வருடம் கோபுரஜீர்னோத்தா ரண காரணத்தினால் இப்போது நிறுத்தப்பட்ட தென்பதை புன்னிதழில் தெரிவித்திருக் கிறோம். மற்றாஞ்சில் தினசரிப் பத்திரிகைகளிலும் இச் செய்தி வெளியிடப்பட்டிருந்தும் தெரிந்து கொள்ளாத பலஜனங்கள் வந்து சேர்ந்து விட்டன. அரக்கோணம் ஜங் ஸ்டேஷனிலும் செங்கற்பட்டு ஜங் ஸ்டேஷனிலும் வந்ததின் தெரிந்துகொண்டு திரும் பினவர்கள் பல்லாயிரவர் என்று கேள்விப்பட்டோம். கருடே வைநாடபெறவேண்டிய மூன்றாந்திருநாளன்று நம்மாழ்வார் சாத்து புறைபுத்ஸவம் என்று ஞாபகங் கொண்டிருந்த பல வைதிகர்கள் மட்டும் திரும்பிப்போகாமல் ஊர்வந்து சேர்ந்து அழ்வார் சாத்து புறை புத்ஸவத்தைப் பேரின்பவெள்ளமாக அநுபவித்தார்கள். வையாசிமீ 9வ் புநர்வஸு முதலாகப் பதினொருநாட்களில் நம்மாழ்வாருத்ஸவம் பரமவில் கஷணமாக நடைபெற்றது நாடோறும் காலை 9 மணி முதலாக 11 மணி வரையில் திருமஞ்சன மும் திவ்யப்பிரபந்த

ஸேவை சாத்துபுறை கோஷ்டியும், இரவில் 7 மணி முதல் 10 மணியளவும் திருவாய் மொழி ஸேவை சாத்துபுறை கோஷ்டியும் மிகவும் சிறப்பாக நடைபெற்றது. திருவிசாகத் தன்று மாலை 6 மணிக்குமேல் தேவப் பெருமாள் ஸர்வாபரண பூஷிதராய் ஆழ்வார் திரு வீதியில் புறப்பாடு கண்டருளி ஆழ்வார் என்னிதியில் 5 மணியவகாசம் எழுந்தருளியிருந்து திருவாய்மொழி சாத்துபுறை கண்டருளினது கண்கொள்ளாக்காட்சியாயிருந்தது. மறுநாளிரவு இயற்பா ஸேவை சாத்துபுறை கோஷ்டியும் அடைவே நடைபெற்றது. திவ்ய தேசங்கள் தோறும் நம்மாழ்வாருத் தவம் சிறப்புற நடந்தாலும் தேவப் பெருமாள் என்னிதியில் நடைபெறும் புறை பரமவிலக்ஷணமென்பது அநுபவாக வேத்யம்.

ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸேத்யாதி. ஸ்ரீமதாண்டவன் செய்தி

இரண்டு ளம்வத்ஸரகாலமாகப் பாதசாரயாத்திரையாய் ஸ்ரீ பதரிகாச்ரமம் பாத லான வடநாட்டுத் திருப்பதிகளையெல்லாம் மங்களாசாஸனம் செய்தருளின ஸ்ரீமத் பரம ஹம்ஸேத்யாதி. ஸ்ரீமதாண்டவன் ஸ்வாமி ஏதுங் குறைவின்றி ஸ்வஸ்தானம் சேர்ந்தருளின செய்தியைப் பரம ஸந்தோஷத்துடன் விஜ்ஞாபித்துக்கொள்ளுகிறேன். ஸ்ரீமதாண்டவன் திருவுள்ள வறுதி மிகமிகப் போற்றத்தக்கது. இந்த யாத்திரையின் அரம் பத்தை எண்ணிறந்த பரிவர்கள் தடை செய்தும் தமது தஞ்மான அத்யவஸாயம் சிறிதும் குலையாமல் யாத்திரையைப் பூர்த்திசெய்துகொண்டு பாங்காக எழுந்தருளின படிக்கு ஸ்ரீவைஷ்ணவ வலகம் பழுதும் ப்ரஹ்மானந்த மடைந்துள்ளது. ஸ்ரீஸ்வாமியின் திருவவதாரத் திருநகைத்ர மஹோத்ஸவக் கொண்டாட்டம் அதற்குச் சேர நடைபெறும் பாதுகா விஹார வித்வத் ஸபையும் சென்ற பங்குனித் திங்களில் புஷ்யத் திரு நகைத்ரத்தில் நடைபெறும் நின்றுருந்தவை 13---3---77 முதல் 25---3---77 வரை (ஆனி முதல்தேதி ரோஹிணி நகைத்ரம் முதலாக ஹஸ்தநகைத்ரம்வரையில்) சென்னை மயிலாப்பூர் தேசிகாசாரி சாலையிலுள்ள ஸ்ரீ பாதுகாச்ரமத்தில் நடைபெறுமாறு நிச்சயிக் கப்பட்டுள்ளது. ஸ்ரீஸ்வாமிக்கு எழுபதாவது திருநகைத்ரம்நிரம்பி எழுபத்தோராவது திரு நகைத்ரம் நடைபெருகின்றது. ஸ்ரீ ஸ்வாமி திருவடிகளில் அடியேனுக்கு ப்ராவண்யம் ஏற்பட்டு ஐம்பதுவருஷ பூர்த்தியாகிறதென்பதையும் மனமகிழ்ச்சியுடன் விஜ்ஞாபித் துக்கொள்ளுகிறேன். *அடியோமோடும் நின்னோடும் பிரிவின்றி யாயிரம் பல்லாண்டு.*

புத்தக வாவேற்பு

ஸ்ரீமத ஆராய்ச்சி—முதல் பாகம் = ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸுதர்சன வெளியீடுகளில் ஒன்றானதும், ஷே பத்திரிகையின் ஆசிரியரான ஸ்ரீமதுபயவே. S. கிருஷ்ணஸ்வாமி அப்யங்கார் ஸ்வாமியின் பதிப்புகளிற் சேர்ந்ததுமான மிகச் சிறந்த இவ்வாராய்ச்சி நூலை வரப்பெற்றேனும். [இது இரண்டாம் பதிப்பு. இதன் விலை 4 ரூ. கிடைக்குமிடம்: S. K. ஸ்வாமி, அட்வகேட், 3, புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி-17]. இப் புத்தகம் ஆஸ்திகர், நாஸ்திகர், சைவர், வைணவர் என்கிற வாசியற எல்லாவிடத்திலும் இருக்கத்தக்கது. ஸ்ரீமந்நாராயணனே பரம்பொருள் என்பது வேதம் முதலான சாஸ்த்ரங் களிற் காட்டிலும் சங்க நூல்களில் மிகத் தெளிவாக விளக்கப்பட்டுள்ளதென்பதை இதில் ஆசிரியர் அசைக்க முடியாதபடி நிலைநாட்டியுள்ளார். *

P. B. அண்ணங்கராசார்ய ஸ்வாமிகளின் நூல் துறைகள்.

1. நாலாயிர திவ்யப்பிரபந்த வுரைகள்,	9. வேதவிசாரலக்ஷண நூல்கள்.
2. பூர்வாசார்ய தமிழ்ப்பிரபந்த ..	10. லோகாபிராம உபன்யாஸ நூல்கள்
3. ஸகல பூர்வாசார்ய ஸ்தோத்ர ..	11. பரபக்ஷப்ரதிஷேப நூல்கள்
4. ஆழ்வாராசார்யப் பிரபாவ நூல்கள்,	12. உபந்யாஸக ஸௌபாக்ய நூல்கள்
5. இதிஹாஸ புராண சரித்திர ..	13. வடமொழி நூல் திரள்கள்,
6. ரஹஸ்யார்த்த விளக்க ..	14. ஹிந்தீ பாஷையில் நூல்கள்
7. வேதாந்தப் பொருள் விளக்க ..	15. தெலுங்கு பாஷையில் ..
8. ஸத்ஸம்ப்ரதாயார்த்த விளக்க ..	16. பூர்வாசார்ய க்ரந்த வெளியீடுகள்.

விரிவான கியாடலாகுகள் தருவித்து விவரங்காண்க.

சந்தாப்பணம் M. O. செய்பவர்கள்

P. B. ANNANGARACHARYA,

Editor, GRANTHAMALA, Kancheepuram-631503

என்ற விலாசத்திற்கு அனுப்புக.

If un-delivered please return to:

P. B. ANNANGARACHARYA,

Kanchipuram. Pin Code-631503.

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

To

Sriman/Srimathi

79. Sri K. P. Ramanujar Swami
Ramanujar Kls.
3/2 Neel Veerasamy Chetty
Madras 600 005

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

Edited and Published by P. B. Annangaracharya Swami
for Madras Sathgrantha Prakasana Sabha.

Printed by E. Devarajan at Sri Kamakshi Press,

44-c, Thirukatchinambi Street, Kancheepuram-631503.

